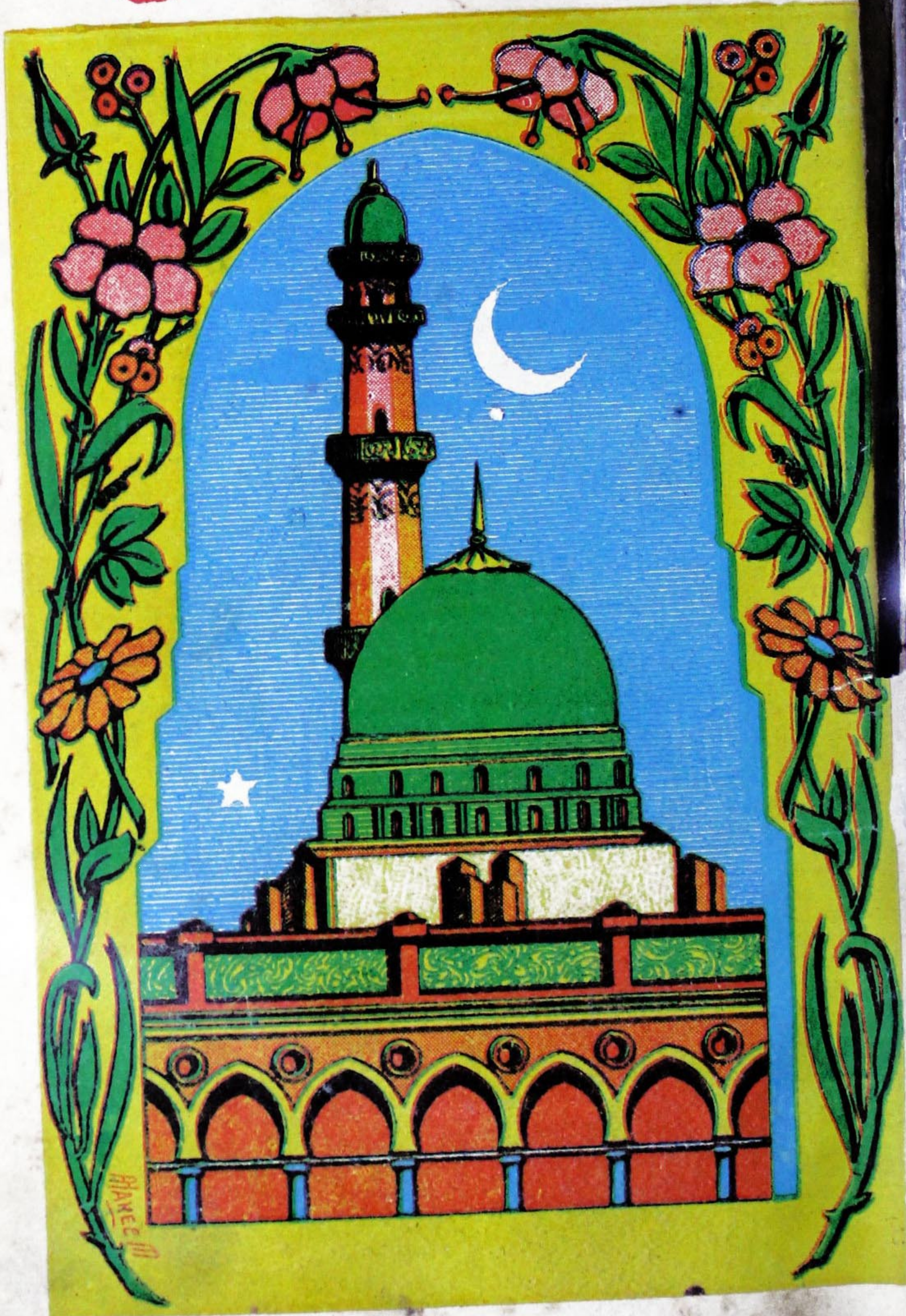

مدینے موتی

انتخابی اجراءات تصانیف

حاجی چراندین جو نیکی والا

موسم بہ

حاجی اسفندیار

لاہور توں کراچی تے کراچی توں مکے تشریف تک

معروف بہ

پہلے موقع

حصہ اول

چھاپہ پریس مشینری کی بازار لاہور

ٹیکٹ ہشتی یا مکے مدینے دی سیر

یعنی

چراغ محمدی

۱۹۹۱ء ۲۹۷

ج ۲۱ ح ۱

۱۸۲۲۳

نہابی دے مشہور شہرہ آفاق شاہر میاں چراغ دین جو نیکے والا دی کسی سالوں
دی محنت قے ریاضت و انچورالے، اسلامی شریعت دے مسئلے تے حکا متاں، حقوق
سرور کائنات دے معجزے، اصحابان کرام دیاں کراماتاں، قرآن مجید دے معجزے تے
کلام پاک دیاں سورتاں دیاں تفسیراں، بیروزگاری، تنگدستی، بیماری تے مصیبتاں
نفل و ورکرن دے عملیات شعراں وچہ لکھ کے میاں صاحب نے کتاب نوں چار چند
لکھاوتے نے۔ ایس کتاب نوں پڑھ کے گنہگار پاکباز تے انسان انسان کامل بن جاندا اے۔
مولوی عبدالستار دی طرز تے لکھی ہوئی ایس کتاب لکھیاں چراغ دین داناں باہم عروج
تے پہنچاوتاتے ملک بشیر احمد پبشر دے نام دیاں دھماں چار کوٹ پے گیاں تے ایس کتاب
دی قیمت صرف آٹھ روپے مع محصول لاک

کتاب خریدن لگیاں اتوں پڑھ کے چنگی طرح دیکھ لوؤ کہ کتاب دے آئے ٹیکٹ ہشتی
یا مکے مدینے دی سیر تے چراغ محمدی "ایہرتے ناں لکھے ہوئے ہون تے چراغ دین جو نیکے والے
دی بنی ہوئی تے ملک بشیر احمد دی چھپی ہوئی ہوئے۔ اجکل کئی شاعر نقلی کتاباں
لگ پے تے ایس واسطے کسی ملک بشیر احمد دی چھپی ہوئی کتاب دیکھ کے خریدو۔

پتہ: { ملک بشیر احمد ناچر کتب و پبلشر کشمیری بازار لاہور

پہلے سے موقوف

حصہ اول

رب کی تعریف

عاجز بندہ نہ کر سکے کہے تعریف زبانی
 سخت کلام کہے کوئی بندہ اوہ نہ بگڑ کر پیدا
 دیند اکت غلامن تائیں کبیرا عذر لیکے
 دن تے راتیں کدی نہ سوندا آپ خداوند قاضی
 صفت شنائیں لائق اہنوں سو کہینوں نامیں
 چنے سالوں دنیائے سدھاراء بتایا
 اول آخر ظاہر باطن شان و تار ب سائیں
 اکو جیہی تعریف چو ہندی شکست اسو چہ جانی
 اسدی بھی میں دیکھ کر امت صدقہ سر ہوجاواں
 ذات خدا دی ولوں حصہ بے پروا ہی پایا

حمد ہزاروں خالق تائیں واحد ذات ربانی
 چشموں چاہے عزت نکتے یا دولت دیندا
 بے چاہے رب اونے تائیں اعلیٰ بند بنائے
 رزق بچا لے ہر اک تائیں روزی تار بتاری
 راہ صفتانکے لائق مولا اللہ خالق سائیں
 چنے نبی محمد سرور سافے پاس پوچایا
 پاک نبی دی باجہ شفا ستونوں خلاصی نامیں
 چاہے یار نبی سرور کے چاہے تہم آسمانی
 اس تھیں کچھ دستگیر دی میں پھر ملج سناواں
 چوروں قلب بنایا پھر کے ایسا کشف کھایا

پھر مانبا پیارے دی میں آکھ تعریف سناواں
 شاید ایس وسیلے دینال میں بھی بخشیا جاواں

حج کرن واپا

تے ساریاں مسلماناں نوں مہندا اے۔ پر اوہ سارے ای کتے نہیں چلے
جاندے۔ کوئی کوئی بندے جنہاں نوں عشق رسول واپتا رنگ چڑھ
جاندے، تے رب دی قوت انہاں تے مہربانی کر دی اے۔ صرف اوہ
ہی بندے کتے تے طینے دی سیر کر سکدے نے۔

اک مولوی عمر دین اپنے پنڈ وچہ مسیت و امام سی۔ بڑا
ای نیک تے عقلمند سیانا۔ اوس نوں قرآن مجید، حدیث شریف تے فقہ
مے بہت سارے مسئلے یوسن۔ اوس دی زبان بڑی مٹھی تے رسیلی تے
آواز ایڈی مست تے سرلی سی کہ جدوں وعظ کرن کھلو جاندے سی۔ تے
دوروں تیر لیں ہزاراں مخلوق ٹٹ کے اکٹھی ہو جاندی سی۔ اوہدی تقریر
سن کے لوکا تھوں بڑا سواد اوتدا سی۔ لوک اوہدیاں گلاں باتاں تے وعظ
نصیحت سن کے بہت خوش ہوندے سن۔

اک دفعہ نصیبیاں والے کچھ بندے حج کرن نوں چلے تے مولوی
صاحب نے اوہا تھوں لورن لگیاں اک پنجابی دی نظم پڑھی۔ اوہ نظم
ایہہ سی۔

حج ویاں آساں

حاجی چلے حج نوں تے ہویاں منظورییاں

آساں کدی ساڈیاں وی ہون گیاں پوریاں

سوہنیاں تے چنگیا نتوں پیدا نکال جالو

آساں کدی

رب ساتوں بنی دے وارے تے بلاویگا

آساں کدی

دیکھ لوں کیڈی سوہنی بستی لے رسولدی

آساں کدی

ہنجوا نڈے دچھ میرے نین ڈب جانیئے

آساں کدی

گلیاں جو لودی سبھے جنتی کیلیاں

آساں کدی

لے چلو نال ایس عاشق کنہکار لوں

بھیریا نٹوں پھڑما ہی لاوند گلے نال جالو

اوتھے نہیں منظور کدے سونے ویاں چوڑیاں

ایسے طرح ساڈا وی تاں وار کدی اوویگا

رج رج ہون گیاں ساتوں حضوریاں

ہر ویلے آس ایہو لگی لے ٹول دی

چتے سجدہ کیتا خاکی ناپیں تے لوریاں

جدوں حاجی حج لئی سال پکھوں جانیئے

تدوں کہاں شالا کدوں دور ہون دوریاں

اک راہی دیکھ لال ٹہینے دیاں گلیاں

رب دیوے نال سردوں دکھ جبوریاں

حاجیو بے چلے اوہنی دے دربار لوں

راہ وچھ چھڈکے تے پاؤ نہ بھسوں پوریاں

آساں کدی ساڈیاں وی ہون گیاں پوریاں

مولوی عمر دین نے جدوں ایہہ نظم پڑھی تے لوکاں ویاں اکھاں وچوں

چھم چھم، ہنجو وگن لگ پے۔ تے خود مولوی عمر دین وی وارھی وی ہنجواں

وی تار نال بھج گئی۔

خبرے اوہ کیہڑی کرمانوالی گھڑی تے کیہڑا پل سی۔ کہ رب نے اوہدی

دعا نیرے ہوکے سنی تے قبول کر لئی۔ قدرت نے ایسا ڈھو ڈھویا تے

سبب بنایا کہ اوہدے کول حج دے خرچ جوگی رقم جمع ہوگئی۔ رقم بنک

وچھ جمع کرائی تے درخواست دے وتی۔ اللہ واکرنا کی ہویا کہ اوہدی مرضی

منظر ہو گئی سے

مولوی محمد زین سے آئے مولانا اکرم کس یا
بجرا یا پھل کس لایا ہوا دلچہ خوشیاں ہاں
دھند پاک دیکھن دابھیا دلچہ شوق نڈیا وہ
حج سفر دی مولوی صاحب کردا جلد تیار ی
نڈا گھل منڈا لکے اپنے آنے یا ہارے
دینل تیلی گاماں رائیں صادق ہئی والا
نفت خزان بشیر بھی آیا ٹھان سماجی تائیں
ساجی سے گھر مجلس گئی پر ہن درد و سلا ماں

ورادہ شکریت

ہو گئی منظر ہی مجددی ولاد مقصد یا یا
محمد زین سے دلایاں آساں چے رب بنایا
کئی مدتا نڈے پھوں لورا اکتا رب ارادہ
دیکیں آن مبارکوں دیکھے ہویا نفس بخاری
حج نفل محمد زین ہے چلیا شکر آگے سلا
صوفی الزور منشی اکرم آیا جوت جلال
کہن بشیر نفل سارے راکے نعت حضور شاہ
نفل خرمی سے نعرے مارے مل خاصاں کے عالم

پڑھو صلے علیٰ نبینا صلے علیٰ محمد
صلے علیٰ شفینا صلے علیٰ محمد
صلے علیٰ جبینا صلے علیٰ محمد
صلے علیٰ رحینا صلے علیٰ محمد
نفت بشیر پڑھن سی لگا شکر ہی ملیں ساری

نعت شکر لہوت

صلے علیٰ طبینا صلے علیٰ محمد
صلے علیٰ کرینا صلے علیٰ محمد
صفت محمدی شکرے بار و وقت ہو گئی طاری

سب سے محمد آقن تن من وار چھٹا
اوی وی غلامی و حبیہ وقت گزار چھٹا

صدائیں غافلان جگہ چہ جیوتان
موت دایا پیا پینال اوڑک قص پوتان

جیوندی جانے عقبہ واکم کوئی سنوار چھٹ
 ہادی دی غلامی وچہ وقت گزار چھٹ
 بھین تے بھراواں اوتھے کم نہیں آونیاں چھٹ کے بہاراں ڈیرا قبر الوچہ لاوناں
 ٹرگے نے لکھاں اگے جگ و بازار چھٹ
 ہادی دی غلامی وچہ وقت گزار چھٹ
 اکدن تیرے سارے ٹٹ جانے مان بھی مال تے جاگیراں دانہ کریں کوئی گمان بھی
 عاجزی نون پھڑے کرنا خودی تے ہنکار چھٹ
 ہادی دی غلامی وچہ وقت گزار چھٹ
 ریلے حبیب والی یاری نون بھلاویں نہ بھر غماں دے وچہ ڈب کتے جاویں نہ
 نام محمد یکے کشتی نون تار چھٹ
 ہادی دی غلامی وچہ وقت گزار چھٹ
 سوہنا نام چم کے تے اکھانتال لالویں پٹہ تون غلامی والا گلوچہ پالویں
 ڈھوئی نہیں منی عاصی سوہنے وا دوار چھٹ
 ہادی دی غلامی وچہ وقت گزار چھٹ
 سوہنے محمد اتوں تن من وار چھٹ
 ساری مجلس وچوں واہ واہ دیں آوازاں اون لگ پیاں۔ بشیر نعت پڑھ
 کے بے گیلے منشی اکرم اوبدی تھاں تے جا کھلوتا۔ اک کتاب پھڑکے
 وچوں نعت پڑھن لگ پیا۔

درباعی

اے تقدیر نہ روک ہٹا یمنوں سوہنے شہر مینے نون جان بھی دے

ہم لگی جو ہجر فراق والی دیدار سے دیناں بھجان بھی سے
 روئے پاک وہی پاک اللہ جالی اکوار مینوں سینے لان بھی سے
 سینے پاک محمد و یوحنا قدیمیں دراعا عاصی توں کھیں بھجان بھی سے

نعت شریف

جان والے حاجی اک لیہانا پیغام میرا
 روئے نئی تے جا کے اکھنا سلام میرا

دست بستہ خدمت وچہ عرض گزار ناں کسی والے ماہی مینوں دلوں نہ سازناں
 قدماں دیوچہ آخر ہوسے انجام میرا روئے نئی تے جا کے اکھنا سلام میرا

جان والے حاجی اک لیہانا پیغام میرا

عرض کرنا آقا اک قسانا نظام میں بھر تساوے وچہ روند اصبغ شام میں
 آپ وہی محبت کہتا دین تے اسلام میرا جان والے حاجی اک لیجاویں پیغام میرا

روئے نئی تے جا کے اکھیں توں سلام میرا

دلوں سکون طہائے دور ہوں دوریاں ولدیاں آساں مولا کر دیویں پوریاں
 سچنے سے غلاماں وچہ نکھیا جاوے نام میرا جان والے حاجی اک لیہانا پیغام میرا

روئے نئی تے جا کے اکھیں توں سلام میرا

مولا در باہوں تیرے ایہوہاں میں منگدا رنگ توں چڑھاوے ہور مصطفیٰ اوے رنگدا
 عشق نئی وچہ ہوئے خاتمہ تمام میرا جان والے حاجی اک لیہانا پیغام میرا

روئے نئی تے جا کے اکھیں توں سلام میرا

عرض کر یوسوہنے اگے کرم کسا وناں قدماں دیوچہ چھیتی عاصی توں بلا وناں
 لکھیا ہجر تیرے چین تے آرام میرا جان والے حاجی ایہو لیہانا پیغام میرا

روشنی جیتے جا کے آکھناں سلام میرا
جان والے حاجی اک لیپانا پیغام میرا
ایہ نعت میں ویلے منشی محمد اکرم نے پڑھی تے ساری مجلس آچی آچی
ڈھائیوں مادے کے دون لگ پئی۔ حضور دی محبت دی نفع اندھیریاں دلاں
وچہ بل پئی تے سارے اک آواز نال آکھن لگے واہ منشی صاحب تہاں تے
ہدای کر پئی اے۔ پر ایہو جہی اک ہور نعت سنا دیو۔ منشی محمد اکرم دوبارہ
کتاب پھولن لگ پیا مہنچ چھ وردے اتھل کے تے پڑھن دگا۔

نعت شریف

ربا جان کلاھیں نہ توں میری اے مینوں شہر طینے جا لین دے
اَس کبلی والے دلیر دے قدام وچہ سس جھکا لین دے
نہ ایہ حسرت و لوچہ زہن دیویں مینوں دید روئے دی لین دیویں
موشہوں کل محمد کہن دیویں مینوں آسیا پار منا لین دے
ربا جان کلاھیں نہ توں میری اے مینوں شہر مدینے جا لین دے
ہو جائے اڑ میری ایہہ کلاماں وچہ میرا نام نہ رہے بدناماں وچہ
اَس سوہنے دے دردے غلاماں وچہ مینوں اپنا نام لکھا لین دے
ربا جان کلاھیں نہ توں میری اے
خالی پلٹا نہ کوئی دام پلے اگے پندے نے خرچوں باہجہ کھلے
اَس سوہنے دے دربار دے مینوں جا کے اکھ جگا لین دے
ربا جان کلاھیں نہ
نہ جائے بے خیر حضور و لوں ہواں لا پرواہ میں قصور و لوں

ڈراں مقل نہ پینڈے دور دلوں میںوں رستے داخرج بنالین دے
 رباجان کلاھیں نہ توں میری اے میںوں شہر مدینے جالین دے
 ایہہ نہ ہونے کہ ایتھے ای جھوڑہ مراں سوہنے دیاں نظراں توں دور مراں
 ہو کے نظراں وچہ منظور مراں میںوں مقصد دل واپالین دے
 رباجان کلاھیں نہ توں میری اے میںوں شہر مدینے جالین دے
 ہوئی مدت لے آساں تکیاں توں دلوچہ آمیداں رکھیاں توں
 میری ترسداں اہناں اکھیاں توں دیدار سوہنے واپالین دے
 رباجان کلاھیں نہ

ربا لے چل مدینے عاقی توں کر دے ولدی دور آداسی توں
 پھڑکے لور لوں نہ پیاسی توں میںوں جام لباں تال لالین دے
 رباجان کلاھیں نہ توں میری اے میںوں شہر مدینے جالین دے
 اس کبلی واسے دلبرے قد مانوچہ سیس جھکا لین دے
 جلدل منشی محمد اکرم لے ایہہ نعت پڑھی۔ سبحان اللہ۔ ساری محفل
 وچہ وچہ آگئی۔ مولوی عمر دین نے آٹھ کے بلند آواز تال آکھیا۔ نعرہ تکبیر
 ساریاں دل کے آکھیا اللہ اکبر۔ نعرہ رسالت۔ چار رسول اللہ۔
 پنج نعرے پنجتنی اک نعرہ حیدری۔ چا علی۔

نغریاں دی آواز دور دور تک سنی گئی۔ تے ساری محفل دے لوگ کہن
 لگ پئے منشی صاحب ایس کتاب واکي ناں اے تے کتھوں دی چھی ہوئی
 لے۔ چہدے وچہ ایڑیاں مزیدار نعتاں نے۔

سائے آومی منشی صاحب دیکو لوں کتاب لین و امطالبہ کرن لگ پئے
 محمد اکرم آکھن لگا بجائیو! ایہہ کتاب تے میرے کول اکر اسی لے۔ جنہوں

میں بڑے شوق نال منگوا یا اے۔ اینہوں اپنی جان نالوں وی پیاری رکھنا
 ہاں۔ بے تہانوں ایس کتاب وی لوڑا اے تے سنو! ایہدا ناں ہے
 "گلشنِ رسیا" عبدالرشید عاصی وی لکھی ہوئی تے ملک بشیر احمد تاجر
 کتب کشمیری بازار لاہور وی چھپی ہوئی۔ جنہوں پڑھ کے اندھیریاں دلاں وچہ چانن
 ہو جاندا اے تے حضور وی محبت دیاں لہراں دلا نوچہ ٹھاٹھاں مارن لگ پیندیل
 نے۔ بے تہاں ایہہ کتاب منگوانی اے تے تہاں پسیاں داخط ہن اسی ایس پتے
 آتے لکھدیو۔ کتاب تہانوں گھر بیٹھیاں اسی ملجائے گی۔ پتہ: ملک بشیر احمد تاجر
 کتب کشمیری بازار لاہور۔

ساری مجلس حاجی صاحب نرن لٹرن واسطے ٹیشن نرن ٹرہی۔ کیونکہ
 گڈی چان وچہ تھوڑا وقت رہ گیا سی۔ اگے اگے دو نعت عنوان پڑھدے
 جائے سی۔

نعت شریف

ایہہ دل کبدا چلکے میں دربار دیکھوں
 مدینے وی گلیاں تے بازار دیکھاں
 جاواں تھل حسیناں تے شمس و قمر توں محمد واکھر طابجے الوار دیکھاں
 مدینے وی گلیاں تے بازار دیکھاں
 اے دل کبدا چل کے میں دربار دیکھاں مدینے وی گلیاں تے بازار دیکھاں
 نہر کو فر جنوں بے شیراب کر وی لگی سجن وی میں گلزار دیکھاں
 مدینے وی گلیاں تے بازار دیکھاں
 خدا گر دکھاوے روئے محمد کسے بھی درجاں مہاویں بار بار دیکھاں

مدینے دی گلیاں تے بازار دیکھاں
 غلاماں دی وی ملجاوے جے غلامی
 میں طالب ہو بنکے طلبگار دیکھاں
 مدینے دی گلیاں تے بازار دیکھاں
 جو فرقت چہ ہر دم تپدا لے رہندا
 سینے لاکے جالی میں دل ٹھار دیکھاں
 مدینے دی گلیاں تے بازار دیکھاں
 ہوں دور دکھ مولا عاقبتی دے سلے
 جے اکواری تیرا میں دلدار دیکھاں
 لے دل کبند چلکے میں دربار دیکھاں
 مدینے دی گلیاں تے بازار دیکھاں

حاجی واجلووس

حاجی عمر دین سی لگے پچھے خلقت ساری
 پڑھو سب درود سی جانندی مجلس لگے پیاری
 ہار پھلانگے حاجی جے گل لوکیں آکے پاؤندے
 نعت نوحان سی جاتھے بھائی اگے نعت ساوندے
 ٹیشن آتے پہنچ گیا سی اوہ جلووس پیارا
 نغریا نلے نال گونج سی اٹھیا آسا پاسا سارا
 حاجی لڑن سی وویا کر دے سمجھے یار پیارے
 نال خوشی دے رہا پوجا لے سوہنے دے دربارے
 ہتھ اٹھا کے مجلس ساری منگدی پئی دھائیں
 نال خیریت حاجی تائیں رباتوں پوجا میں

عاشق پاک محوڑے جو کہندے شام صبا میں
 سالوں بھی اے کبلی دے قدموں وچہ پوچھائیں
 قسمت والے جان بدینے بے قسمت رہ جاتے
 ساری عمر فراقاں اندر دھکے دھوڑے کھانڈے
 الوداع کہہ حاجی تائیں ٹر پئے لوگ تسمی
 واہ واہ بھاگ نصیب جنہا تے پھڑ لئی دلوں غلامی

لاہور دے ٹیشن توں حاجی عمر دین دی روانگی

گڈمی واسفرا لاہور توں کراچی تک

خاص لاہور دے ٹیشنوں حاجی گڈمی آتے چڑھیا
 رکھ کے پیر گڈمی وچہ کلمہ بول زبانون پر دھیا

ہور بھی حاجی اوس ڈبے وچہ اگے بیٹھے ہوئے

دو دھیا کر کے یاراں تائیں بار پیالے روئے

حاجیاں مولوی عمر دین واحدوں تعارف کیتا

آکھن لگے تینوں ہل کے جام توحید می پیتا

حاجی عمر دین نے سب نوں مسکھے خوب سنانے

پاک نبی دیاں گلاں کر کے چائن و لیں لگائے

گل محمد پیالے والی کھدی دل وچہ جائے

مختاں والیاں تائیں سوہنا قدموں وچہ تہلائے

سارے حاجی رکے کہندے مولا کرم کسا یا

بندہ علم و انانی والا سالوں رب ملا یا

سفر ساڈا نال خوشی سے لے ہو سی ہن سارا

حاجی سارے رکے لگے پر دھن دروچ پیارا

اللہم صل علی سیدنا و مولانا محمد و علی آل سیدنا و مولانا محمد و

بارک و سلمہ علیہم

مولوی عمر دین بلند آواز نال ایہہ نعت پر دھن لگ پیا تے سارے

حاجی مگر مگر پڑھی جانڈے سی۔

بغور:- تیرا جادو نہ چلے گا اے سپیرے

نعت شریف

بیڑے ڈبڈبے مدینے والے تارے سوہنے ہاشمی رسول ہمارے

بی بی آمنہ سے راج دلا لے۔ جیہڑا پتھر بھی کلمہ پکائے

ہر دم حیدرے در آتے فیض دے گنج بٹائی دے

بادشاہ بھی سائل بنکے بھروسے نے دم گرائی دے

تھبک دے ملک بھی آدر بارے سوہنے ہاشمی رسول ہمارے

بیڑے ڈبڈبے مدینے والے تارے

بی بی آمنہ سے راج دلا لے۔ جیہڑا پتھر بھی کلمہ پکائے

پاک نورانی زلفاں دی اللہ پاک قسم کھا دے

والضیاع کھڑے تیرے نوں چن بھی ویکھ کے ٹرکے

سوہنے نور بھرے رخسارے سوہنے ہاشمی رسول ہمارے

بیڑے ڈبڈبے مدینے والے تارے

کر کے رحم رحمت والے پٹری می میری لوں بنا دینا
 درتے کھڑے اس سائل لوں خیر ویدار واپا دینا
 عاقی در آتے عرض گزار سے سوہنے ہاشمی رسول ہمارے
 بیڑے ڈبڈے مدینے والے تارے
 سوہنے ہاشمی رسول ہمارے
 بی بی آمنہ دے راج گولار سے
 جیدا پتھر بھی کلمہ پکارے

مولوی عمر دین ایہ وقت پڑھ کے آکھن لگا۔ لٹو بھی تہانوں میں اک
 گل ہور دساں۔ اوہ ایہ کہ اللہ تعالیٰ نے قرآن پاک سے وچہ بڑے حکم
 دے نے پر چنی واری نماز و احکم آیاے۔ اوننی واری ہور کوئی حکم نہیں
 آیا۔ سچ پچھرتاں مسلمان تے کافر وچہ نماز و ای فرق اے۔
 لٹوہن میں تہانوں اک چھو دی گل ستاونان ہاں۔ جنہیں نقلی نماز
 نیت کے اپنا بچا کر لیا۔ تے اونہوں سزا دیکولوں نقلی نماز نے ہی بچا لیا
 بیشک نماز وچہ بہت خوبیاں نے۔

حکایت چور

بطرز:۔ مرزا صاحبان

اک پٹڈ دے اتلہ سی وسلا کوئی وڈا نامی چور
 چٹے دن اوہ دھاڑے مار و بہت دکھاؤندا زور
 وچہ ڈاکواں چوراں رہنناں نہ سی ثانی اوہدا ہور
 کی ہو یا اوہدے نال سی ہن گل اگیرے لور

اک روز چور می نون چلیا گھروس اٹھ کے اوصی رات
 گھر موٹا اک سی تاڑ کے اوتھے لاکے بہہ گیا گھاس
 بھین چندرا اندر وڑ گیا اوہ وڈا چور شیطان
 اوس پیٹیاں بکے پھول کے لیا قیمتی کڑھ سامان
 چاندی سونا سب سمیٹ کے دگائسن بے ایمان
 جوڑتے چار جو فیر سی سب جاگ پئے انسان
 لیا گھیر جو فیر لویں چور نون اوتھاں لاکے سب تیران
 اگے چور پکھے سب آدمی وچہ گلی دے نئے جان
 ہیگی اگر بندادہ گلی سی ہویا چور بیت حیران
 چڑھے مگر اونکے سی آدمی سب ٹے اسکے مان
 بڑے آپے محل تے ماڑیاں ایتھوں کیوں پچاواں جان
 ڈٹھی لاکے اک مسیت سی بھیکے آسوچہ وڑیا جا
 جھتی سنے نماز سی نیت وانگے مگر بنجے سی آ
 اوہ چار جو فیرا دیکھدے کتے چور نہ نظر پیا
 کہندے نی جا دواے ہو گیا کتھے چور لکپیا جا
 ایہہ تے پڑھدا پیا نماز نون کوئی بندہ نیک نہرا
 کتھے دیکھدیاں ایں تھپ گیا بڑی وڈی چور بنا
 سب مڑے پچیاں سی آدمی آپ اپنا چارا لا
 ڈٹھی خوں جروں نماز دی اوس چور نے میرے یار
 دونوں ہتھ کتاں نون لاوندانا پڑھدا استغفار
 میرے پچیلے بخش گناہ توں ایسے مولائے شہ پار

میں پھر چڑھی ناں کراں گا سچے دل نال کراں اقرار
 کدے ظلم کراں نہ کسے تے کراں توبہ بکھ ہزار
 کریں رحم رحیمیاں اپنا تیرے رحم وانہیں شمس
 جھب پھیر مستند نکل کے اوہ آگیا باہر وار
 جتھے بیٹھے ہمیں آدمی کہندا کول اونہاں سے آر
 میں چور ہاں مینوں پکڑ کے دیو جلدی نال سزا
 ہوئے سب حیران سی آدمی دیندا زلیور کڈھ پھڑا
 سائے کہندے بولکے آدمی تینوں کیتا صاف بھرا
 توں سچ سنایا آنکے تیری کیتی معاف خطا
 اوہدی نقلی دیکھ نماز تے لیا چور دیتا میں بچا
 بندہ پڑھے نماز جو سجد می اوہنوں کیڈک لے جزا
 بے غافل بخشش چاہوناں جھب کریں تہا تے لوا
 پڑھیں پنج نمازاں مومناں کدے کریں نہ مول قضا
 اوہ عاصی بخشے جان گے جیہڑے منن حکم تھدا

سارا ڈوب ذکر محمدی ناں نور و نور ہو گیا۔ جیہڑے ٹیشن تے گڈی کھلو تدی سی لوک
 حاجیانہ کے ڈوبے سے ارد گرد آن جمع ہندے۔ کئی اکھدے کہ حاجی صاحب جیہڑی تہیں
 پڑھدے جاندے ہے ایہ نعت خدا کے واسطے سالوں بھی لکھ دیو۔ اکوں حاجی عمر دین آکھیا
 جہی ایناں ٹانگ ساٹے کول نہیں۔ تہا توں اسپں پتہ دس دینے آن جتھے نوہاں نوہاں
 نعتاں ہر ویلے چھپدیاں رہندیاں نے او نہاں کول لکھاں دی تھلاو وچہ نعتاں دیاں
 کاپیاں قہتے چھپدے نے بھراؤ۔ کاغذ پنسل کڈھ لوٹنے پتہ لکھ لہو۔ پتہ ایہ ہے
 ملک بشیر احمد ڈانا جرنل و پبلشر کشمیری بازار لاہور ایسی پتے تے

تہاں پیسیاں و اخط پا کے جتیاں مرضی آوے تے تانندیاں کتاباں منگوا سکدے ہے اک
ہور نعت ملاحظہ کرو۔ ایس نعت وچہ او نہیاں پاک ملینے دیاں گلیاں ندی تعریف جنہاں
وچہ ساڈے آقائے آپدے پیارے اصحابی تشریف لیا کے اپنی پاک زندگی گزار گئے جنہاں
گلیاں تے محبوب خدا ہے قدم مبارک چکے جنت تے عرش نالوں بھی اپنی شان بلند کر لئی

نعت شریف

کعبے دیاں کعبہ تے ملینے دیاں گلیاں
لگیاں نے جتھے سوہنے نبی دیاں تلیاں

صفت چہاں ندی خود کردار حمان ہے

کعبے دیاں کعبہ تے ملینے دیاں گلیاں

ابو بکرؓ عثمانؓ علیؓ عمرؓ خطابؓ سی

کعبے دیاں کعبہ تے ملینے دیاں گلیاں

ہون گنہگار اندیاں جنہاں پچہ سفارشاں

کعبے دیاں کعبہ تے ملینے دیاں گلیاں

ترسدی دیکھن بدلے جنہاں توں خدا ہے

کعبے دیاں کعبہ تے ملینے دیاں گلیاں

بھیجا خدا نے جتھے عربی سلطان توں

کعبے دیاں کعبہ تے ملینے دیاں گلیاں

جنہاں گلیاں واجبریل و ربان ہے !

جتھے نے توحید دیاں ہکدیاں گلیاں

رہنے جنہاں گلیاں نوچہ سوہنے اصحاب سی

پالی اے ولایت جا کے جتھوں سب دلیاں

رحمت خدا دی جتھے کر دی اے بادشاں

کون تعظیماں جتھے حوراں نت کھلیاں

جنہاں وچوں جاری ہو یا فیض مصطفائی ہے

نور دیاں لاٹاں جنہاں گلیاں چہ بلیاں

خاصی او نہیاں گلیاں ندی ساں کی میں شان توں

جنت دینالوں چہ پڑیاں لگدیاں کھلیاں

لگیاں نے جتھے سوہنے نبی دیاں تلیاں

مولوی عمر دین نے جدول ایہ نعت پڑھی تے سارا ڈوبہ مرجا مرجا

دی آواز نال گونج اٹھیا۔ نعت پڑھ کے مولوی صاحب آکھن لگے ساڈے

آدمی رلکے درود شریف پڑھو۔

پڑھ لو نبیؐ دیو عاشقو۔ صلے علیٰ محمد
 رنج الم سب دور ہو۔ صلے علیٰ محمد
 مولا وا جو حبیب ہے سب مراضوں کا جو طبیب ہے
 چنے دگائی توحید کی لو۔ صلے علیٰ محمد
 پڑھ لو نبیؐ دیو عاشقو۔ صلے علیٰ محمد
 جس کی رسائی ہو گئی! اس کی رہائی ہو گئی
 نقش قدم پر تم بھی چلو۔ صلے علیٰ محمد
 پڑھ لو نبیؐ دیو عاشقو۔ صلے علیٰ محمد
 دم نہ خودی کا کبھی بھرنا راضی اگر ہے خدا کرنا
 خادم محمد کے در کے بنو۔ صلے علیٰ محمد
 پڑھ لو نبیؐ دیو عاشقو۔ صلے علیٰ محمد
 مٹ جائیں سارے غم الم عاصی کہے مولا مرتے دم
 ذکر یہی لبوں پہ ہو۔ صلے علیٰ محمد
 پڑھ لو نبیؐ دیو عاشقو۔ صلے علیٰ محمد
 رنج الم سب دور ہو۔ صلے علیٰ محمد
 درود شریف پڑھ کے پھر مولوی عمر دین حضور صلعم وا ایہہ معجزہ پڑھن
 تک پیا۔

تھری عجزہ

اک لازمی آن کے کافرانتہ سوہنے نبیؐ کے اگے سوال کیتا
 گل اک تساں کولوں پھینے وا وعدہ اسانے دوستانناں کیتا

سوہنے اکھیا کھپکی پھنا این شیریں بو کے سخن گنار یا سہی
 اگے ہو سردار سی کا قرانے اچی بو کے مونہوں پکار یا سہی
 جے توں میگا این رب دا نبی سچا دسیں رُکھ نوں کول بلا کتے
 اسیں من جائے سچا دین تیرا جیکر دیوے گو اہی رُکھ اُکرتے

سوہنے مکھ وچوں سوہنا ہسکتے شیریں سخن ایہہ بول سنا وندا سی
 نال حکم خدا دے رُکھ تائیں سوہنا مارا آواز بنا وندا سی

اکھڑا آیا سی رُکھ زمین وچوں آکے بنی لئں سیس نو اوند اسی

اللہ پاک دا خاص محبوب ہیں توں رُکھ بول کے ایہہ فرما وندا سی

قد مانوچہ سی ٹہنیاں جھک گئیاں نیوں نیوں نبی نوں رُکھ سلام کردا

دس سوہنیاں محکم تعیل ہوئے نال ادب درخت کلام کردا

سوہنے پاک محمد دے گرد آکے لیندا رُکھ سی شوق دینال پھیرے

کافر ویکھ ہو گئے قربان سائے دن جنہاں دے رب کمال پھیرے

اوسے دم ڈوگ قد میں رون لگ پئے سوہنے پھر طینے نال لائے جے

عاصی تابع نبی دی جنہاں کیتی اونہاں درجے ربتوں پائے جے

مولوی عمر دین نے جدوں ایہہ معجزہ سنایا تے سائے ڈبے دا ڈبہ ای رون

لگ پیا تے حضور دی غلامی دیاں دلوچہ آنگھاں آٹھن لگ پیاں -

سبحان اللہ اکیلی حضور دی شان اسے جنہاں دی تابع رُکھ تے جانور

بھی نے - پھیر مولوی عمر دین کہن لگا - لو بھئی دوستوہن تہا نوں کجہ ہاسے

دیں گلاں سنا دیاں - تاکہ ساڈا ایہہ سفر آسانی نال ختم ہو جائے - دیم

یار خان دا ٹیشن آگیا لے - اچے ساڈا اگے بڑا لہاں سفر اے - لو بھئی بھراؤ

تساں ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور داناں سنیاں ہو دینگا

ملک صاحب نے اک کتاب چھاپی ہے۔ جہداناں
چراغدین دیاں مسخریاں تے چراغدین دی

ہا سے دی پٹاری

رکھیالے۔ لوہن تہانوں چند لطیفے او بدے وچوں سناؤناں ہاں۔
بھائیو! تسی ملک بشیر احمد تاجر کتب و پیشہ کشیری بازار لاہور
واناں ضرور سنیا ہوتا ہیں۔ ملک صاحب نے اک کتاب چھاپی ہوئی ہے جہداناں
تے ”چراغدین دیاں مسخریاں تے چراغدین دی ہا سے دی پٹاری“
اوس کتاب دے دو لطیفے تہانوں سناؤناں ہاں۔ ایہ کہہ کے مولوی
صاحب نے اپنے بکس وچوں اک جلد والی کتاب کڈھی تے ورستے پھول کے اک
تھاں توں سناؤن لگ پئے۔

لو بھی بھائیو! ایہ بینا

عقلمندی و نتیجہ

میتھوں سنو نتیجہ اسدی عقلمندی داسارا
مالک لوں اوہ ٹکن نہ دیوے چنگی طرح دباندا
عورت اوہدی وڈھن پئے جائے جے گھرا تیں آوے
کراں سوال کدھروں مینوں آٹا چکی پیناں
چھڈ کے پنڈا کتے ٹہ جانا اکیا ہو یا تیرا
نہیں تاں میر قبضے وچوں کون چھڈاوے تینوں

اک مراثی پنڈا کے وچ بڑا غریب وچارا
دیکھ غریبی عورت اسدی بہت بڑی گھبراندا
ملی جیہا میرا تھی کدھر کے منگن پنن جاوے
کے میرا تھی لوکاں کولوں میں نہیں قرضہ لینا
توں تاں مینوں ٹکن نہ دیویں جیت جیوتا میرا
عورت آکھے کھان پنن لی دیہ لیا کے مینوں

گھر تھیں نکل میرا ثریا عورت جلدوں کا
 جنگل برور دیو پوچھ واد اس کے ثریا جاوے
 راتک لگے چھالان مارن بندہ نظری آیا
 ٹہنیاں سبز درختاں لیکے لگے پیچ پھسایاں
 تھم کھلوتے راتک اوتھے دیکھن اپنے تائیں
 کہ میرا ثی ہے میں اتھوں پیر پچھاں کھسکاواں
 حکمت عملی کر کے ایتھوں اپنی جان بچا بیئے
 راتک اکھن ایہ کوئی ظالم دے آفت بھاری
 اونے چر نوں چھالیں لوند اکول میرا ثی آیا
 اوہناں اکھ سنایا گوں اسیں جنگلے راتک
 لٹکاں ماراں کر دیاں من تک گذریاں سال چھااں
 خیر دار من اجتوں پچھے دیر ورا نہ لاؤنی
 میرا حصہ جلد نکالو من میں لیکے جاواں
 جلد پہل دے بیٹھوں راتک زور پٹ لیاے
 دامن پکی پنڈ میرا ثی زبور دی بنوای
 وجہ آبادی پیچ میرا ثی آکھے راتک تائیں
 راتک گیا میرا ثی پچوں پنڈ سریتے چاوے
 ویہڑے وجہ میرا ثن ابدی بیٹھی جھنڈ کھاری
 کھولی پنڈ میرا ثن جسم لگی کہن اتھااں
 اکھ نو ہس اکھ کسے گلو پوچھ اپنے پاسے
 گوڈیاں تیکر اوہنے پایاں آن پازیریاں کر پان

منہ جنگل ول کر کے وادے کا ہلا قدم آٹھا یا
 اگے راتک کھلے ٹیرے وادے نس و سیاوے
 وادے اورے ثریاں جان دیاں پور پکھنڈ بنایا
 راتکاں ولے بھیکے اوہنے دو تن چھالان لایاں
 اکھن لگے ایہ کوئی بندہ سا ہڈھ ستا ناہیں
 جیو ندیاں لیر نہ چھڈن مینوں میں کوہن جان گواواں
 مولوں کسے بچا نہیں لینا سڈھے سیس نوایے
 ٹھہر کھلوتے راتک اوتھے خوف پیا یکباری
 کون کوئی ہے ایتھے پھرے جذبے نال بلایا
 کہ میرا ثی راتکاں اتے میں ڈوا بھڑ باشک
 مینوں اجتک چندہ ٹیکس تسان لوچایا ناہیں
 ہر مہینے دی پہلی دوجی تسان اطلاع پوچونی
 جیکوئی کرو نہیانت وچوں پیش تسانے اوواں
 ان میرا ثی اگے اوہناں ٹھہر چو فرے لائے
 اک راتک دے سر دے آتے اوہے وقت چکائی
 سڈھے پنڈ شتابی کر کے دوڑ پچھانوں جاہیں
 ہولی ہولی نال خوشی دے ولو لکھنوں آوے
 زبور والی پنڈ میرا ثی پچھاہ کر دی جا ماری
 ایناں زبور ایس زمانے بادشاہاں کول ناہیں
 ارکان تیکر چوڑا پاکے ہار سنگار دگاے
 دو تن تھان نکو پوچھ پاکے گز گز لایاں چڑھیاں

اوس میراٹی وازو ویکی اک جلاہ ہمسایہ
 کہے جولاہیا میرے آتے اک احسان لکاوین
 لگا کہن میراٹی آپاں کل سویرے جاپیئے
 نال میراٹی لیکے ٹریا اپنا یاد جولاہیا
 اوس پیل دے بیٹھوں آپاں پیکے نال لچیا نا
 کی ویکھن اک پاسیوں راشک کیتی آن چڑھائی
 پیل آتے چڑھکے بیٹھے دونوں یار پیارے
 ڈر دے نال جولاہیا کہے آکھے شامت آئی
 کئی ہزاراں راشک آکے اوتھے کھٹے ہودن
 کئی قسم دے کھٹے بیٹھے اہناں چول پکائے
 ڈو اسارا ٹل اہنا تے گل اوہلے وچہ پایا
 اک چولان وابر تن بھر کے رکھن اسدے لگے
 پرسوں اک بھڑ بھڑ آکے سالون بڑاویا
 زلیور دیکے اہلے کولوں اپنی جان بچیا بی
 وڈے راشک آکھیا میرے ولوچہ بہت حیرانی
 چھوٹا قد چالاکی بہتی چھالیں لاوڈرا آوے
 ایس پیل دیاں ٹہنیاں وانگوں سر شاخاں سائی
 نکلیا موت جولاہ دا وچے جدوں دھیان اٹھایا
 کنب جولاہیا ڈگ پیا تھلے پل کھر کھر لاوے
 سارے راشک آپو اپنی جان بچا کے بھجے
 جدوں میراٹی رولا پایا کہے نہ سرت سہارا

پچھو: اگیا کپڑی تھاقس ایڈ خزانہ پایا
 بے نون مر کے جانا ہووے مینوں نال لچاویں
 پیل بیٹھوں پٹ خزانہ پنڈان منھ لیا یئے
 راشکاں والا پیل اوتھے دوروں آن دکھایا
 پیچھے بیٹھ پیل دے جا کے دیکھو ربد ا بھانا
 کہے میراٹی پیل آتے چھیتی چڑھ آ بھائی
 اونے چرنوں بیٹھ پیل دے آگے راشک سارے
 مینوں ایس میراٹی کنجر ماریا موت اتائی
 کئی وچا دے چلے کدھن کئی پئے دیگان دھون
 وڈے راشک دا پھر اوتھے منجا چک لیاے
 بیٹھے پیل دے آن شتابی اسدا منجا ڈاہیا
 راشک سارے حاضر سوکے عرض سناون لگے
 بنتاں ترے کر کے استوں اپنا آپ چھڈاؤ
 استوں رب پاپے سالوں ایہ نیاز پکائی
 کیڈا گو سی اوہ بھڑ باشک کیہو جی نشانی
 کیوں نہیں میراٹیکس بھریا سالوں ان دیاں
 سارے راشک دیکھن لگے پیل وڈے بھائی
 اوہ بیٹھے جے پیل آتے ساریں آکھ سنایا
 ٹل والے نون لینا میں جا تبدیل ایہ نہ سکا جاوے
 ٹل والے دے سروچہ آکے پچاہ جولاہیا وچے
 دیگان پکیاں رہ گیاں اوتھے جاگ کر گئے خالی

ٹل والا بھی ڈھدا کھڑا واگر انہاں دوزیا
پہل گتوں لہ میراٹی پٹے مال خستہ نہ

اونے چرتوں آٹھ کھلوتنا رت سمہال جو لاسیا
کے جو لاسیا میں تلن بھیاٹیا چاول چک لیانا

پٹ میراٹی سونا چاندی بختہ برے لے چایا
میراٹ بخش جو لاسیا او تھوں چاول چک لیانا

جدوں ایہہ لطیفہ ختم ہو یا تے سائے ڈبے ولے مسافر بہت خوش ہوئے
تے مولوی توں کہیا ہور ایہو جیا لطیفہ سنار۔ مولوی عمر دین نے پھیر
ایہہ لطیفہ شروع کیتا۔

بابا ماہی

اک لطیفہ ہور عجیبہ یاد قدرتی آیا
اوس زمانے دیوچہ بھسی اک جو لاسیا ماہی
لڑکے بالے کھیلن کوئے آپا نے پیا تانی
جد اوہ گل سناوے کوئی لوک منادن ہاسہ
پانی دیوچہ ڈگ پتاسہ اوسے ویلے کھریا
ہائے پتاسہ کر کے لڑکا رو رو زولا پائے
مٹی لیا پتاسہ میتھوں لڑکا رو کے آہدا
مٹی دیوچہ ویکھن لگا جا کے بابا ماہی
اپنا نقشہ پانی وچوں اوہنوں نظری آئے
مٹی دیوچہ نہیہ کے کنیرا کیوں پیا بال ڈراویں

بھولے لوک زمانہ چرکا پہلوں لاسدھا یا
اہدی گل زمانے آتے ہن تک کرے لوکالی
اک دن جو کچھ واقعہ گذرے میتھوں سٹو کہانی
بالی ایاناں مٹی دیوچہ بیٹھا ڈیگ پتاسہ
رودا روند بال آیا نہ پیو ول آوے ریا
کے اشارہ مٹی ولے روئے تے کر آوے
بابا ماہی کھڈی وچوں ٹھکے نال جاندا
دھولی داہری اپنی اوہنوں وچوں نظری آئی
بابا ماہی نال غصے وے ایہ گل آکھ سناوے
شرم نہ آوی بالان کولوں کھوہ پتاسہ کھاویں

پکتا رات چلا کے ماری مٹی پھرتے بھتی
 اگدن بارش ہو گئی ڈاہڑی زرد دیکھ رہا بنی
 شام ہوئی تے بارش مٹ گئی رات نکل پئے تے
 کھڑی وچ کھلوتا پانی سے چن اسمانوں
 میری کھڑی دیوچہ لہہ کے چن اسمانوں آیا
 لوکیں آکھن دیکھو چلکے چن کھڑی وچ پرتھا
 پانی جھٹ کھٹا لیا آہناں پھیر نہ نظری آیا
 رط کا اوہدا اصلوں بدھواوت گیا ندا آوا
 گڑھو لاندیں پنیاں اوہنے بھاجی ایہ بنوائی
 سوہریا لکے گھرا لگی کیں کوئی نہ نال لیا میں
 ترکے آکھ روانہ ہو یا سرتے پنیاں چاکے
 دن دیکرتے چن کھلوتا رات سویرا ترکا
 پیونے آکھیا سی گوئی لاگی نہ توں نال لیا میں
 دو پنیاں پر چھاویں اتے کڈھ شتاب مکارے
 اکثر جاوے نال بندیلے بندیدار چھاواں
 دو پنیاں نے سوہر بھراوا چھڈ دیہ کھڑا میرا
 رتن ترے کر کے رط کا تھوڑی دور سدہایا
 گھروں مرط کے واپس آوے ہائے واپت ولی
 منجی اتے پے گیا ماں کھس گیا پر چھاواں
 ولی نے پر چھاواں اپنا پیونوں ان دکھایا
 پیونے آکھیا ایہ تاں بیٹا ہے تیرا پر چھاواں

میرا نقشہ میںوں سے ایہ گل اوس نہ منی
 اہدی کھڑی وچ کھلو گیا گوڑے گوڑے پانی
 بابا ماہی وقت عشار سے نظر کھڑی ل مارے
 بابے ماہی زولا پایا دیکھو ملک جہا نوں
 آہنڈ گواہنڈی آکھ کھلوتے جاں اس زولا پایا
 اوسے ویلے بھجا آیا کالو، منگو، نتھا
 بابے ماہی کھڑی وچوں مر کے جن کڈھایا
 بابے ماہی دا اوہ لڑکا لین گیا مکلا و ا
 ٹرویاں ہو میں بابے ماہی ایسی گل سنائی
 کل سوپے ٹبریکے واپس گھروں آئیں
 ماری نظر چوہیرے آنے پنڈوں باہر جا کے
 دیکھے جاں پر چھاواں اپنا دلوچہ سوچے رط کا
 مر جا بھایا میں کوئی تینوں نال لیا نا میں
 لے دو پنیاں مر جاہ بھائی لڑکا آکھ سناوے
 لڑکا آکھے میں بن حکموں کیوں نال لیا ووں
 آواں جے مکلا وہ یکے لاگ دیاں گا تیرا
 آکھن لگا ایہ نہیں مر دا گھروں واپس آیا
 نال میرے اوہ لاگی بابا جاندا لے ملو کلی
 پیونے پچھیا کتھے لاگی آکھے چل دکھاواں
 ایہ نہیں مر دا میرے نالوں میںوں بڑا کھسیا یا
 اہتاں نال برابر جانا اسوں کی سمجھا ووں

ایہہ لطیفہ سنکے لوکاں توں ہس ہس کے ڈھلےں پڑاں پئے گیاں ۔
 مولوی نے کہیا لا بھی دوستوہن پھیر سنن واسطے ہوشیار ہو جاؤ تے
 ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی کتاب "ہا سے دی پٹاری" وچوں اک
 ہور لطیفہ سناؤ تا شروع کیتا ۔

حکایت عجیبہ

اک کہانی بہت عجیبہ میوں کے سنائی
 آندی ہئی دیوچہ آکے وپر کھاوتی چوہی
 پشم پراندے نالے آئے تک گوائے سارے
 کانا پھر کے ونے ونے تان کھتری پھر بھجائی
 مونگ پھلی ویں گریاں چوہی گتر گتر کے کھاندری
 چوہی پھرے ہر ویلیاں بیری ٹانگہ بسکت کھاو
 چوہی نکل دوپہراں ویلے کھڈوں باہر آئی
 وبتدیاں نال شتابی چوہی پھیر کھپانوں بھی
 چوہی لکی ٹکانے جا کے پھیر نہ باہر آئی
 بندے جڑے تے دولہ کھتری ایہ گل آکھ سارے
 اک بندے نے سودا سوتر سارا باہر کڈھایا
 چوہی نکلی اوتدیاں اُبتے نال چھتر و ماری
 اک جنے نے کھتر یا تدا واقعہ سوسنایا
 کھتری سوئگیا ہئی دے وچہ نیندرو مہنوں آئی

اوس کہیا اک دولہ کھتری ساقدار ستداسائی
 اوہ نہ استوں بگڑی جاو کھتری دے رہیا ڈھوئی
 کھتری آکھے ایہ نہیں مردی میں کر بیٹھا چارے
 رات پوے تے آکھے چوہی ہن نہیں خطرہ کالی
 کھتری کے بہتیرا چارہ پر کوئی پیش نہ جاندی
 کھتری روز لیاوے پھر اوہ تہ قابو آئے
 کھتری نے پسیری پھر کے اُبتے ول چلائی
 دولے دی پسیری جا کے چالی آتے وُجی
 اک بھنائی چائی اُسدی نالے وال ڈھلائی
 پنج روپے دیناں جیکوئی چوہی مار مکاے
 پانی دا اک گھڑا لیا کے کھڈے راند پرایا
 دولت رام ہوراندے ہر توں لٹھی گروس ساری
 رام لال نے پچھلے پوہ وچہ سالوں بڑا ہسایا
 ہلی ٹر گئی اندر استوں اہتوں خبر نہ کائی

چوراں آن دوکان میرید اجبر ابوبہ لایا
 ہولی ہولی بلی اور پچھ پی پی کھڑا کاوے
 لٹی چور لیجا نڈے ہٹی اور ہنوں نظری آیا
 رام لعل نے ماریاں چکیاں وسیطرح ہی ستے
 اوسے ویلے آسے پاسیوں آدم نکل آیا
 نہ سنہہ پاڑکے کوئی دے گنڈا وجیا ہویا
 سنگھی حویں کسے نے گھی اک آوازہ آسے
 میری جان نکلدی جانندی چھیتی آن چھڈا
 سنگھنوں کوئی راہ نہ لہے آخر چوتھی ہٹی
 ہٹی وہوں نکلی ڈاکو بلی چوہا پھڑکے
 ایس چور نے بدلے کتیرا لوک جوگئے تے

جاگو رہی ہویا کھتری اور ہنوں سفنہ آیا
 نال تر وہ دے رام لال دی جاگ آگڑ دی جاوے
 رام لال نے ولدے اندر پک یقین جمایا
 اونے چرنوں مرتبان چا ڈیگیا بلی آتے
 جاں چورائے ڈہکے دینال رام لعل برکایا
 چار چوہیراں ان ہٹی دا آدم کل کھلو با
 بیف نہ منہ توں لاپے کھتری آنچ پیا برکاوے
 چڑھیا بیٹیا چور میریتے آن شتابی لاہو
 لوکین کہن رام لعل دی سنگھی چوراں گھٹی
 چانن کر کے دیکھن لگے ہٹی دیو چوہڑکے
 مرتبان اک ڈگا ہویا رام لعل دے آتے

دیہاتی ریڈیو پروگرام

پنڈاں تھاواں وچ ریڈیو سیٹ نہیں ہوندے۔ ایس واسطے لوگ ریڈیو
 پروگرام نہیں سن سکدے۔ میاں چاغدین جو نیکی والے نے پنڈاں وچ رہن
 والے بھائیوں واسطے دیہاتی ریڈیو پروگرام دی کتاب بنا کے ایہہ کمی
 پوری کر دتی اے۔ جہڑا کدی نہ ہیا ہووے اوہ بھی ایس کتاب نوں پڑھ کے
 یاشن کے خوب مہن لگ پیندا اے۔ تسی وی ایس کتاب نوں منگوا کے جی
 راضی کر لوو۔ قیمت صرف بارہ آنے ۱۲ ار عناوہ محصول ڈاک

پتنے کاپتے
 ملک پبلشر احمد تاجر کتب و پبلشر کشمیری بازار لاہور

چینی والی وھکڑ پکے پھدا مڈھ پر اپنی
منڈیوں دینال منڈا اھیلن کھتر پائدا آئے
اوہ کھتری اراکا آکھے گل ساواں تینوں

کھتریاں کی ڈاکو پھرتے جاکے ہنھوں خالی
جوت دا منڈا اکول کھاوے اوہنوں پیاوا
توں میرتے رعب جاوین ماڑا سمجھیں مینوں

دھوتی مار کروں لک و دہرا جیکوئی زور دکھاوین
ہجج والی اک ٹھیکری ماراں جتوں او دہرا اوین

ایہہ لطیفہ تک گیا تے لوکاں دا ہاسہ نہ مڈکا۔ مولوی عمر دین خاموش
ہو گیا۔ جدوں لوکاں دا ہاسہ مٹھا ہو گیا تے اک بندہ چھن لگا۔ مولوی صاحب
ایہہ کتاب کھتوں ملدی ہے۔

مولوی صاحب نے کہا ایہہ کتاب ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری
بازار لاہور دی چھپی ہوئی ہے۔ اہداناں اے

”چھرا غدین دیاں مستھریاں یعنی ہاسے دی پٹاری“ جے تہاں
خریدنی ہووے تے ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور نوں خطا لکھ کے
گھر بیٹھے ای منگوا لوؤ۔ جے کسے کتاباں والے توں ایہہ کتاب خریدو
تے پھیر آتوں پڑھ کے تسلی کر لینا کہ ایہ ملک بشیر احمد دی چھپی ہوئی
کیونکہ اجکل کئی دوسرے دوکانداراں نے ایس ناں دیاں نقلی کتاباں دی
چھاپ رکھیاں نے۔ جدوں اوس بندے نقل گل دا پورا جواب مل گیا تے پھیر
ساریاں مسافراں نے دل کے زور لایا کہ مولوی جی کوئی ہوہ ہاسے والی گل
سنار۔ مولوی نے کہا چھکا بھی ستو۔

ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور والے دی چھپی

ہوئی ایک ہور کتاب اے۔ اوہنا وی تھوڑا جیہا نمونہ چکہ لوڈ۔ ایس
کتاب واناں اے "ہا سے وی پارسش" ہن تہا توں "ہا سے وی پارسش" وا
اک بیان سناؤ تاں ہاں۔

لاچ پرسی بلارے

علیے دینال اجک سائوں کسے رجایا ناہیں
کھاندا کھاندا اوتھے مرجاں لگ لگانے جاناں
اوتھے بیٹھا ساری مگر اٹھا کھا دی جاوے
دینج مہینے ہو گئے پورے کتوں کڑاہ نہ لبھا
ڈھل پائے یا حلوہ تکے اپوں کون کھلوے
سان کھپوں تاں علیے دینال میں کواری رہاں
ایڈا ڈھل بھڑ بھا ہووے پیر نظر نہ آدن
نیرے نیرے لہندا ہوں مار لوں پھر حلوہ
جکے کھاویاں ڈھل میریے وٹ نکل جان سارے
سچی نمھی ملجائے حلوہ بلکیاں وانگوں پیتے
بھری پراتوں قسم خدایا ہی بُرکی اک جھڈاں
ایہ کرکی بھیریا چھٹنا پیندا اصلوں گل گوانی
دینج منٹ وچہ وہلی کرویاں مسیہ منتہ پھڑاویں
بُرکی اک نہ روٹی بسناں حلوہ کھا جاں رکھا
پار پارے میں وٹ کھیلے منہ وچہ مسی جاواں

اکدن رل کے انجہ سارے لگے کرن جدا ہیں
اک کہے جے جیوندا جیوندا حلوہ رچکے کھاواں
وو جا آکے حلوہ کھاویاں موت جنہا نتوں آئے
تجارو کے آکھن لگا ہائے او میریا رہا
دل پیا کروا حلوے آتے جیکر حلوہ ہووے
شادی ویاہ کسے مے آتے جے تقدیرون جا
تھاں دینال کچہ نہیں بن واکھل پراتاں ہاون
چوتھا آکے جی پیا کروا ہائے حلوہ ہائے حلوہ
حلوہ ملے تے کھا کھا اوتھے لائیے اپنے چاے
منہ پیا ہندا پانیوں پانی ناں حلوے دا لیتے
دھریا ہووے حلوہ آگے پھر میں لکھاں کڑاں
پنجویں آکھیا کی کھاوا جے اک پرات مکانی
اک پرات بھرتی ہووے چکی چوٹی لائویں
اک پرات بنو دی کچہ نہیں بے میں ہوناں کھکھا
چھویں آکھیا حلوہ ہووے کھا کے پھر دکھاواں

ڈھڈ دیوچہ گھڑپ گلیدہ پیاسیجے تھلے
 بل ہلاکے پھیر ڈرا کو ڈھڈ کراں چا اوتاں
 ستویں آکھیا میرے کواوں نہ رب جھوٹھ بلائے
 اک بندے نے دعوت کیتی پیوں سد لیجائے
 پچھوں دوڑی ہو گئی وہی پھیر بہناتے کہیا
 قسم خدا دی دل پیا کرواے حلے تے ہواں
 اٹھویں آکھیا اٹھ سیر حلوہ کھا کے پانی پیواں
 اٹھ سیر پکا میں کھا جاواں اتنا دایا میرا
 اک محلے دیوچہ بیسی سانجھ تھوڑی جہی میری
 کل ضروری ساٹے ولوں ان کے روٹی کھائیں
 میں وجے دن اٹھ سویرے دست دے گھڑیا
 ایتھوں پاپا کھادی جائیں تھالی اوس پھڑائی
 دو تین تھالیاں مٹھاں بھر بھر ڈھڈ دیوچہ کواں
 ایویں کرویاں گھنٹہ گندیا چول نہ رہ گئے اوصے
 اونے چولوں دوست میرا بندے سد لیجایا
 اوہ پیا آکھے چول چوی سیر سٹھ بندیا نہ اٹھانا
 چاول ویکھ کے دوست میرا لگا کرن حیرانی
 آخر مینوں پچھن لگے چول نہ رہ گئے اوصے
 جے تاں ہوں چوی سیر چاول مٹھی ویکھ پکائیے
 توبہ توبہ کر کے اپناں ہتھ کناں نوں لایا
 ناتویں آکھیا ناں بھئی بھایا چاولا نہ اکی کھانا

تھلیوں لیکے گل نوں آوے پھیر ڈرا کو ہلے
 ایس ہنرے نال بھراوا حلوہ کھا جاں دونوں
 حلوہ ہوئے کھا کھا بندہ رجن وچہ نہ آوے
 تن پراتاں مٹھے چاول مینوں اوس کھوائے
 روٹی پھرو گوا ہنڈیاں ولوں حافظا کھکھا رہیا
 مرد امر جاں اوسے تھان تے کھانوں نہ کھلوواں
 دو تین ڈھڈ وچہ مار دھکے پھیر کرل چائیواں
 بہت کراں تے اسدینالوں کھالا سیر و دھیرا
 اپنے آکھیا ساٹے ولے ہے اج روٹی تیری
 رات نہ روٹی تے جی کیتا ج گیا میں چائیں
 اپنے جانڈیاں وڑی آتے چاولاں کول بہایا
 آپ گیا اوہ بندے سدن میری ڈیوٹی لانی
 میری پھسے تے اوسیلے پانی نال لنگھاواں
 چولاں دیکول بے کے ساٹے منہ نہ رہندے بدھے
 نال خوشی دے پگڑ پراتاں دوڑی ولے آیا
 ای نہ سمجھے اوصے وچوں کھا گیا حافظا ماناں
 مٹھوں پٹناں نہ اوتھے ہی کوئی بندہ بشر زانی
 میں کیہا توں وودھ حسابوں بندے کاستوں سسے
 چارے حافظا ویک شوتی سنے گھروڑی کھائیے
 ماناں حافظ چاول پھکو میرا نام ٹکایا
 جگن خٹ س پیشاب زیادہ گھڑی مڑی پے جان

حلوے گوشت دی گل کرے جہڑے دین نظر
 حلوہ کھا کے پانی دی تھاں جیکر شورہ پیو
 سیرے نون اٹھ چھٹا کاں گھیو حساباً لگے
 حلوہ رست لگا کے پوری بے بناوین سائیں
 بے حلوے نون دل اکتاے شورے واگھٹ بھریا
 مرجاداں تے وچہ کڑاہ دے و فن کرایا جاووں
 دسویں اکھیا دسو بھایا ای طرح نہ کر پتے
 صدے زائے سپوں وانگن گئے چھٹے جا بے
 ہن تک سالوں والاں کھانڈیاں سالن بھما میں لنگھے
 تیس ودھویا میں وودہ جاواں اجتاں چانے اللہ
 ہستانس جنیاں تے جہڑیاں کینیاں بیٹھ ملدیاں
 او سطرین ہی جانڈیں شاہ نے کھری چا بنوائی
 حلوہ بن کے کھری بھرگی سد بلائے اٹھے
 کئے ہونے آگے اٹھے بیٹھے بھنہ قطاراں
 کھری آتے کیتے ابناں باہوں پھر پھر سارے
 اوہ کڑاہ تے ادلا کھری اوہ آگے اٹھے
 دو تین مرگے کھانڈے کھانڈے اوسے کھری آتے
 شاہ نے آکھیا سہکدیا نون ہسپتال لوچاؤ
 منجیاں آتے پاکے اٹھے نوکر چکی جانڈے
 اٹھے آکھن مہنا ویندے لوکی بے بنیادہ
 لادہاتے کچھ کھا ہدا حلوہ جہڑے اوتھے مرگے

چامل کھاویاں بے ہنہ پے جانے ہون پار اتارے
 قسم خدا دی اوہ نہ بھلے چناں چر بھی جیو
 کھنڈ سوائی پانی پورا چائے سیرنگائے
 کھانڈا کھانڈا میں نہیں ہٹ داروز قیامت میں
 مرتاں جائے بھانویں اوتھے مونہوں بس نہ کرے
 لوڑکتے نہیں تمبر کدھن دی اوتھے وقت لنگھاوا
 کھری اک بنا کے پکی اوہ حلوے دی بھریا
 منہ دھور کڑاہ وچہ سارا نال نموشی دے کھلیا
 بے کوئی بنے وسید ایسا دل پیا حلوہ منگے
 ڈھڈ بنا کے بھریاں اوتھوں جویں لوڑی دا پلہ
 بادشاہ زہیاسن داگلاں خبر کسے نون ناہیں
 حلوہ کر کے بھر دیو کھری دیر نہ لگے کالی
 آکھن لگے ساڈیاں عرضاں اج خدا پیا منے
 حلوہ بھر گیا کھری دیوچہ بے دن دے باراں
 بہتا تھوڑا کھان والے دے لگے ہون نتارے
 جاہیں چھپیں کھن کڑاہ نون کیڑا پٹیاں بنھے
 کچھ پے سہکن میں پنے کے اوتھے ڈھڈ وگتے
 حکم دیو چا ڈاکڑا نون سالک گھول پلاؤ
 لوکیں آکھن اٹھے پاگل تھوڑا حلوہ کھانڈے
 بول زبانون آکھن لگے اسان کڑاہ کی کھا ہدا
 جہڑے سائیں کڑاہ نون کھا کے کوچ جہانوں کر گئے

آپا پھر کمپوڈر چھتی گولیاں لے کے بھائی
 وہلا ہوندا کوئی سنہ ساڈا اک حافظہ پیا کہندا
 ڈھڈ وچہ گنجائش ہندی گولی کھاؤن والی
 ایس طرح ہی ساریاں جتیاں بولی جواب سنایا
 اونان کھانا کھائیے بھائی بھس ڈکار نہ آئے

اک اک گولی سارے کھاؤ اسنے گل سنائی
 کھری وچہ کڑا ایسا تھوں واہو پیا نہ رہندا
 دھکے دیکے کیوں نہ پونڈے ہور کڑاہ دی تھالی
 ڈھڈ دیوچہ ووالی جوگانہ کوئی تھان پچایا
 ہونے پھر بیزار طبیعت جیکوئی واہو کھاوے

بسم اللہ دی برکت

ظاں وچہ مسیتے بیٹھا اک دن وعظ سناوے
 نال توکل پڑھ بسم اللہ لنگھ جاوے دریاؤن
 لنگھیا جاندا سی تاںک اُسے کووں لکڑا پارا
 کڑا پارے مسئلہ سنکے ڈاڈ اول تے لایا
 روز معمول بھراں ووپیسے بڑی والے تائیں
 اٹھ سویرے لکڑا پارا لکڑا پارا منوں جاوے
 بسم اللہ منوں پڑھدا پڑھدا لنگھ گیا دریاؤن
 جھنگل وچوں بالمن چھنکے مرکے واپس آوے
 ایس طرح ہی کردیاں آسنوں لنگھیاں سال چھماں
 آکھن لگا واہ میاں جی مسئلہ حق سنایا
 جسدن دا میں مسئلہ پھڑیا تیرا نیک اصولوں
 کھانویں ہومسہ دور کنارا میں جس تھاون چاہوں
 لکڑا پارے تھوں گل سنکے میں نیت دھاری

بسم اللہ دی ایڈمی برکت خبر حدیثوں آوے
 پانی ڈوب نہ سکے آسنوں ہرگز فقل البون
 کن لگا کے اوس میں توں سنیاں مسئلہ سارا
 نال خوشی وے کھن لگا میں کم بتا یا
 پڑھ بسم اللہ وچہ دی لنگھیاں پیسے بھرنے تا میں
 پہنچ کنتکے نال توکل خون ذرا نہ کھاوے
 کمر کمر تک پانی آیا آسنوں حکم الہوں
 پڑھدا پڑھدا پھر بسم اللہ لنگھ شتابی جاوے
 اکدن میاں متھے لگا لکڑا پارے تائیں
 بسم اللہ دریاؤں میںوں پاد اورار لنگھیا یا
 میں شکریہ کراں تھلا وا پچیا روز معمولوں
 بسم اللہ منوں پڑھدا پڑھدا لنگھ شتابی جاوے
 جلدی نال شاگرد بلا کے گل سناوے ساری

<p>پیشی نون مڑ واپس آئے سیر کرو من بھانا سب دریا دی سیر کرن نون ملاں تال سدھائے ملاں آکھے گل سنائی مینوں بکڑ ہائے امن سلامت پار لگائے مینوں رب تواتا میں تے تیر سپاے پڑھناں روز کلام الہی ہتھ شاگرداں دے اک پار کر مضبوط پیر او پانی دیوچہ وڑیا میاں کر بسم اللہ بھائی بے وچکائے ڈبن لگا مینوں کچھ لیا بے بسم اللہ نون پڑھدا پڑھدا جاں کچھ سدھایا اوسے وقت شاگرد وچکائے پگنوں کچھ لگے بسم اللہ کی پار لگونا ایہ گل میاں آہندا میں دیوالن نکلیا بے اج مرکے ملک جہانول کیکوں پار لگائے اسنوں ہتھ خالق مائیں فضلوں اسنوں پار لگائے ہتھ خالق باری اسنوں پار لگائے مولا دیکے آپ سہارا</p>	<p>آپاں بھنگے آکھ سو پئے بے دریائے جانان جاں دن چڑھیا ملاں صاحب کل شاگرد بگا سے شاگرداں ملاں صاحب پہنچے مدھی کنارے اوہ کہندا بسم اللہ پڑھکے لنگھ وریاؤں جانا میں بھی بے آزمائش کرنی بسم اللہ دنی بھائی پگاں گندھ گندھلے کے میاں لئی بچ بناٹے دوبے پاسیوں پگڑی میں لکھتال بھائی کہے تاکید شاگرداں تائیں ایتھے کھلے ریل بے بکی کر شاگرداں تائیں پیر ندی وچہ پایا آکھڑے پیر میں دے تھلیوں تھلے آون لگے کچھ کچھ کے میں تائیں اسناں باہر لیا ندا مینوں تے بسم اللہ پڑھکے مار دتاسی جانوں پڑھیا علم تے عمل نہ کیتا قائم توکل ناہیں بے تاں ربدرا تھوڑے لئے ربدی ذرہ داری جدوں توکل پورا کرے عاصی او گنہارا</p>
--	---

چسراغ ہدایت

میاں چراغ دین جو نیکے والا کے قلم سے نکلا ہوا نعتوں، مرثیوں، معجزوں، نوحوں اور مدحوں کا بہترین مجموعہ۔ مصنف نے یہ کتاب عشق رسول میں جذب ہو کر لکھی ہے۔ اس کا ایک ایک شعر سنہری حروف میں لکھنے کے قابل ہے۔

قیمت فی جلد سہار علاوہ معمولی ڈاک

بلنے کا پتہ
 ملک پشیر احمد ناہر کتب و پبلشر کشمیری بازار لاہور

گڈی واقعہ

گڈی دیوچ گڈیا ہویا واقعہ ہوسنا اول
 اک زانی سے ہر برقعہ کچھڑا بال ایانہں
 بیٹھی اوہ مرواویں مکرے دھرنا مار زانی
 اک دیہاتی بندہ اسنے کینٹھا گل وچہ پایا
 بیٹھ پھڑکا مکرے اندہ ڈاڈا دل گھبرا سے
 اوہ لڑکا ستا کیا رولوں جد اس گوی چایا
 جد لڑکے نوں پگڑے نور پتھر پڑا چلا سے
 جا کینٹھے سے لالچ لگے اوہ بے سمجھ ایانہں
 نال زانی جڑکے بیٹھا لڑکا اس وچہ پایا
 پھر زانی لڑکے تائیں اپنی گودی چلا سے
 لڑکے دے گل کینٹھا پایا اوہ بشرے لاکے
 مٹھیاں مٹھیاں گلاں کر کے عورت پئی وسا ہو
 لگے ٹیشن آتے ہویا ایسا حکم الہی

جیونکر بوکاں گل سنائی وچہ بیان لیاواں
 ٹکٹ خریدی اوہ لاہوروں لائپورنوں جاناں
 لڑکا ادا رو سے ڈاڈا لڑکی کرن میرانی
 اوہ بھی یکے ٹکٹ شتابی اوہ سے مکرے آیا
 رونڈے لڑکے نوں اوہ بندہ سیٹی مار بلا سے
 اوہ بے سمجھ ایانے لڑکے ہتھ کینٹھے نوں پایا
 بندہ پھڑے سے اوہ سیویئے اسنوں چپ کر سے
 اک ڈوٹیشن لگے ویکھے بیسی اپناں جاناں
 بال ایانے لگے وانگوں ہتھ کینٹھے نوں پایا
 اس بھائی سے کینٹھے لڑکا ہتھ لچکے
 عورت دیکھیں کینٹھا لیندی کیوں شور مجاکے
 دیوچ آکھے ایہ نہ کینٹھا گل لڑکے دیوں لاہورے
 ڈبہ خالی ہو گیا سارا نوں سواری آئی

یوسف زلیخا شہ

استادہ شہت مشاہد نے یوسف زلیخا اپنے خاص انداز یعنی توالیوں
 اور دوپٹوں کی طرز پر لکھی ہے۔ مصنف نے اسی انداز کی بدولت سارے پنجاب والوں
 کے دلوں میں گھر کر لیا ہے۔ یوسف زلیخا ایسے انداز کا مجموعہ ہے۔ جس میں زندگی
 اور موت دو رنگ رہیں دکھائی نہیں دیتی ہیں۔ قیمت ایک روپیہ محصول ڈاک مار

ملنے کا پتہ کشمیر
 پبلشر کشمیری بازار لاہور

دیکھ لیا ہے دس منٹاں نوں بوسیا پینا
 جسدم خیرانتال بھراؤ اگلا ٹیشن آیا
 گل منڈے دیوں لاکے کینٹھا عورت گل چہ پائے
 گڈی کھلی تے بندہ آکھے لادے کینٹھا میرا
 میرا لوکوا یہ دن دیوں کینٹھا لاہون دھکا
 اک بندینے آٹھ شتباہی جھڈ گھسن لگایا
 بڈھی آکھے کتھوں آیا نس کے واؤں ڈاکو
 اونے چرنوں گڈی رٹپی چل اوس رولا پایا
 رولا پوندا رہ گیا بدھو چسنوں گل سناوے
 بے کوئی آکھے بڈھی کتھوں آکھے تہ نہ کوئی
 بھنے آکھن اپنے گل تھیں کیوں نوں کینٹھا لایا
 موچارا جھوٹھا بنیاں چا تر بنی زنائی
 جہڑا کھڑا اس عورت دی کردا ٹھیک حیات
 کوئی پیا آکھے اس عورت نوں دھچھڈاوان جاکے
 پے واتو دیکھ داناواں جیکوں چرناں جڈیاں
 کہن سینے مردو چار ہے کر منگے آٹھا
 بڈھی منگے اوصی راتیں بے کر لڈو پیرے
 ایسی دن مکاراں کوں نفلوں رب نکھائے

کینٹھے والے بیلی جا کے اگلے ٹیشن اپناں
 عورت پھر کے منڈا اپنا برقعے وچہ لوکایا
 کینٹھا بھینتاں لادے مینوں بندہ آکھ سنکے
 بڈھی آکھے ہائے ہائے بھائی میں کی دینا تیرا
 اچھل اچھل ایہ گل پیندا کتھر ٹھہرو وودھکا
 باری وچوں دھک دھکا کے لوکاں باہر وگایا
 ہائے ہائے مینوں وکھی دیو چہ ماسن لگا چاتو
 اونے چرنوں آن سپاہی امنوں خوب بابا
 ہر کوئی آکھے ایہ گل ساٹے منن وچہ نہ آوے
 بھنے آکھن ایوں چنگی جیوں تیرے ناں بئی
 اوس بیگانی عورت دھک کیوں توں لاکے پایا
 کینٹھا لے گئی بنکے کوں کوں کے بے ایمانی
 پے تے ہر کوئی بندہ کر دا ٹک شکایت
 کینٹھے والا گیا وچارا ایتھوں دھکے کھا کے
 اٹھ نہ جھوٹھیاں ہون کرائیں بھاویں لگا دینا
 اوس غریب نکلے تائیں آئے دا بھی کھاٹا
 اوس وقت لیکے دیوں امنوں لوک بھیرے
 باجھ فضل توں پچنا مشکل آکھ چراغ سنائے

ہاسے دی بارش دے لینییاں نے لوکاں نوں ہسا ہسا کے دوہرا کر دتا پھیر
 اک آدمی نے پچھیا مولوی جی ایہہ کتاب کتھوں لے گی۔ مولوی صاحب نے
 جواب دتا ایس کتاب داناں لے ہاسے دی بارش۔ ایہہ بیلگی ملک بشیر احمد
 تاجر کتب کشمیری بازار لاہور دے کوں۔ انہاں نوں خط بھیجکے تے گھر بیٹھیاں ای
 ایہہ کتاب منگرا لو۔ بے کے ہور کتاباں دلباں دے کوں کتاب ہاسے دی

بارش خریدنے سے تسلی کر لیاں کہ ایہہ ملک بشیر احمد دی پھپی ہوئی ہوئے
 پھر ساریاں لوکا تے کہیا حاجی جی تسی تاں بڑے رونقی بندے اور
 کوئی ہو رگل سنا دیو۔ پر ہووے بڑی سوادی تے مزیدار۔ مولوی صاحب
 نے کہیا بیوی چنگا ہن میں تہانوں ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار
 لاہور والے دی کتاب "اسے دی کتک تاری" وچوں اک نمازی جٹ" دا
 بڑا اسی دلچسپ لطیفہ سناؤ تاں ہاں۔ ایہہ سنو تے سن سن کے پئے ہتو۔

نمازی جٹ

ایہ حکایت اسلے بابت مینوں کے سنائی
 گھر جاہلانکے اس لڑکے دی ہوگی یارو شادی
 دین اسلام دی خبر نہ کوئی ایسے ہی ٹکانے
 ہو یا وقت نماز داطال بانگ صلوة سنائی
 دھوک سن فوں اڑنا پھڑکے و ہڑے سپرہ جاوے
 جاہل عورت نے دل اندر لگی بہت میرانی
 لوہے ویلے و ہڑے دیوچہ بے کے منہ ہتھ دھو
 آن لگا ہن منہ ہتھ دھوون قسمت میری کھوئی
 عورت نے پھر ولکے اندر ایہ قیافہ لایا
 پہلاں پینڈا کر کے تھکا ماندہ میسی آیا
 ٹھنڈا سوکے مال آدم سے ہن پیا منہ ہتھ دھو
 جاہل کو ہندی لہے لہے رہا ہن کی ہنوں سو یا
 ہوئے پیر کلچے اسلے مینوں نظری اے
 خبرے میرے مالک تائیں کچھدی پئے بیماری
 جاہل نے پھر دل اپنے وچہ ایہ حساب لگایا

اک نمازی لڑکا ایسی کے زمانے بھائی
 لڑنے اتے نماز دا ایسی پنج وقت دعا دعا
 بیوی اسدی وڈی جاہل رب سول نہ جانے
 پہلے بڈزویا ہی جاں امہ گھر غاوند و آنی
 سنی اذان تے لوٹا پانی والیکے بے جلعے
 پانی لیکے بیٹھا جدم ڈٹھا ابدی زتانی
 جاہل مینوں بلیا خاوند اپر گل معلوم ہووے
 تھوڑی دیر ہوئی اے ایہ تے کھاکے گیا اے روٹی
 منہ ہتھ ارکان دھوکے جدم پیراں تائیں آیا
 سوچ سوچکے دیوچہ آنے ایہ حساب لگایا
 تے گھاہ اس پیر نہیں دھتے عاقل معلوم ہووے
 کہے دھو مصلے اتے نیت نماز کھلویا
 کیوں ایہ کھڑا مصلے اتے چھاتی پیاد باوے
 جدم گیا رکوع سے اندر سوچاں کہے بیماری
 فاسخ ہو رکوع توں جدم وچہ قیام کے لگایا

ہوئی سرت ٹکانے اسدی مینوں نظری آوے
 ڈب ڈب جائے وچہ حیرانی دلکے اندر کندی
 چوہیاں گھنٹیاں دیوچہ آنے پچھ ماہانہ پچھ
 دن دجے جاں ڈولی اسدی واپس میکے آوے
 ماں کے ہن چپ کر بیٹی تہں کیوں اتارویں
 وہی کہے میں اندر بہ کے تینوں حال سناوں
 نالے کچھ بیماری سنوں نالے مرگی پیندی
 مڑ مڑ اسنوں دور پیندا میں کی سناں تینوں
 ماں کہندی چپ کر بچہ کراں نصیحت تینوں
 لین گیا مکلاوہ جسم گھر جا قدم ٹکائے
 وپڑے دیوچہ واہ کے منجی لیر دا جلد وچھاوے
 آپ گرا ہنڈیاں و گھر بڈھڑی دانے پیون چلی
 وقت نماز ہو یا تے لاکا لوٹا پھر کے ہنڈا
 رہنڈیاں سدا ہی لڑکی اسنوں بھی گئی کھیاری
 جس نمازوں فارغ ہو یا بڈھڑی لاکے آئی
 بکنے چروہی ایسہ بیماری لگی بچہ تینوں
 لڑکے نے پھر مائی لگے ادویں عرض گزاری
 لڑکے اکھیا اتاں مینوں بے نہیں کوئی بیماری
 جاہل بڈھی لڑکے تائیں لگوں بول سناوے
 کی تعریف خدا وی اتاں دساں کر تو ہا تہں
 نام خدا داسکے مائی دیوں تہیں دوتاوے
 اوتے تائیں جوئی میرا بے خا پیا کہندا
 پنڈا سہانکے اندر ہیسی نمبر وار نہ کوئی

اوسے ویلے خاندان سدا بھلے اندر جاوے
 کچھدی نالے پچھ بیماری نالے مرگی پیندی
 جاہل ہتھ متھے لوز مارے کہے براتاں سڑیاں
 آن لگی گل مل سڈے جاہل اچی روئی جائے
 لڑکے کر لیاں چپ کر جاوے تہں کیوں چپ نہ ہویں
 مالک میرا تے میرے کوئی دن واپر وہناں
 ساہ نہیں پٹن دیندی تے مڑ مڑ پیندی
 اوسے نال ویاہ کے ملے ڈوب تادی مینوں
 لین آئے مکلاوہ جسدن پھر دکھاویں مینوں
 ادویں اپنی سس دے تائیں بول سلام سناوے
 اور وینال جوئی تائیں شربت شیر پلاوے
 ایسے کول مندے دے اسدی لڑکی ہی اگلی
 کر کے روضہ چھلکے لیر انیت نماز اوو لیندا
 اچھا اہل دیکھ لے اکھیں پیندی کوئی بیماری
 کی بیماری تینوں بچہ پچھنا اس نے لائی
 تیری حالت دیکھ کے پتر چین نہ آوے مینوں
 سمجھ نہ لگی میرے تائیں کھیڑی کہیں بیماری
 میں تے پاک خدا اپنے دی کروا شکر گزاری
 کیہر لہے خدا ہے بچہ مینوں سمجھ نہ آوے
 جہڑا اپنی رحمت کر کے رزق پچھاوے مینوں
 پنڈا و انبر وار اہنا تہوں جہے رزق پچھاوے
 ابدی شکر گزاری اندر ایداں کردار ہندا
 کہندی بچہ گل سن میری کرے چارہ جوئی

ڈیرا ڈیٹا چک کے بچے جیتھے آجاویں
 ایتھے نہ کوئی ذات خدادی تے نہ بن خدائی
 ایہو بچے وی جاہن تلے دینا دیوچہ کافی
 ملک بشیر احمد وی چھی ہوئی کتاب "ہا سے دی کنکٹاری" وا ایہہ لطیف
 سن کے تے گڈی دیاں اسواریاں بہت ہیاں تے کہناں چر ای ہس دیں رسیاں
 جدوں لوکا نداسہ ذرا منٹھا ہویا تے مولوی عمر دین صاحب تے اعلان کیتا -
 دستوتے بھائیو! میں تہانوں ہا سے والیاں گلاں تے بہت سنا چکا ہاں۔
 پر بن میں تہانوں کجھ وعدناک تے رہن والیاں پھیاں تے صحیح سناواں گا۔
 ایہہ گل سن کے لوکاں نے مولوی صاحب اگے عرض کیتی کہ صرف دو چار
 ہا سے والیاں کہانیاں ہو سکا دیو تے پھیر بھانویں جو جی چاہے سنا دینا۔
 مولوی عمر دین نے جواب دتا اچھا بھی بن میں تہانوں ملک بشیر احمد وی
 کتاب "ہا سے دیاں پھل پھریاں" وا تھوڑا جھیا نمونہ سنا کے تے بسی کرویاں گا۔

چٹکلہ ۸

لڑکی دانان اختر دھریا قدرت نال الہی
 نو تہنوں اوس نماز پڑھن دی آر کیتی مجبوری
 التھیات درودوں چکھے ایہہ گل وسی ساری
 اوس سلام پھیرنا ایسی بعد رکعتوں جالی
 نام نہ اپنے مالک وا اوہ ہرگز لینا چاہو
 کہن لگی اسلام وعلیکم اے اختر دا بابا
 لک عمر تے خاوندانان حمت اللہ جو ساری
 سس ابدی ج کے اکی پڑھے نماز ضروری
 اس ماہن نے نو نہہ اپنی نوں سب نماز پڑھائی
 نیت نماز لئی اس بی بی نیکو کار سیانی
 سلام علیکم و حمت اللہ ہاں اوہ اکھ سناوے
 ٹھہر ٹھہر کے اوس انجیری ایہہ طریقہ لبتا
 سس ابدی کول پنج چھ بڑھیاں تے کارن آیاں
 ہس ہس ہنساں ساریاں بڑھیاں ڈھیس پڑیاں

چمکے سے ابو جہل

ابو جہل رات یاراں تائیں کہے نبیؐ لوں مارو
 الٰہن اوہ مرو و مکینہ گوشے مجلس لاوے
 جہڑی گدیوں فگھن راتیں نبیؐ رسول پیارے
 اوپر آسے چاود تانی گھٹا دھوڑ بھائی
 نیڑے کھوے دے کوٹھیاں آتے چادر سر پھٹائے
 آگن لگا جس دم کھوہ وچہ جھڑے رسول بانا
 حال پکار نہ سنئی کوئی جد تک نہ مر جائے
 پچھلی راتیں حضرت آٹھے حیونکر عادت ہی
 کھوہ کڈھیا گیا رستے اندلہ خبر نبیؐ لوں ناہیں
 چلے چلے کھوہ و نیڑے حرم حضرت آئے
 جلدی پہنچ جیب میریوں کھوسوں چکھیاویں
 جبرائیل فرشتہ پلکیں آیا سی آسمانوں
 یا نبیؐ اللہ پاسے ہونا کھوہ وچہ نہ جھڑ جانا
 سچ کہن جو نال کہے دے کوئی فریب کماو
 غیرت ربدی ابو جہل لوں پچھلی رات جگایا
 راتیں جو منصوبہ کیتا یاو نہ رو گیا کائی
 راتیں ایٹھے کھوہ کڈھوایا عقل وجودوں ماری
 اپن چیت ہو یا سی کھڑکا جان اوہ کھوہ چھڑیا
 رو رو کرے پکاراں ظالم سنے نہ ہرگز کوئی
 رو رو کرے پکار و ہایاں میں سر وار تو ہاڈا
 جتنے پھر حضرت کارن ظالم جمع کرائے

اک سواوٹھ انعام دیان گایے ایہ کم سواو
 پاک نبیؐ سے مانن خاطر ایہ تجویز بتا وے
 کھوہ کڈھیا اس رستے اندلہ شاموں لبوڑ نکار
 راتو راتیں ایہ کم کیتا خبر کہے نہ پائی
 قاکھ کیتے حضرت کارن پتھر مانن وٹھے
 آٹوں جلدی نساں چو نیر لویں پتھر اتنا الٰہانا
 مانن ولوں ویر نہ کرنی بڑی تاکید کرائے
 بیت اللہ وچہ آگن لگے سوہنے نبیؐ الٰہی
 اکثر اپنے نبیا ندی دی خود کہے حفاظت میں
 جبرائیل وحی لوں مولا فوراً حکم سنائے
 اک قدم و تھ رہی ساری بہتی ویر لاویں
 حاضر ہو کے پاک نبیؐ تے کیتا سخن زبانون
 اس کارن میں عرشاں آٹوں آندلہ حکم بانا
 بڑا تیجہ آہلے آگے رب کریم لیا وے
 لہ نشے دی مستی اندلہ او سے رستے آیا
 پھاسن لگا اپنی پھایاں آپ سچھیں جولانی
 گائے پسنے کھوہ وچہ ڈکاپی مصیبت بھاری
 سنکے جاگے پتھراں والے کے کشامت پھڑیا
 رات جنہا توں مانن بدلے ڈاڈھی بکی سوئی
 جیوں جیوں چیکاں مار آٹوں پتھر پین زیادہ
 پورا مال امانت وانگوں او سے دے کم آئے

فجر ہوئی تے ڈٹھا آکے ساریں دوست یارا
اود آکھے میں سوسو واری حال پکار سنائی
لکھے جلد نکالو مینوں دیر نہ لائی جاوے

ہائے افسوس اندھیر اندھایہ کی بویاں کاراں
تساں خیال نہ ہرگز کیتا سن کے شور و ہاکی
جیسی کسے کوئی پھل پاپے حرف حدیثوں آکے

چنگلہ سا کتاتے لکڑ

اک کتاتے لکڑ دونوں بی بی بن گئے بھائی
باہر بھل سے اندر دو نہہرتے رہنا اک بنایا
گئے اکھیلے بھی لکڑا میں ہن پندوں جان
توں اس بیری آتے چڑھکے بہ رہو بے گھو گیا
چیکر پھیر لپے کوئی تینوں ہرگز نہ گھراویں
کتا ٹریا داہو واہی دیر نہ لائے
بلکہ دھوکہ کسے نہ کتا اہتاں میں ازماواں
لکڑ چڑھکے بیری آتے جلدی بانگ سنائی
بانگ سنی جد کتے او تھوں دوڑ شتابی آیا
لکڑ آکھے ہرگز مینوں خطرہ خوف نہ کائی
کتا پھیر پھانوں مڑیا دیکھ لکڑ دیتا میں
لکڑ آکھے جھلکے اندر لکڑا کیکر آیا
لکڑ بیٹھا بیری آتے لکڑ جی لپچاوے
سوج سمجھے لکڑ تائیں لکڑا گل سنائی
آ نماز ادا ایسے رکھے وقت گندہ جاوے
لکڑ آکھے ہاں میں بانگ بانگ سنوں والا
دو جی بانگ لکڑ نے مڑ کے نوران زان سنائی
لکڑ آکھے دس بھی لکڑا ہن کیوں بانگ ساویں

دو نہہ جیاتے آپس باندر بڑی محبت پائی
آپس اندر دو نہہ جیاتے سی ایہ متا پکایا
روٹی ٹکڑا کسے بہانے میں کچھ لیکے آواں
میں اس پنڈوں چکر لگا کے دیکھ شتابی آیا
ان مانگا جلدی تینوں اچی بانگ ساویں
لکڑ چڑھکے بیری آتے ایہ ویل دوڑاوے
کرلاں عین تسلی لوری مت میں چھلیا جاوا
پنڈ کول پہنچ گیا سی کتاسن توں میر بھائی
لکڑ تائیں اندھیل اپنے خطرہ خوف نہ پایا
صرف بھراوا میں تاں ایوں کیتی ہے آزماوی
بانگ سنی تے لکڑ بھکے آوے دوڑا تھائیں
ہوئے نہ تے اہنوں کھلکے جاوے جھٹ لٹھایا
کسے بہانہ بیری آتوں لکڑا تھلے آوے
دیکے بانگ تے بہ رہیوں آتے تھلے آجا بھائی
تھلے آکیوں بہ رہیوں آتے لکڑا اکھ سنکے
میاں آن جماعت کراوے خطبہ پڑے نرالا
کتا سنکے بانگ شتابی او تھوں دوڑیا سائی
اود کہے بانگاں دو جھے ویل توں کی مغر کیا گیا

میں آکے خطبہ پڑھنا تینوں خبر نہ کافی
 باجماعت نماز ادا نہیں ٹھہر ذرا کوجاؤں
 دیکھتے توں آوندیں دوروں پیر پچاس
 میں آیا خطبہ سننے کدھر کیتی دھائی
 گدڑ آکھے کی پیا آکھیں میں کچھ پتہ نہ پایا
 گدڑ آکھے پد نکل گیا وضو درست میرا
 وضو کرانے اوسیویلے جلدی ٹریا آواں
 کتا آکھے مگر گدڑ سے پیندا کر کے دھائی
 آخر کتا مگروں بلیا بھجکے اوسوں بار
 کتے آکھے گدڑ والی چنگی رک وگائی

گدڑ آکھے میں تاں گدڑا ہو جی بانگ سائی
 میاں ٹریا آوند اہوسی توں نہ کا بلیاں پاویں
 اونے چرفوں دہڑ دہڑا واج گدڑ توں آیا
 گدڑ آکھے کھڑ جا گدڑا کتے چلیا میں بجائی
 ٹھاؤ وضو بھرا میرا گدڑ آکھے سنا یا
 مگر امام نماز ادا کے پاویں اجر و جہرا
 خطبہ پڑھوں ٹریا اونان ہتی ویر نہ لاواں
 چھتہ مار گدڑ نے چھیتی اپنی جان بجائی
 آکھے گدڑ پچھے کتا تان لگاے سارا
 خوب درست ہاضم کیتا کتے مل کے بجائی

چٹکڑ ۱۵ میں دی تاکید

شامل تیک ڈیک بھاک کے اٹا پھیر گھماے
 چالیہ ساتا قفل وغیرہ یا کوئی بلے اعسانی
 اک زنائی روٹی لینے وچ مسجدے آئی
 عودت روٹی موڑ لیجاوے بے بہتا چر لایا
 اوسے وقت رکوعے جاندا سن توں میر بجائی
 یعنی روٹی رک ٹھریوچ عودت توں بھجایا
 اللہ اکبر اچی کہہ کے بی توں و بکاندا
 شاموں کچھ اپنے گھر وچ اٹا گنہیا جاوے
 توں بھی گھروں پکاویں اٹا تھلندی کئی
 پن ٹھپیاں نہ میرے کولوں روٹی گھروں پکاویں
 اک دیہائے سوی دیکول نہ کوئی لڑکا آیا

اک میاں جی گھر اپنے وچہ ایہ تاکید کرائے
 خبروں لینے شامل تیکر رکھے اس بجائی
 کتے آکھیا ساوے میں شام نماز ستائی
 ان کھی اک پاسے عودت میں صلح لکایا
 فاتحہ پھوں چھوٹی سورت میں صاحب پڑھائی
 سَمِعَ اللهُ لَمَنْ حَمِدَهُ میں آکھے سنایا
 روٹی رکھی گھلا لہرا رہ عودت توں جاندا
 گھر جاوے تاں سوی تائیں ایہ تاکید کرائے
 ایہ نہ ہوئے کتے ضیانت پئی ہوئے میری
 اسکارن توں کچھ لیا کر گل کے لڑکے تائیں
 کچھ پچھیا کے سوی ابدی جاں کج وقت لکھایا

بیوی ابدی دلہے اندر بڑی حیرانی کھائے
 اودھر کسے پکایا لکڑے تاملے کھیر بنائی
 اکھن لگا میں تائیں مومن مرد سیانا
 وقت ہو یاتے میں صاحب بانک صلاوتی
 میان ملوچہ خوشی مناوی کھیرتے گوشت کھائیے
 عربی وچہ پنجابی پڑھکے لڑکے نوں سمجھایا
 اسطر حدیاں گلاں کر دے راجکل وکلاوانے
 اگے عبدالستار صاحب نے بھی کچھ حال سنایا
 اوس کہیا جو مال حراموں بک لقمہ کوئی کھائے
 اک نکلے نوں ایہ گل شکے آیا خوف رہا تا
 عمل خراب اسلئے کیوں نختے رب اسلوں
 کرا فسوس وچھانے ملاں اپنا حال سنایا
 بلکن ڈا بڈی پھنڈا اندھیری سختی ناملن ہوئی
 پئی بھاری بجلی چمکے گردا طوفان بیایا
 مثل حرام جنہا تون گھر واکلا اہو بھائی
 بس چراغ ملائیاں والی ختم کہانی ہوئی

کسوں بھیجاں میں کولوں خاکے خبر لیاوے
 ختم دیواون میں تائیں سدن اگے سائی
 شام پڑھاکے تسلسل میں جی ساڈے گھر نوں جانا
 نیت نماز کھلوتا میں سن توں پیر بھائی
 اودھر منڈا بھن آیا روٹی گھر میں پکائیے
 لکڑا لڈین کھنڈ و اجنت لا فرمایا
 سائے اگو چھہ نہیں ہونڈے یعنی مرد دینے
 اپنے لکھیا ہے اک ملاں مسئلہ ایہ فرمایا
 برس و ناندی زہد عبادت امدی ضال جاوے
 پن محال عدالت اندر کرے خیال نماتا
 تسان حرام نہ کھا ہا ہو سی مسئلہ باو تو ہاروں
 میںوں بھی تقدیر ربانی اک حرام کھوایا
 پھانڈے طبق زمین و اچایا ہے آواز نہ کوئی
 وتی ہار نصیناں امدن آٹا گھروں پکایا
 اوہ کی حق سناون مسئلہ بھلی پھرے لوکانی
 ہور سناگل اسے والی دیر نہ لاویں کوئی

ایہ چھلے سن کے لوک بہت بتے تے پیر لوکاں نے چھپیا۔ میں
 جی ایہ کتاب کتھوں منگوا پیے۔ مولوی صاحب نے جواب دتا ملک بشیر
 احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور کولوں خط بیج کے گھر بیٹھیاں ای منگوالو
 نہیں تے کے ہور کولوں خریدین لگیاں ملک بشیر احمد تاجر کتب دی چھپی
 ہوئی ویکھ کے خریدو۔ لوکاں نے مولوی عمر دین نوں کہیا کچھ ہور سناؤ۔
 مولوی صاحب نے جواب دتا۔ بھئی تسی بڑا اس چکے او۔ ہن میں
 تہا نوں رون والیاں تے بڑیاں دزد ناک گلاں سناو ناں ہن۔ سنو

جسوں پاکستان بنیائے مسلمانوں کو گھراں وچوں اجاڑے پئے تے اوہ
مہاجر ہو کے پاکستان آئے تے اوہنا توں کی کی تکلیفیں ہوسیاں۔ کئی
زخمی ہوئے۔ کئی شہید ہو گئے۔ تے بعضے جانناں بچا کے تے پاکستان
پہنچ گئے۔ اہل تھوڑا جہیا نمونہ میں ملک بشیر احمد دی کتاب "خون
وہیں ندیاں" وچوں سنا دیاں۔

مسلمانوں کے کارنامے

خاندان مغلیہ ایتھے حکمران سی بھائی
اپر فوجاں مسلمانان دیاں ہر تھان غالب آیاں
جیرا اٹھیا ایسے پاسے کہ وار جیا چڑھائی
کے محمود غزنوی مرٹے کے سو سنات تک جئے
وار و وار لڑائی کیتی راجپوت سرداراں
ہندو راج اکبر تائیں ڈولے بے پوچھانے
بہت وسیع عمارتاں اوتھے شاہجہان بنایاں
جسوں دیکھ دیکھ کے دنیا توش کوئی ساری
حق بجانب مسلمانان تے تہد پدار بنائے
مسلمانان دینال انہا تے بڑی مخالف چائی
ثابت کرو تار یخاں وچوں کرنا پیش نظر
ہندواں تائیں فیض پوچھئے دیکھو حالت مٹی
مسلمانان دی سخت تباہی انہا تے کروائی
ندیاں لال جنہاں کروایاں مسلمانان دے خونوں
ٹکڑے ٹکڑے بدن تمامی سکھاتوں کروائے
پاکستان اندر نہیں کیتا مسلمانان کوئی وادہ

چند سو سال حکومت ہند وچ مسلمانان نے پائی
راجپوتانہ مرہٹیاں دینال ہوئیں بہت لڑایاں
ہندو ملک سی مسلمانان توں ملیا کھائے بھائی
کے شہاب الدین غوری نے چھکے آن چھڈائے
ہندو تے ہوئے مسلمانان دے حملے میں ستاراں
اسلامانان دے تھیں بے شکستاں کھائے
انگے دہلی بادشاہ تے نسلان پیدا تھیاں
تاج محل دی زیبائیت ایسی مینا کاری
عہد حکومت مسلمانان دے ہندو اکثر آئے
ہندواں دے ہتھ راج حکومت سن سنتا لیوں
اکبر ہندواں راجیاں تائیں دتیاں شان جاگیراں
مسلمانان راج حکومت ایسے حال کیتی
جاں برطانیہ کو لوں ہندواں راج حکومت پائی
ہندو بے ہونہیں سکدے ہرگز کسے قانونوں
دس دیہو بھائی مسلمانان تے تھوڑے صبر کائے
مسلمانان دیاں لاشاں تائیں کتیاں کالواں کھایاں

کتاں باہیں ڈوہ و ڈوہ سکھاں پانی و پھولیاں
 طہر مشال چہ رخ انہا تھوں پھی گل سنائیں
 جلال ارا میں سی اک کھائی ابداد کرناواں
 ہر تھاں آتے جتھ لہا کے میتھ بے دیاوے
 پنجہ نوٹوں پنجہ پتر شیراں وے کے سائی
 گڈیں و نہہستے اجھا پنا مال اسباب لایا
 بھیں چار لویریاں بھر گڈے مگر بھایاں
 بیکانیر والی جد نہروں اجھے گڈے پائی
 چھاڈنی ولوں پھر پھر اجھے سکھاندا آیا
 چار چو فیر تھن گڈیں وے سکھاں پائی گھرا
 سٹو حقیقت جتھ سکھاندا حملہ کر کے آیا
 چالی سکھتے بندہ چو پھرتے حملہ آور بھتے
 بڑی لڑائی پھیر کے او تھے اک گھنڈ بھرتی
 نو نہہ جالے وی سکھ دھروہ کے یگے او تھوں بھائی
 بے پستول بند و قلاں آپاں اگل و بندہ پھرتے
 نو نہہ اسدی دی بہت بیعزتی سکھاں کھتی سائی
 سکھاں آن حسینی والیوں تہن بند و قلاں لیاں
 بیڈ گنڈ اسنگ والے پاسے جاں اس گڈنگھائی
 سکھاں دور کھلو کے گڈوں جسم فیر چلائے
 پتاں بہدیاں گڈے او بے سوکے جان بھائی
 پنجوں و چوں دو نہہ نوں سکھاں گولیاں مار گرایا
 تہن مرے دورہ گئے باقی اوڈیاں ہوشن ہو لیں
 زخمی بھائی و جیاں دو نہہ نوں ایہ گل آکھ سائی

مسلماناں تکلیفان ایساں کینوں سان بھاپاں
 کھائی پھیے والیوں کیوں تکلیف جالا ارا میں
 نائے ایچھے مسلمانانندی غیرت مندی پاوے
 جالا ارا میں آکھن لگا پنچاں پاکستانے
 پاکستانے پنچن بادے ٹرن لگے اراہ سائی
 جیا جنت تمامی اپنا لائے اوں بھایا
 بیڈ گنڈ اسنگ والے رستے گڈیں اوں بھاپاں
 اگاں حسینی والا سٹیشن دستہ اگوں سائی
 آکھن لگے آہ مسلم کہوں گڈیں لایا
 جالے آکھیا انہاں کو لوں نکھن بہت اوکھرا
 امیر ایلے پتریں اگل ڈانگھاں نان بھایا
 اوہ پھونجے تے اوہ پنچے ڈانگیں جٹ کھنوں
 پر پر زخمی ہو کے سارے ثابت رہیاں کوئی
 سکھاں آکھیا نہ ڈانگھانندی ایچھے کر لڑائی
 جیکوں انہاں ماریاں اسنوں بدل لینے
 بہت بے پردی کر کے انہاں بدی ہو ت لای
 پھیر سکھاں تہدیاں ڈھانیاں بھجکے اگل و بندہ پھرتے
 پکڑ بند و قلاں پھیر سکھانندی ڈھانیاں بھجائی
 اچالا مر گیا نیلے قانون گڈے توں میٹھاں لے
 سکھاں جٹکے گویا ندی پھر آن بھجائی
 اک انہاں چوں زخمی ہویا جیکوں لیکر لکھایا
 معلم ہوں سکھاں سائنس جوڈیاں تھلے نائیں
 ایہ گل میری سن عید اللہ ایچھے کھڑکے بھائی

اک دو ہنشاں تیکر بھائی میری پے زندگانی
 زندیاں کئے تو دلوں سکھاں چھڈنا ناہیں
 صفراں فاماں بھیناں تیریاں دو لوں نوجوانوں
 ہتھیں مار دیا ہے پھر کے نہ بغیران تہہ آون
 ایگل کر دیں ادس بشر دی نکلی جان ساری
 گولی لگی سینے دیوچہ از عبداللہ تائیں
 جان محمد رہ گیا اکو بیخ بھایا نند بھائی
 ماں پوے جایا ساڈیا ویرا بہت ترسی گل لگی
 دو نہہ میلان تے رہ گیاں اتھوں حدائی کستانی
 اتھہ بیگانے دیکے سائوں تسان شہاد پونی
 تیرے ہتھوں جیکر ویرا اسپر شہادت پائیے
 کلہ پڑھدیاں جاکے کیوں وا باہور وا کھسائے
 سادی عزت کافراں تھوں جیتوں ویز پکاپوں
 گڈوں پھیناں دو لوں بھیناں جلدی آترباں
 لے ویرا نہیں آپاں بلناٹکے بھین بھراولوں
 اک اکلا رہ گیاں ویرا بھائی ماں پوے جایا
 سکھ کناراں جو گیاں سائوں ویرا چھڈ جاویں
 جان محمد لکے بھیناں ایہ گل جہی نہ چاہے
 امن سلامت پنہن دی بن اس امید کئی
 مل پوے جایاں بھیناں تائیں تھیں مار نہ سکاں
 صفراں فاماں رو کے دکھیا ویرا مل پوے جایا
 دن محشرے چل ملانگے ماں پوے ویرا سارے
 مارنا ساڈا توں برداشت نہیں کر سکدا بھائی

معلم ہووینوں گولی ننگھی سینے تھائی
 اکو گل اخیر بھائی کہاں تو ہا ڈیتائیں
 غیر بندیدی شکل ز دیکھی دیکھا شدیاں شائیں
 کافرانے ہتھ جاکے ایویں نہ تکلیفاں پاون
 پھراک رکھ دے آتے پڑھکے گولی سکھ نہ ہاری
 اکو بھائی رہ گیا زندہ باقی ہرے اتھائیں
 صفراں فاماں دو نہہ جنیا تے لکے کھڑیں سنائی
 باجھ خدائے والی وارث ساڈا اچھ نہ کوئی
 او تھوں تیکر پہنچ نہ سکے ایہ ساڈی زندگانی
 غیر قوم نے خبرے سائوں کی تکلیف پھونی
 کافراں کولوں تاں نہ جاکے عزت ایس لہائیے
 کافراں تھیں لکے ویرا کیوں تکلیف اتھالیے
 ساڈے قساوں مولا کے کول نہ توں پکڑیا جاوے
 جان محمد بھائی لکے عرضاں بد سنائیں
 چار بھرا تے پنجویں پوے وا دقتوں لہر گیا نا تو
 تیرے باجھوں سائوں ویرا ساڈا دیس پرایا
 سادی کراں دانہ ساڈے گلہ چہ واہرے پاویں
 سکا بھائی بھیناں تائیں کیوں مار مکا لے
 پکڑ بندوقاں فوج سکھان دی چار چو فیروں آئی
 نہ دل چاہو جو نندی جانے کافراں لکے ویکیں
 کی خیال تیرے دل اندر ایڈ کمینہ آیا
 کیوں نہ کافر پکڑے عباس ظلم کرن جو بھارے
 سکھاں کر لیں لنگ لوہاویں ایہ تیری وڈائی

سالوں بنگ لولاون نالوں بہت چنگیر امرنا
 گٹے پیسے اوبلے بے کے روئدیاں دو نوین بھینیاں
 جان محمد گٹے بھینیاں کیوں خون گزاراں
 قاباں بھین وڈی نے کہا ویرا اصدتے جاواں
 کسے نمانے سی اک عورت ڈاڈی نیک سیلی
 نیک مرد کوئی اسدے آتے عاشق ہو یا سائی
 عورت منہ دھیانے ٹرکے جاں گھراپے جٹے
 اس عورت سے آدروازے بہ گیا مومن سائی
 گولی تائیں عورت جاکے تھلے ترے پوچھیا
 اوہ مسافر کولوں گولی اسکے گل بچھائی
 کہے مسافر گولی تائیں ایہ میں عرض سداوں
 بی بی سمجھے عاشق ہو کے واقعہ آن کھلویا
 کہے مسافر اک تیری میں ہو یا ویکہ دیوانہ
 سچی اک تیری میں ویکھی اپنے آکھ سنا یا
 سچی اکھ دا عانہ عورت جلدی کٹ لیاو
 بی بی اوہ مسافر لے عانہ تلے وگا یا
 جیہڑا ویکہ لیا توں عانہ میرے کم داناں
 ٹھرسار جیہڑا ہوسکے بندہ مڑکے واپس آیا
 جیکر اسکے کافر ساڈے ہتھ بدن توں لاون
 کیوں دوزخدا بالن ویرا ہتھیں آپ بناوں
 اونے چہ توں جتھا سکھاندا بالکل نیرے آیا
 اگے پھر ٹرکے زینب بی بی یگے بسکھ اکالی
 ایہ گل سوچ سمجھ کے غیرت و لوچہ جوش لیا ندا

جو کم سالوں بہتر سے اوہ کم نہیں توں کرنا
 ہمیں سکھانڈے ہتھیں آں ساڈا ستر نہ رہنا
 واقعہ کہن تو ہاڈے آتے میں کیوں چا ماراں
 شہر عجمی داتینوں مسئلہ میں اک گھول سداوں
 منگھی جائے رستے رستے حکمت ویکہ رہانی
 ہر گز بی بی توں اس گل دا پتہ نہ لگا کالی
 عاشق مومن ہو لی ہو لی مگرے ٹریا اوے
 عورت بوہا ڈھوکے اپنے کوٹھے چڑھ گئی بھائی
 پیچھے مسافر کولوں گولی ایہ کس کارن آیا
 کس کارن توں آن کھلوتا اس دروازے بھائی
 عاشق ہاں میں اسدے آتے تن من گھول گھماوا
 کیہڑی چیز میری تے شخصابیں توں عاشق ہو یا
 عورت آکھے سچی کھبی ایہ بھی دس نادانہ
 گولی کڈوں اس بی بی نے چاقوسی منگویا
 باری دیوچہ کھڑکے بی بی ایہ گل آکھ سناو
 جس عانہ تے عاشق ہو یوں بھائی اوہ آیا
 ایہ دوزخدا بالن بنیاں کٹ تائیں تائیں
 توں مس ویرا دلے لے کے خیال لیا یا
 ایہ بھی دوزخدا ہی بالن آخر توں بن جاواں
 ہتھیں کریں شہید سالوں کیوں سیاویر لگاویں
 جان محمد لکے اندر پھر خیال لیا یا
 کی تکلیف اٹھاوندی ہوسی وقت بہتر حال
 لو کہ کڈھ بھنداری وچوں شیر مرد نے آکھ

روٹیاں چہ نہر سے دولوں نظر سکھانوں جنید
جان محمد گولی کھانکے پھاڑ زمین سے آیا
ایس طرح نال ورتی آکے ایہ تقدیر ربانی
ولے اندہ حسرت کرے دلہ و ابار خدایا
مسلمن کوئی ساڈی تائیں قبریں چاؤ فتائے
پاکستان و ساویں خیریں یارب خالق سیلاں

بھیناں اپنیاں نول تمہیں آپ شہید کریندا
غصے نال سکھاتے دوروں اسنوں فیر چلایا
ڈگدیا نال زمین تے اہدی ختم ہوئی زندگانی
پنج پست تے پھیواں بابل رستے وجہ کوہایا
ایہ حسرت جیکر جوہد پاکستانے جائے
بھانویں ڈوویاں جانان دتیاں نہیں بھارتھ آہیں

صدائے روح

ساڈے پاکستان ملک آیموں ہی عرصہ
پاکستان نہ دیکھیا کھیں ختم ہوئی زندگانی
قسم خداوی مروی واری نہیں سی بل ترسانا
قدم نہ پاکستانے پائیے ایہ نہیں لیکھیا
جاویں بت عروجانے چرچہ کرمی زمانہ
چل چو فیر دھانکے تینوں واحدات ربانی
سب کشمیر تیرے ہتھ آئے روح نے عرض سنا
تیرے بلے جانان دتیاں توں ساڈا مل پائیوں
جیونے ہوئے آکھ سناکے جو ساڈے سرور تے
ساڈے خون ڈولے تے آکے قبضہ کدے جاویں
تاں تیرا ایہ پاکستان بھل گلابی کھنیا
رستیاں اندر تھاں تھاں تے اپنے خون جوئے
مسلمانانے بھاروی آکے چڑھی اندھی کالی
دل تاں ہو گیا ٹکڑے ٹکڑے لیکوں صدے جریے
پاکستان حکومت ساڈیاں نہیں سی خبر لیاں

جائے روح پکالیں کدے یا خالق رحمانوں
پاکستان بناون بدلے ایہ ساڈی قربانی
بے رب خیریں مہریں ساڈوں پاکستان بچاندا
امیں تے پاکستانے آوندیاں رہے ساتھ لٹایا
رب تینوں مضبوط بناکے ساڈا پاکستان
ساڈی قسمت وچ نہ ہو یا تیرا دانہ پانی
دہلی آگے تیکر تیری رب کے بادشاہی
اک گل ساڈی پاکستان توں دلون بھلاویں
قسم خداوی ساڈے خوفوں لال ہوئی سب صہرتی
کٹ کٹ ساڈیں تھالی ہرے پٹے دریاویں
نہ کوئی گور جنازہ ہو یا کفن نہ ساڈوں بلیا
بکھیں ہندیاں بال اپنے نیریا تے نگرائے
جاں بنیاد رکھو ہے تیری ہاند سن ستلی
لال لال زمین سب ہوئی نظر جد ہر نوس کیے
چھپر ڈوبیا نہ پھلاشاں مسلمانانہ دیاں سیاں

بھر بھر لوریاں اسلحہ گھلے نا بچھتے پیالے
 جتھے جتھے خون ڈوبیسا ڈوبیسا یارب سیاں
 تیل مٹی سے پا کے ساتوں دشمن آگاہوں
 عوٹن نیر لوجہ اسیں نہتے سینے گولیاں کھپتے
 پاکستان بنا کے رہتے اسان جو حلفا کھایا
 رب پچھے نے دکھری کیتی مسلمانندی شہری
 وہ تھیں جنہاں تہہ تھالا کر کے بے ایمانی
 پاک جیلے مزم سے ہوئے اوہ بدکار کینے
 تن کروڑ بندیدا جھہ ہندوستان دیایا
 ہلے گور واسپورہ اجنال ہے نہ اوہ سرچاند
 پھر جانند ہرتے لہیسا نہ نال تحصیل نکوہ
 جھے نال اسانوں جیکر ایہ بلا احق سارا
 ست لکھ بند بڈھیاں نیچے دتیاں راہ وچ جانا
 مسلمانانڈیاں لاشاں تائیں کھاواکتیاں کالوں
 بیٹیاں پھر پھر بسکے لہیاؤ کول کھلتیاں ویریاں
 اپنے وطنوں ہجرت کر کے ٹریا بکل زمانہ
 چاہ تیری تے پاکستان ٹرپے ہجرت کر کے
 ٹریں اوڈیاں کافراں تھوں ختم ہوئی زندگانی
 تینوں تیرا وین سلامت سوچیاں پاکستان
 اسیں تے کہ کے سزدرانہ اپنی توڑ نیاری
 سن سنالی آمد تیری جاں بنیا دھری ہے
 اسان تے سزدرانہ دیکے پاکستان بنا یا
 خون تے گوشت دیکے اپنا قیمت تیری تدی

تھاں تھاں دشمن سفر لیر اکون بنے رکھوال
 قسم خداوی اوسے تھاں تے بھرے زمین گولیاں
 لہو جواتاں لڑکیاں ساتھوں جبر اکھیر لہاوں
 بے تقصیر مظالماں کولوں تھیں سب کھائے
 واقعہ بنے ہندوستان لہو پاکستان بنا یا
 ہندواں سکھاں اسکا اند بڑی مخالف بنیاں
 ہندوستان لے چا پایا رقبہ پاکستانی
 ایسی ظلم تشدد والی گئی نہیں خبر لینے
 جیلے لے مسلمانانڈیاں تھاں تھاں خون چولیا
 امر تہرتے تر تھان کیوں ایسے ظلم کسانڈا
 کل عہدہ پاکستانی ایہ کیوں مل گیا اوہ
 و ہند پھر سکھ انوں کیوں ظلم کمانڈ بھارا
 عینہ دیوانگ سکھ برسیاں گولیاں تھ کر پائل
 پتر برچھیا تے ٹنگوا کے آف نہ کرویاں ہاتوں
 جو کچھ دیکھ لکھیا رتوں ویر طیاں تقدیرا
 اسیں مسافر راہ وچ کے سکھ و سنی پاکستان
 کاش اسان دیکھیا کھیں پیر تیر لوجہ دہر کے
 تھاں تھاں آتوں ظاہر ہو تھوں نال نشانی
 اسیں مسافر راہ وچ آونکے دیکے ٹر گئے جانان
 توں جانے یا استوں لے جانے ذات الہی
 تیرہ اکوڑ تیکر دینا ہندو چہ بہت مرے
 دیکھ لوانگے خون ساڈیا مل جیوں تو پایا
 اسیں اخیر سلام پوچھائے تینوں جان دیواری

کے رب حفاظت تیری لگیاں بن گزاریں
 کی سنیاں بنے ساڈا پاکستان بنایا
 طاب تیر لویچا اون وی سی کوئی گل کھی نہ جا دی
 جو گل نامنظور خدا نوں قدرت ولوں ہوئی
 ایسے طعن طنوٹے کر کے ہو یا روح روا نہ
 اسپر اک سنبھڑا تینوں آیا دین اتھائیں
 خون اسٹھے تیرے آتے اک دن رنگ پڑ پڑنا
 لال قلو تے جامع مسجد رو رو مارن دھاس
 لاٹ تلمیڈی لکھے قابض ہو گئی قوم کفایتی
 تاج محل اجیرتے کلیر کھڑے او لیکن تینوں
 توں پیراں سر کھڑیاں ہو کے اتھل پھیراویں
 ایہ نہیں گل بھلاون والی نہ توں بھلاویں
 روح پیغام لپچا کے ایناں جماندا مارا ڈاری

سالوں پر پر زخمی کیتا ہندو یاں تلواراں
 اکھیں دینال دیکھن والا نہیں زمانہ آیا
 راہ وچہ ختم ہوئی زندگانی تہیں تشریف لیا دی
 اسدے اندے پیو پیو غل نہ ویسے کوئی
 تینوں تیرا وطن سلامت ہووے پاکستاں
 رکھیں یاد نصیحت میری ایہ نہ کہتے بھلائیں
 جیکوئی ویلا رب لیا وی توں ساڈا اقل لونا
 کاترا تے اوہ تھہ وچہ آیاں مسلمانا ندیاں تھائیں
 ون تے رات کسے پی بٹھی تیری انتظاری
 ایہ پیغام لپچا کے جاا فرزند ہو یا سی منوں
 مسلمانا ندیاں یاد گار تے ختم ورو لپچاویں
 جتھے خون ہر جہراں ڈوٹا اوہ تھاں دیکھن جاویں
 اے سلام خلیفہ او تھوں ٹریا جاندا یواری

جس وقت مولوی عمر دین نے ایہہ وردناک بیان ختم کیتا تے ساری
 محفل خاموش سی تے کتیاں بھراواں ویاں اکھیاں وچوں نہیر پئے وگے سان
 اک مسافر بولیا۔ یاد معلوم ہندا اسے ملک بشیر احمد تاجر کتب لاہور نے
 تاں بڑیاں بڑیاں اچھیاں کتاباں چھاپیاں لے تیں تے ایہہ کتاباں ضرور
 خریدیاں گاتے دوسرا آڈی جہڑا ایہے کول ای بیٹھا سی کہن لگا۔ بھائی ملک
 بشیر احمد نے تاں واقعی اچھیاں اچھیاں کتاباں چھاپیاں لے پر لاہور تے
 زچہ ای بعضیاں دیکانداراں نے نہ وکن والیاں ایرا وغیرہ کتاباں تے ملک بشیر احمد
 ویاں چلیاں ہوئیاں کتاباں وے تاں بکھرتے تے تے یعنی بھولے بھلے لوک
 تاں وے بھلیکے نال نقلی کتاباں خرید لیندے تے ایہو واسطے بہہ دی کوئی کتاب
 خریدنی ہووے تے اتوں ملک بشیر احمد واناں پڑھ کے نقلی نال خریدو۔

انہاں گلاں دسے بعد لوکاں نے مولوی عمر دین نون کہیا۔ مولوی جی! زندگی دے میلے نے۔ خبرے پھر کدی میل ہووے کہ نہ ہووے۔ کجھ ہور سنا دیو۔
 مولوی عمر دین نے اپنے ٹرٹک وچوں ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی کتاب "درد کہانی" کڈھی تے سناؤن لگ پیا۔ کتاب "درد کہانی" وچوں مولوی عمر دین نے جو سنا یا اوہ ایہہ سیسی۔ لوڈتسی وی سنو!

اک دکھیاوی پکار

بیت بری گل ہندی یارو بھائیاند امر جانا
 بھائی مرن جنہاںکے یارو سمجھے بھجیاں باہوں
 بھائیباں بھوں کوئی نہ لکے دوجا پیر وندا کے
 لکھیں تہہ نہ ناؤن کہ ہر دل ماہو چائے بھائی
 لکھ بیگانہ کے محبت پر اوہ لطف نہ آئے
 باہو بھراواں پاپی دلتوں سنجیاں دسدیاں تھواں
 سالوں چھڈ فرید کوٹ تھوں پاکستانے آیا
 چھالان مار ٹرکے چڑھیوں اھیں دیکھیا تھیں
 نہیں سی پتہ حسینی والے ہے توں مار یا جانا
 اکھے مردے اکی تھان تے کوئی افسوس نہ رہندا
 ایسے گلوں میرے دل وچ بہت ہو پھتارا
 خون تیرا پھر کیوں وگیا پڑی نہر کنا سے
 علی محمد ساتھی تیرا جہڑا بج کے آیا
 اس نے اکھیا چالی بندے اسیں ٹرکے آئے
 سالوں جیوں حسینی والے آن اتارن لگے
 پنج ٹرکاں آتے تھئے دوسوا سیں ضروری

دلتوں نکلے ہو پر ویسی چھڈیا ملک ٹکانوں
 مجلس لگی سوچے تاپیں سکیاں باجھ بھراواں
 بھائیاندی تھان بھائی اے کے اپنا خون وگلا کے
 بھائیباں جیڈا ساک نہ گوہڑا دینا اندر کائی
 خاص محبت بھاپوں والی ٹھنڈا کلجے پاسے
 نکتہ کیتا غیب سکھانے کہوں نظر ٹکانوں
 میں ٹرک لیاواں جلا کے ایہ توں آکھ سنایا
 کل لجاواں آن تہانوں ایہ گل کہہ گیوں تھوں
 دو لوہیں بھائی اے کے تھان تے بہند مل ٹکاناں
 ہن اوہ تیرا درد چھوڑا نہ میرا دل سہندا
 برچھیاں نال تیری چند نکلی کیوں دیر بھراوا
 لاش تیری نون کیوں ٹھڈے پھر سکھاتے مار
 موت تیری واس نے مینوں آکے حال سنایا
 پنج ٹرک فرید کوٹ تھیں شاموں بعد بھرائے
 سی پڑی تے لکھا بیٹھا جتھے سکھاندا لگے
 پالیاں پنج کھلارن سالوں کہے کوشش پوری

بسکھاں نہر ٹڈی وی پٹری آن کھلا ریاساٹو
 میں قدرت نال گھس گھسا کے نال سکھا ندریا
 پھیر سکھانے ساریاں تائیں گوڈین متھ رکھائے
 پھیر لیناں اک جئے نوں چا کر پان پھڑائی
 تھراک تھراک کے مسلمانا تے رولے وچ پانی
 ایسٹر حدی حالت ہوندی ویکھ اگھیں مر آیا
 میں اچ پاکستانے لکے ہو بھیاں ولگیرا
 میں تاں تینوں اپنے ولوں پاکستان لوجیا
 جے اکواری ملدوں ویرا گلر چہ پا کے باہیں
 بھاویں لکھ دو امیں کیئے ہن اوہ زخم ملدے
 ایسٹر حدی ول پھٹیا تدی کون کرینا کاری
 آن تصور کیمپ چہ بیٹھا عاجز درد رنجانا
 قسم خدادی ایسے واقعہ لکھ ہزاراں پائے
 دردناک کئی ایسیاں گلاں کرناں وچ شمارا
 گناں کولوں متھ کپچے دولوں آسے بھائی
 بیٹھ ورتھاں لا دوائی اوسنوں سی ٹھلایا
 اوہ پی آکھے لڑکے میرے تن سکھاتے مار
 ساٹھے پنڈ واسکو نہریناں اسد کول سی آیا
 بن گیا وکھر ساٹھے نالوں پاکستان تساڈا
 اپنے آکھیا چنکا بھائییاں میرا بندہ نہ کائی
 پتر ابلے برھیاں پھڑکے نال ابلے سن لے
 میں اچ اولاہماں دنا کے چاچے چکو
 ساٹھ اچ کمیٹی ولوچے اوسناں پھیر لونا یا

کہندے پاکستان لوجیے ایسے وقت تہالوں
 باقی درسو آدمی تائیں آن جتھے نے ولیا
 جوہں نماز رکوع وچہ جانیے سب قطار بنائے
 اوہ اکپا سیوں پھیر اپنا دیدیاں دھونان جاندا لاہی
 دھڑ تڑنے پیاپا لے آتے ایسی حالت جانی
 اتھے حیرت ویر پیاپا لے سرھلے کر وایا
 کیوں حالت گڈی تیری متھوں چھوٹیا ویرا
 ہائے ہائے تینوں ظالماں سکھاں راہ وچہ مار کایا
 قسم خدادی سٹر کے نول ایڈیاں ہائے آہیں
 جیہڑے زخم جدایاں والے لگ چکے وچہ دلدے
 نہ کوئی ملے حکیم سیانا اند دینیا ساری
 ویلا بیٹیا متھ نہ آسے رورو کرے تھرانان
 کوہں چراغ وچہ رالکھ کے وچہ بیان لیائے
 کپوں باہر بڈھی اک مائی رورو کرے لوکارا
 ہسپتال اند نہ اوسنوں جاگہ ملدی کائی
 میں آن پانی اوسنوں جاکے تھانناں کھوایا
 چوتھا میرے سر ہانک بکریاں پیاسا لے
 آکھے بگوتوں کی ساٹھے نال محول بنایا
 ہن تول تھوں نکل کتھرا کھڑا چھڈا ساڈا
 بال بچے میں لے کے اپنا فجرے ہوساں راہی
 اوہ پے آکھن لاگی کتھیں ساریاں مار مکائے
 اوہ آہندا نہ گیا تسانھوں ماریا تیلی بگوتے
 بگوتیلی دا گھراوہناں قے ساٹھے لایا

روزِ اہلبے ساؤیکولوں ہرگز جان نہ چھلے
 شہ کے پن لگے گل آسے جان اوہ پرچھیاں پھڑکے
 پوٹھ بنبالی دی اک جانیاں ابدے تھیں آئی
 جٹ نرینل پتر اوہلے تے آدن بھجے !
 منہ پرنے اوہ ڈگا آکے بوش نہ رہ گئی کائی
 دھچہ جنم کن جتے نون پھڑکے اوہن لچایا
 جٹ نرے پند وچ جا کے دتی پھیر دہائی
 پھیر جٹا تداڑھانہ بھجے جان میرے گھرایا
 جان اوہ بومیوں باہر سویا پرچی اک نے ماری
 لڑکے دو جالڑکا پھڑکے اوہناں مار موکایا
 میں سینہ نال لگا کے اوہنوں رو رو کران دہائی
 میں لڑکے نون سینے لاکے لگی چند بھیا نے
 لڑکا بھجن میریکولوں میں اوہ چھڈاں تاہیں
 اتھ پیر چاکے اوہناں مورچیا تون دو تون
 آخر اوہناں لڑکا میتھوں زور دھگانے کھوپیا
 کہیں و ہندیوں لڑکے تے و پڑیوچہ کوہائے
 میریاں اکھیں لگے ویرا جداوہ نقشہ آوے
 اچھا اسان خداوند کولوں استیوں لکھائے
 تھ نہ روگے نال جنہا تے برکی منہ وچ پاوا
 موت منگاں میں مولا کولوں موت نہ میں آوے
 منگاں موت تے بے حیاتی ریدی بے پرواہی
 یا مولا بن ویا تے حیث میری زنگانی
 اس مائی نے گڈیا حالہ سالوں آکھ سنایا

کیوں نہ مائیے پھڑکے اوہنوں جھکے کپھری گئے
 اوہ ماری دا لگے بھجا جدر بھیا نے ڈر کے
 کھڑ گیا اوہ تے مرد خدا و احوالہ کر افزائی
 خاوند میرے دی اوہ لاٹھی لکے سر وچ وچ
 دوجی لاٹھی نال شتابی اہتے پھیر وگائی
 دو جیاں دو تہہ نے خاوند میرا جانوں مار بھگایا
 تیلی ماریا پتر میرا ہو گئی جمع لوکائی
 وڈے پتر میرے تائیں مار آواز بولایا
 سینہ چیر دو مساد کر گئی ختم ہوئی گل سادی
 تریجا لڑکا چھ سالوں و ابج میرے دل آیا
 ماں تسادی مڑی پہلوں دکھ نہ و ہندی کائی
 بسکھاں آدر وازہ توڑیا کر کے زور دھگانے
 جو ہندی جانے دیواں لکیوں میں اس لڑکے تائیں
 پھر ہی چھاتی وینال لڑکا لائی رکھیا اولوں
 ظالم سکھاں لڑکا میرا وانگ قصایاں کوہیا
 میں عاجز مسکین تھی تون موت اہے نہ آئے
 قسم خداوی جھوٹہ نہ اکھاں سل کلیمے پاوے
 اکھیں و ہندیاں و پڑے دیوچہ تے لعل کوہائے
 نہ کوئی سنگ نہ ساتھی میرا کسنوں حال سناواں
 خبرے اہے خداوند میںوں کپھڑے دکھ وکھاوے
 جہڑے لائق حیاتی دے سن موت اہنا تون آئی
 میں پاپن لعل گور نہ جھلے ایہ تقدیر ربانی
 وہ کہانی سنی نہ جائے نیر اکھیں وچ آیا

کیپ قصور سے اُس کے بیٹھی خلقت کی ہزاروں
 ڈھانچے کہینا تو میں بتائی رب نے پھر دوبارہ
 دو تہہ چوتہہ روزاں اندر ایٹھے دو لکھ آدم آیا
 لوگ تمام شہر چمے جا کے کرتے خد شگاری
 درد تاک ایہ واقعہ سوائے وچہ بیان نہ آون
 چاروں دوستاں دی میں سنتوں کے گل سداوں

نویں حکومت نویں شگوفے ویکھ بے دیاں کاراں
 اُون مہاجر ہندوستانوں کردے شور پوکارا
 شہر قصور ویاں لوکا تے بھی کچھ کچھ بتایا
 اُن پانی برتاون والا سلسلہ ہو گیا جاری
 سننے والے دوست استھیں بہت بڑے گھبراون
 او دوں بعد کپور تھلے وایں کچھ حال سناوں

کیوٹر اور جال

سنو حقیقت جلدوں مہاجر دو لکھ ایٹھے آیا
 آپس اندر گلاں کتے بہ یہ درواں مارے
 جال کیوٹر دی ایک بنلے دی درد کہانی
 بار کھاتہ دا اک بھائی واقعہ بہت پرانا
 اوس کہیا اک کوآ بیٹھا اک درختے بھائی
 گتے یزخت جنگلے سوہنے سوہنی گھاس پیاری
 جاں اُس کال نے بیٹھیاں سویاں اگان دھیلن وگایا
 تو رمیانے وا اک بندہ آوے واہو واہی
 تو برا اک تے رہی موٹی ہتھ وچہ پگڑی آوے
 کیوں استدر شتابی آوے ٹریا ایہ چرواناں
 اسلے کولوں بڑا چو کناں ہو کے رہنا چاہیے
 چوکس تے کے بگیا کو ادیکہ رہیا اُس تے
 دانے کچھ بہیر زمین تے اُس نے جان پھیا یا
 ہلاری دا پھڑکے بیٹھا جا جھاڑی تے اوہلے
 میں تان ایٹھے نہیں ہن پھسدا اپنا نڈنگلے

باغ اسٹیل کیٹی دیو چہ اوہناں ڈیرا لایا
 ایس طرح دینال سکھاتے ظلم کائے بھارے
 مینوں ایٹھے کرنی پے گئی اوہ بھی گل پرانی
 ایہ کہانی پوری کر کے پھیر میں لگے جاناں
 ویکھ پیا بہار جنگل دی بند وچار نہ کائی
 سر دھو اے جھونکے اُون جسے ابر بہاری
 ڈھبیا آوندا آدمی اگون آسنیں نظری آیا
 جال موٹھے تے سٹی اوہنے کیسی آوے واپائی
 کو اپنے دلے اندر ایہ دلیل دوڑا وے
 شاید ہووے اسے مینوں اندر جال پھساناں
 ایہ شکاری معلوم ہووے متکوئی دھوکا کھائیے
 اونے چرفوں جلد شکاری اگیا رکھدے تھلے
 سر راستی دا پھڑکے اوہنے کر مضمبورا بنھایا
 کو آکھے ایس شخص نے اینوں دانے ڈوہلے
 اینے چرفوں قدرت ریدی ایسا رنگ دکھارے

وہی پھل کے جھاڑی اوہلے لکھا جلدوں شکاری
 ڈار کبوتر ہاں وہی بک اوتھے اڈوی اڈوی آئی
 دیکھے جلدوں زمین کے بکھرے سان کبوتر اں دانے
 سمجھدار اک سبقت لگے اک کبوتر آسے
 اک کبوتر لگے بڑھ کے آسنوں عرض سنائی
 دانے پئے زمین تے بکھرے سانوں بھکھو ستایا
 ساڈی جان بچاؤن کارن روزی رب کھلا ری
 ایس پرینوں معلوم ہر دے آپاں نہ پھس جائے
 ایہ نہ ہوتے جلدی کے آپاں ہمسے ہوئے
 کہن کبوتر ایہ گل ساکے کر لو تیں تسلی
 دانشمند کبوتر سوچے انہاں فتانا ہیں
 چپ کر رہیا کبوتر وڈا بات نہ کہتی کوئی
 سب اکٹھے ہو کبوتر آتر آئے تھیلے
 دانے چکن لگے اکے نال شتابی رساے
 اک اک دو دو دانے انہاں اچے نہ نہ چھپائے
 پھیر کیا سردار انہاں تیلے ہن دسو جی بھائی
 کہن کبوتر ساڈی تیا میں پٹھی ساعت بھلا یا
 بکھنے ساڈی عقل نہ ہرگز دتی رہن بکھنے
 جلد بازی دامزہ اسانوں چکھنا پیاض روی
 ایہ برداشت کرنی پگی ہتھیں جو میں سہیری
 اونچے چٹن جھاڑی اوہلیوں آیا بکل شکاری
 اوہں سردار کبوتر نے پھرا یہہ گل اکھ سنائی
 نا امید تیں نہ ہوو ریڈی رحمت ولوں

جھٹ کو پچھے پھیر کوسے نے نظر اکانتوں ماری
 اڈویاں جانڈیاں جلدوں کبوتر اں نظر تھیلے دل پائی
 دلچہ خوشی سنائی ڈا ہڈی وچھے بھیت نہ جانے
 اوہ سردار کبوتر اں وچوں نظر انداز سپاے
 لے سردار ساڈے دلچہ بہت خوشی ایہ آئی
 حکم دیہوتے چکے بے کے اپنے اکھ سنایا
 کہے سردار میں حکم دیوں تیں کردا نہیں اذکاری
 سوچ سمجھ کے آپاں تھوں اپنی جان بچائے
 اطمینان تسلی کے ایچہ ذرا کھلوئے
 بکھار دے ہولوں اک سردار احان ساڈی چلی
 نہ ہن کسے نصیحت فائدہ ہرگز انہاں تیاں
 سمجھ کبوتر بیٹھے سانوں امر اجازت ہوئی
 ڈا ہڈی خوشی سنائی اوہناں دیکھیا دانیوں لے
 اوہ شکاری جھاڑی اوہلیوں کچھ وہی لوں مارے
 وچہ جال دے پھس کے ساکے کبوتر اں چھائے
 کاہلی وچہ نہ قابو آئے میں جو اکھیا سائی
 عقل بکھنے وہی نہ ساڈی اتقدیر پھسایا
 اکھیں آئے پردہ پے گیا قدرت نال ربانے
 اپنے اسلی خریدی ہتھیں ایہ مصیبت پوری
 ایہ نہیں ہرگز پاسے جانی سرے بنگی جھڑی
 گل کبوتر پھڑکن لگے ترہنی جان پیاری
 جو ہونا سو ہو گیا بھائیو نکر نہ کرناں کائی
 شاید کوئی اٹھایے فائدہ آپاں ایسے گلوں

ہے اک منٹ ہے بھی مہلت باستو اک میری
 شانہ جال اکھڑے اوپر زور نگاون پاہوں
 حوصلہ ہاریں کچھ نہیں بندایکے زور نگائے
 جلدوں کبوتران لکے سمجھنا اپنا زور لگا یا
 جلدوں درختان نائوں لپے ہوئے کبوتر ساہی
 قتلوں غائب ہوئے کبوتر و بندایہ پشکاری
 جال میرا بھی لیکے اڈ گئے جا کے ہونہ بناواں
 کوا دیکھ تماشہ اتنا دلچسپ کسے حیرانی
 نال سلوک کبوتر و یکھاں لیکے جال اٹھا کے
 ایہ گل نشان دے وچ کوا جاندا مار اڈاری
 کافی درد نکل گئے جسد اود کبوتر بھائی
 کرے مرق کبوتر سارے اوس کبوتر اگے
 اگے اسان نصیحت نہیں سی منی جو میں تساوی
 پھر بھی حکم تساوی آتے دیکے نکل کا یا
 ہن بھی آپاں قیدی سارے ویسے رب ربانی
 اگے اسان حماقت کے ڈاہڈا تک اٹھایا
 کے سردار کبوتر اگوں کی کرینے تدبیراں
 مشکل بیت ہائی سالوں سمیں نظری آسے
 کوئی ہمدردی دوست ساڈا سالن ہر دو چاسی
 ذرا نکل رکھو بھائی ہرگز نہ گھبراؤ
 ہے اک دوست چو ہا میرا ایس جھگڑو رہندا
 ایسوں تھوڑے فاصلے آتے ہے بل پاسد بھائی
 ایس مصیبت چھن سالن بہ تان بہ کلاوے

آپاں زور لگائے لگے سارے کسے ویری
 موتے نکل موتوں چلیجے شاید اسکار لیا
 نہیں تان اود شکاری اوزد موت مصیبت پیا
 جال اکھیر زمینوں و نہاں اتلی طرف اٹھایا
 پھر اگاتھوں اٹھے اوتھوں رہیا نہ خطرہ کافی
 کہن لگا ایہ قدرت بیدی اوزر گئی دیہاری
 ہویا دوس گھرانوں ٹریا دلچسپ کسے صلاحواں
 کسے اتفاق بڑی شے ہوندا مدد ساتھ ربانی
 جاوں کیوں کبوتر نکلن ایہ میں دیکھاں جا کے
 مگر کبوتران ہمارے جاندا دیکھن حالت ساری
 کوئی شکاری دانہ خطور رہیا اہتا توں کافی
 کوئی تجویز بتاؤ سالوں سارے اکھن لگے
 وچ مصیبت چھن گئے سارے بنگی مشکل ڈاہڈی
 پھر شکاری دے اسن تھوں سالوں رب بچایا
 کوئی تجویز بتاؤ سالوں سمجھ کے بھائی
 ہن کوئی سالوں سمجھ کے جاوے حکم سنایا
 سالوں گھیر بنایا قیدی ویہ ملیاں تندیان
 انشاء اللہ آپ خداوند کوئی سر بندہ بناوے
 نال وسیلے اسلے ساڈی حل مشکل ہو جاسی
 میںوں فکر تو ہاتھوں بہتا متکوئی فکر لیاؤ
 اود کچھ مدد کسے لگا ساڈی اود کبوتر کنتا
 اوتھے اتہ پیا ہے چلکے ہے اود مل گیا ساہی
 لکھنا انا دی پھر سالوں و دجی واری آسے

ہاں کچھ دور کہو تو پینے بل چوبے دا آیا
لوہن موقعہ آگیا بھائی ایتھے آتو تھلے
اوہ سردار کہو تو جا کے بل تے بہ گیا ساسی
نظر غول نظر غول کہنے لگا بل دیکول کھلوکے
اپنا دوست پھسیا ہو یا جمال اتنے جد پایا
چوہا کہو تو بھائی ایہ کی بن گیا تینوں
بھوہدار ہے تیرے جیتے آن پھسے وجہ پھاپی
بول جواب کہو تو دیندا پھسے چوبے دے تائیں
کہے کہو تو ایہ گل چوہی ساسی دینا کہندی
میں تے جلیج لیا سی خلہرہ بھی میں گل سنائی
اوہ بیتاب لکھ کھوں سن سارے چھلن گے دانے
جو میں اکلا رہوں پھلہرہ تا بھی بے وفائی
پھر بھی شکر تدا وا کرے رہاں جلال اٹھایا
بچ کے اوس شکاری کولوں کول تیرے رہن آئے
چوہا کہے کہو تو تائیں ہرگز نہ گھبراؤ
ابھی نکالاں پھنڈے وچیں بہتی دیر نہ لادوں
چیتے دی پھر کہے کہو تو بھلا شکر ادائی
سنو حقیقت اس تیریں لگے آکھ سادان بہتی
جھٹ کہو تو چوہے تائیں ایہ گل آکھ سنائی
یتھوں پہلے میرے ساتھی گل رہائی پاوین
چوہے نے پرواہ نہ کیتی نہ کوئی گل دوسرائی
چوہے آکھیا بیشک بھائی ایہ توں حق لوایا
میں جو اپنا چارہ کرنا صرف بدولت تیری

چیل اک میدان پیاسی نظر نہاندی آیا
شامک دوست بل پے سائوں پھر کھلے اس گلے
چوہے دوست لوں اوہ جا کے کہن لگا گل کائی
چوہا دوست نکلیا باہر بڑا چوکتا ہو کے
کہن لگا ایہ کی گل بھائی کس نے جلال پھسایا
کوین مصیبت یوچہ پھسیوں کہ سائل میں
ہو کہیدا کہاں ٹھہراں سن توں میرے بھائی
جان تقدیر کے آئے بانڈیاں رت قضائیں
کے وجہ بھی نہ مل سکے ہونی سوکے رہندی
ایہ میرے ساتھیوں میری گل نہ منی کائی
اوتے روک نصیحت میری کہہ پھرا پھلے پھلے
اسکارن میں نالی اتھانے جو یہ کیت آکھائی
چوہے اوس شکاری دے تھیں سائوں رب پچایا
شامک نال وسیلے تیرے سائوں رب پچائے
جو ہو یا سو ہو گیا پچھے ہن نہ فکر لیاؤ
انشاء اللہ دو گھڑیاں وچ پکڑ آزاد کرادوں
نال یا میرے کول آئے جان پیارے بھائی
کئی گروہ جل دی چوہے شروع شتابی کیتی
اے دوست توں میرے فونے کریں خیال کچھ کائی
تا کہ ایہ کوئی میرے آئے نہ اعتراض لیاؤن
کئی گروہ کہو تو دی اُس ساسی طاقت نائی
واقعہ کہن بیجا سی تیرا جو توں آکھ سنایا
تینوں سبتوں پہلاں کدھان ایہ ہر مرضی تیری

جان سے نال جہان تمامی سن توں دوست یار
 پھیر کبوتر چوہے تائیں ایہ گل آکھ ستائی
 سب توں پہلے فرض میری تے اتہا ندی نگہانی
 بنے خود فرض بنائیں میں آئے میں نالار صد اول
 اگر چھو ندیاں مینوں پہلے کوئی تھکا دھڑا
 چے میں انیوں رہ گیا پھسیا پوتوں کر سچ جارا
 ایہ گل سن دوست دی چوہا بہت خوشی وچہ آیا
 دیکھ و قادیاری سب آسدی بڑی تعریف سائے
 سب تھیں چچے دوست اپنا چوہے پھیر چھوٹا آیا
 پھیر کبوتر زھت لے کے بندے سب روانہ
 اوہ کرا جو اوس جنگل تھیں حالادیکھن آیا
 جمال سمیت کبوتر آئے جیکوں مارا ڈھار ہی
 ایہ کبوتر سارے کیوں جالوں لہون رہائی
 چوہے سبوں کبوتران تائیں بکرا آزاد کرایا
 جویں کبوتر کر شکر یہ ساہن پچھانوں دھائے
 کے نکے وقت چے مینوں بنے مصیبت بھاری
 میں بھی اسدا بلی بنکے اپنا وقت تنگواراں
 ایسے دوست دی ہر جیلے لوڑ ضرورت رہندی
 میں بھی دوستی کرنا پیدا کول چوہے جاکے
 ایہ گل سوچ سمجھ کے کواڈ درختوں آسیا
 نال جلیسی چوہے تائیں مارا آواز بولا لے
 ہے کی نام تمہارا بھائی چوہا جلد پچھانے
 نام پتہ جد دسیا کئے آسنوں بول زبانی

اسکارن میں تیرا پہاوں کر دیناں چھٹکارا
 میں سردار کبوتران آئے توں سن میرے بھائی
 اسکارن میں آکھیا تینوں حق میرا یہ جانی
 ایہ بھائی میں اپنے سرے کیوں اعتراض لیاواں
 دم لینے دی لپے ضرورت پھیر کی کیتا جائے
 توں آکھینکا جلدی کراں پچھسیا یار پیارا
 کہن لگا میں دوست تیرا عالی حوصلہ پایا
 اک اک کہ کے گل کبوتر اوس آزاد کرائے
 گل کبوتران اوس چوہے دا جانندیاں شکر ادا یا
 چوہا اپنے بل وچہ جاکے کئے آرام ٹکاتاں
 کہیں کبوتر جالوں نکلن مگر اتہا نیسے دھایا
 کوا مگر اتہا نیسے آیا دیکھن حالت ساری
 ایسے کارن مگر اتہا نیسے لگا کہ کے دھائی
 ٹکیاں گرہ شتابی کے بہتان چوہا لایا
 ایہ سب حالادیکھیا کتے دل وچہ متا پکائے
 چوہا کہے ضروری آسے میری مدد گاری
 میں بھی نال چوہے جاکے بھائی چاراپاواں
 بناں وسیلے کم نہ کوئی ساری دینا کہندی
 میں بھی ایتھہ کراں ٹکاتاں چوہا یار بنکے
 بل چوہے لگے آسے آسے قدم جمایا
 چوہا بل سے اتند بیٹھا ایہ گل آکھ سناوے
 کوا بول زبانون اگلے ایہ جواب سناوے
 نال تیرے اک کم ضروری مینوں یار پچھانی

بڑا دانا اوہ چوہا ایسی بڑی تجربہ کاری
 چوہا آکھے تیرا میرا کیا تعلق بھائی
 کونے حال کبوتران والا آکھستایا سارا
 پھر اتفاق اٹھے جیکر اوہ بھی ذکر سنایا
 مونہوں موت لیل نچ جانانا ایسٹر حنل بھائی
 دیکھ تیری ہمدردی ایہ میں دلوں خیال اٹھاؤں
 دوستی تیری دامیں سبھان خواہش مند بھلیا
 چوہا آکھے تیرا میرا انگ بے نہ کائی
 ایہ خیال نکال جے توں ایہ گل بندی ناہیں
 یار تیرا میں بن نہیں سکدا نہ کراہیوں چارہ
 تیسے قدیمی دشمن ساڈے توڑوں یکے بھائی
 کونے آکھیا سن بھئی دوست نہ کراہیڈ بزاری
 نہ دل توڑ میرا توں بھائی ایہ تیری مہربانی
 میں محبت تیری اتلہ خوب طرح پھس چکا
 میں ہمدردی تیری آتے دوست بننا چاہوں
 چوہا بولے توں بن کالواں نہ کرحیلہ سازی
 مگر فریاد میرے بلے نہ کمری جان کھلا رہیں
 میں شکار تیرا ہوں کالواں توں شکاری میرا
 ہرگز تیرا دوست پنکے میں نہ دھوک کھالواں
 چھپے کھاندیاں کالوں تاج ویکھیا میں کئی داری
 نہیں توں باز چکدنی والا قہر سنیاں بھائی
 کونے آکھستایا انوں منیوں خبر نہ کوئی
 چہے آکھیا بہ جلائی تھے گل سناواں تینوں

اوہ پیا سچے کوامیرا وڈا دشمن بھاری
 تیری میری آپس اتلہ ملاقات نہ کائی
 پھسے جدوں اس بھاری اند میں اتھے سان مارا
 صحتی سلامت پنکے نکلے اتھوں تیکر آیا
 ایہ تیری ہمدردی چوہیا منیوں نظری آئی
 جہا تک ہووے تیرے میں دل محبت پاواں
 اپناں دونوں بلی بنے بے دل چاہے تیرا
 خام خیال تیرے دل اتلہ نہ کرحیلہ بھائی
 کیوں مجبور کریں پیامنیوں ناحق میری تہاں
 اک پانی اک تقاں تے رلکے کیوں کرن گزارا
 تیرے دل نہ ہرگز میری نسبت ملدی کائی
 میں وچو تیری خدمت آکے ادوں عرض گزار کی
 دیکھ منیوں ازما کے کھنر نہ دل گھت جراتی
 نہ دھتکار منیوں ورا توں ایسب جھگڑا دکا
 کریں قبول میری ایہ خدمت ایہ میں عرض سناواں
 تینوں یار بناواں کیکر چت نہ میرا راضی
 میں نہیوں تیرا دوست بننا نہ کوئی چارہ پاریں
 میں کیوں ایوں دھوکا کھاواں بلی پنکے تیرا
 تیرے جیساں فریبیاں تہاں میں کیوں میں یار بناواں
 توں خطرے توں خالی کالوں منیوں جان پیاری
 دھوکے دیو چہ آکے اپنے کیوں جان گوانی
 باز چکدنی والی اوہ گل جبے کیوں ہوئی
 واقعہ سچی ایہ گل جسے اول آخر منیوں

ایک پہاڑ سے دامن اندر ہے چکوری تھی
 نال خوشی سے نعرے لاکے اپنا دل پہاڑ سے
 بانگی چال چکوری دی جد دیکھے باز نکالوں
 آکھے باز چکوری تائیں تیری چال نیاری
 جس دم باز چکوری فیلے دل اپنے لوں لایا
 باز ارادہ دلوچہ کر کے پاس چکوری جائے
 اے چکوری دل میری نہیں بہت بڑی توں بھاویں
 باز جلدوں نہ یک پہنچ کے لوہوں عرض گزار کی
 باز کہیا میں دوستی کارن پاس تھامے آیا
 میری دوستی کے کوئی فائدہ جلد اٹھاویں
 کہے چکوری تیری میری نسبت ملدی نہیں
 میرا تیرا جوڑ نہ ملدا میری نسل علیحدہ
 آگ بارود کدوں رہ سکدے اکھیاں تیرا دونوں
 میں خوشامد کیوں پیا کرنا تینوں خبر نہ کوئی
 میں تھکار کمن لئی تیرا دگ نہ لاواں تینوں
 نہ بیکار پنجہ کوئی میرا نہ طاقت مگروری
 ایسے بانکیاں چالوں تیراں میری دلوں ہو گیا
 میں خوش طبع تیری نال اپنے دلوں نہ لجاواں
 نال میرے جد پھر دیں دیکھن شکہ لگڑ شکاری
 کہے چکوری تیری گل سچی جو توں آکھ سنائی
 کے موقع آتے کوئی تمہوں جیکر غلطی ہوئے
 باز کہیا معشوق پیاری ایہ کی بات سنائی
 بڑی بات ہے دوست کو لوں سزا دی ہو جائے

لنگ مشکدینال ہمیشہ رہندی بہندی سیاری
 لکن پھر پھر داود ہر باز قدرتی آیا
 اوہ تان اس تے عاشق ہو یا حکم جویں دگا ہو
 دل میری لہجہ کے لگانہ تیری شکل پیاری
 دوستی پیدا کھنے خاطر باز خیال دور آیا
 اوب ادالوں حاضر ہو کے ایہ گل آکھ سناوے
 میری نال بے شادی کر لیں بھی نہیں آواویں
 اوہ دراز پتھر دی اندر جا کے چھپی و چاری
 توں کس کارن دس چکوری تمہوں کجھ چھپایا
 نال احسان مندی امیر سرتے بوجہ اٹھاویں
 تیرے کو لوں فیض نہ مینوں جاہ توں لڑیا جائیں
 دوستی نال لگانے کے تیرے مینوں سے کی فائدہ
 باز جواب سنوں لگانا نال شتابی اور توں
 ایسے میرے دل سے اندر چلے من دی ہوئی
 مگر فریب بناون دی کوئی نہیں ضرورہ مینوں
 جھپٹے مار کے میں کر سکنا ہر دم سینہ زوری
 ایسے غرض لئی تیرے آگے آن سوالی ہو یا
 جو چکوری غرض نہ مینوں ایہ میں عرض سناواں
 میری ڈرتھیں دیکھ نہ سکن ڈرے شکل تمہاری
 ایسے خوف تیرے تھیں میری جلیں لیل پر آئی
 ایہ چکوری و چاری کدھر جانوں نہ ہتھ دہوئے
 بڑی محبت انھی ہوندی تینوں خبر نہ کائی
 پھر بھی دوست دوست آتے نا مگر اتھن لیاوے

پھیر چکوری ایہہ گل آکھی کے کے دے آئے
 مگر باز نے کئی دلیلاں پیش گذاریاں ہا کے
 کوئی جواب نہ دے سکی اوہ سخت دلیلاں لگے
 نکل دریاڑ پہاڑی وچوں جلد چکوری آئے
 سو سختت اوہ چکاہ نی باز جوں گھر ہندی
 اک ہفتے توں آچھے لگ پیا باز متھے وٹ پاو
 آن طبیعت وگڑی اسدی ڈھونڈے کوئی بہانہ
 جے چکوری کے گل کوئی نفرت باز لیا دے
 باز کے میں کس گستاخوں انہوں ہار مکاوا
 لگی کرن چکوری وچاراں بڑی میریال ہوئی
 اپنی بیوقوفی آئے بہت بڑی پھتا دے
 باز تائیں خوش رکھن والی کوشش کرے پیا
 بلکن باز بڑا جھنڈا کے ایہ گل آکھ سنا دے
 میں وچہ دھپ کے مڑناں اتھے توں بیچے وچے
 اوہ کہندی سرتاج بہادر جیونکر حکم سناو
 رات حضور فرق کی ہوئے دھپ کیا یا سنا
 لے بد بخت میری گل ٹوکیں شرم نہ آئے تینوں
 باز چکوری پکڑ کے اوٹھے جالیں مار موکا
 ایہ چوہے نے کونے تائیں دسی عجیب کہانی
 میں چکوری و انگوں کانوناں کیوں جان گواواں
 کوتا آکھے وانشندا میرا عذر نہ کافی
 تیرے مار دین وچہ میرا سور کے کجہ ناہیں
 جیکر تینوں زندہ رکھے اللہ خالق سائیں

فرق محبت دیوچہ آئے کئی پیار وگتے
 اطمینان تسلی دتی سو سو قسماں کھا کے
 مال کو سنگی دے سنگ ویکھو ہون تدرتی لگے
 نال خوشی دے باز اکا بر اپنے نال لیا دے
 اک دو روز خوشی دے اوٹھے ہنسی وچہ لگے
 ہر گل توں گستاخی سمجھے لگ پئے غصے آون
 چار دنائے اندا اسدا چلیاٹ یرانہ
 کیوں مارویاں میں سنوں جیلہ پیا لکھا دے
 ڈھونڈے کوئی بہانہ ایسا جبر اندر لیاواں
 باز مار یگانوں جلدی ڈھونڈ بہانہ کوئی
 بنیاں جاندا لاگو باز بن کوئی پیش نہ جاوے
 اسپر نہ کجہ فائدہ ہو یا کوشش کیتی بھاری
 سن توں بیوقوف چکوری تینوں شرم نہ آوے
 ایہ گستاخی سیر کولوں ہرگز جری نہ چائے
 ایس وقت تے رات چائنی غور ذرا فرماو
 ایہ گل سنی کے باز بہادر غصہ بہت لیا یا
 دس شتابی ایسے ویلے کی سمجھیں توں میںوں
 چیر پھاڑ کے کھا گیا اوہنوں یر نلاو کائی
 توں بھی میرا اوس طر حداسیگا دوست جانی
 میں کیوں جانی دشمن تائیں دوست یار بناواں
 جہا آکھیں توں پئی آکھیں دلدی رکھ صفائی
 کب تک تھوڑک زکیگی میری کھاواں تہہ تائیں
 بہت سوالوں فائدے نہیں جہوٹے ابدیوچہ ناہیں

میں بیوطن مسافرین کے کول تو سدا ڈرایا
 مینوں کریں محروم نہ ہرگز دوستی و تون بھائی
 ذاتی کوئی عداوت ناہیں ہرگز تیری میری
 اتے کدورت دل میری لہجہ ہرگز نہیں کائی
 چوہا کہن لگا بھی کالواں کرتا میں تون مجبوری
 میرے دل کے وچوں ہرگز نہیں ازیشہ جاندا
 دشمن بھاتوں عہد پیمانے کھاوے قسم ہزارا
 جے اعتماد کراں میں تیتھے ایہو فیض اٹھاواں
 کوا آکھے جو توں کیتا شتر سوارا شارا
 شتر سوار دی کی گل کیتی مینوں سمجھ نہ آئی
 چہے آکھیانے بھی کالواں میں اوہ گل سناواں
 سن بھی کالواں ٹریا جانے شتر سوار سپاہی
 سانڈنی اتے اوہ سپاہی خوشیوں چڑھیانے
 کالا ناگ جھاڑی وچو گھیریا سنوں نظر آئی
 شتر سوارا میرے اتے بھی کجہ کرم کماویں
 اے بہاد شتر سوارا کر کجہ میں نال چارا
 شتر سوار نہ ایہ گل سمجھی نہ ایہ بات پھانی
 ایہ مثال پرانی اُسے دلہہ یاد نہ آئی
 تھیوں نہ تر بوز بنیدا بھاتوں لجاوے کے
 کوڑے کھو نہ مٹھے ہوون لکھ مناں گنپائے
 مودر کون کی بندہ نصیوت پتھر لوں کی پالا
 پت سپاندے مت نہ بندے خطا ہناتوں کھائے
 ایہ مثال نہ جانے ہرگز شتر سوار و چارا

نا امید کی کہے مینوں توں چا ڈور ہٹایا
 میں کوئی مکر فریب نہیں کردا نال تیرے ہن کائی
 کرا اعتبار میری گل اتے نہ کرایڈ دلیری
 میرے دل دی تیرے دلنوں معلم ہوگ صفائی
 قسم خدا دی میرے دلہجہ نہیں تسلی پوری
 ویر پرانا کدے کرا میں اپنا رنگ دکھاندا
 پھر بھی نہ اعتبار لیائیے کی جانے کوئی ساراں
 شتر سوار دیوانوں میں بھی آخر مار یا جاواں
 مینوں اسدی کجھ نہ آئے حال سناوے سارا
 مینوں آسا دا تو سارا آکھ سناناں بھائی
 شتر سوار سپاہی دا میں حال لکھ دکھاواں
 جہل لوں آگ کینے ہیسی چاک پاسبیوں لائی
 اک جھاڑی توں آگ چو فیروں لکے لائوں لاورے
 جدوں برابرے اوہ آیا سپے آکھ سنایا
 گھیریا آگ چو فیروں مینوں زبے نام چھداویں
 مینوں جلد پچائے ایتھوں بہت کر کے یارا
 سپے نال بھلا نہ کیئے ایہ بہ دشمن ذاتی
 پرہے پچا ستاں اندر دیوے جو میں لکھان لو کائی
 وید حکیم سیانے سچے چارے کر کے تھکے
 بد اصلا توں اصل نہ بنے گوشتے بہ سمجھائے
 لکھ مہالون کسب لوں لائے انت کا لیدا کالا
 بناویں پھر کے چلیاں نال کجہ دودھ پیائے
 رتدلی نال سپے لوں لگا اوہ پچا دیں یارا

Marfat.com

تو برا نیرے دینال اس نے ٹنگ کے اگان بڑایا
 شتر سوار جلدوں اس سپ توں اگوں باہر لیا ندا
 جان تیری میں آن بجائی جاہ تل جتول جاناں
 سپ کا ٹھی سے تہرے آئے ہو بیٹھا سی بھائی
 جاہ بھی سپا جتول جاناں تینوں کڈ بیا اگوں
 سپ کے میں جانا کتھے سن بھی شتر سوار
 تینوں تے میں ادنٹ تیر تون جلیک ٹنگ لاواں
 شتر سوار حیرانی کر کے ایہ گل آکھ سنائی
 اگ وچہ ٹر کے توں مر جانندوں اوہی یاد لوں لھلاویں
 گھریا ہویا اگوچہ سین توں تینوں آن بجایا
 ایہ نیکی دا بدلہ میں خوب پوچا وں لگوں
 سپ نے اکھیا شتر سوارا ویر نہ لاویں میں
 واقعہ شتر سوارا ایتھے توں احسان کسایا
 میں جد تیرا ذاتی دشمن توں کیوں نیکی کیتی
 اس نیکی دا ایہو بدلہ بلاتا تیرے تائیں
 نال بداندے نیکی کرنی ایہو ہی پھل پائے
 غلطی کسے توں تائیں توں اگوں باہر کڈ لیا
 اس کارن میں کٹیاں باجوں جان نہ ویساں تینوں
 شتر سوار کیا بھی ستا خود فردا فرماویں
 کسے مذہب کے اندر ہرگز ایہ نہیں جائز بھائی
 شتر سوار بہتر اسپ توں ہر لے سمجھایا
 سپ نے اکھیا شتر سوارا گل اخیر بھی بھائی
 بے نیکی دے عوض بدی توں چھوٹیاں کسے دیریں

سپ توہے وچہ آکے بیٹھا کسے پچھاں بھایا
 شکر خدا دا میں آپنچا ایہ گل آکھ سناتا
 توہے وچوں سپ نکل کے کھڑا ہویا جودا نا
 شتر سوار حیرانی دینال ایہ گل آکھ سنائی
 میں کا ٹھی سے تہرے آئے کس کارن اگوں
 توں نہ جانے میں تسا ڈا وڈا دشمن بھلا
 اوناں چہ میں شتر سوارا کیہڑے پلے جاواں
 نیکی کیتی واپھل میںوں ایہ توں دینا میں بھائی
 میںوں ڈنگ چلا وں لگا ہرگز شرم نہ کاروں
 اٹا میںوں مارن بدلے بے توں نہیں چھو لایا
 نیرے دینال تو برا ٹنگ کے تینوں کڈ بیا اگوں
 میں تاں بیان کدی نہ دیواں ڈنگ کرانگا تینوں
 ایویں توں بے متوجہ تے میںوں پھر بچایا
 اس نیکی دے بدلے میںوں کرنی ہی بدیتی
 تینوں تے اس اولہ تیر تون دیاں نکت مزاجیں
 اج مزاجو تیر تیا میں ایتھے وتی جاوے
 میں کیوں غلطی کہاں تیرینال سپ نے آکھ سنایا
 توں کیوں ملی اگ دیوچوں پھر کے کڈ بیا لیا
 نیکی کیتیاں بدی کریں توں الٹی رسم نہ پاویں
 نیکی کر دیاں بدیاں لے ایہ کس لکھیا سپی
 لے پر سپ نہ باز خیا لوں کسے طریقے آیا
 میں نہانے سانی کرتا لے کتوں گواہی
 سپ نے اکھیا میں پھر ہرگز کج نہ آکھاں تینوں

دونوں ٹرے پھیرا گاتوں نے کتنی گامی
 سنے آکھیا شتر سوارا بھینس کو لوں پھیرے
 شتر سوارا بھینس نون جا کے سارا حال سنایا
 سنکے گل بھینس نے کہیا اسوچہ شک کائی
 میں ثبوت دیاں اس گلا بیتیا حال سواں
 ہر اک سالے پچھ پی میں دیندی رہی بھائی
 ویچ ویچ کے دودھ گھیو میرا کنبہ اپنا پالے
 مینوں نہ دے کے ہرگز پھرا وہ دانہ پانی
 ایس جٹلے اندھ چکے میں پی کران گذارا
 کہن لگا میں گل لیجا کے دیساں سچہ قصایا
 ہور ثبوت کیا میں دیواں استوں آتے بھائی
 سنے آکھیا شتر سوارا ہن دس میر تائیں
 پہلوں اٹھ تیرنوں کٹان میں کٹان تینوں
 شتر سوار کہیا بھی ستیا جلدی نہ کر بھائی
 کم از کم توں اک گواہ تے ہور لیو جے میہو
 سچ کہیا بھی چنگا شخصہ ہور گواہ کوئی ہاؤ
 سنے آکھیا رکھ بیری دا آسنوں گل سنایے
 شتر سوار بیری نون جا کے ساری گل سنائی
 حال حوالہ سن کے سارا بیری آکھ سنایا
 میں ثبوت دیاں اس گلا اچھوٹھ نہ اسوچہ کائی
 پہلوں بیری تیرنوں لہون مارن ٹانوں نے
 میٹے سوچن ایس لکڑ دا ایہہ کج بنے بنائے
 تنکی لکڑ میرے آوں بالن لاه بناون

بھینس جنگو چہ چہ دی پھردی نظر انہا نون کی
 جو کچہ کہنے فیصلہ ہونے فکران چہ نہ پئے
 ایس طرح میں سپاتوں پھڑکے آگوں باہر کڈایا
 ایہ دستور موافق بدلہ آدمیاں لی ساسی
 میں مالک کے گھر دے اندر خوشیوں وقت لنگھایا
 دودھ گھیو ولوں میں سایاں گھر کیتی بے پرواہی
 جدریں بڈھی ہو گئی اصلوں مینوں گھروں نکالے
 پٹھہ یزد پارو نہ سکے پاواں ڈکھ نہمانی
 سائیں میر گل ویکھیا مینوں ہن پیالا وچارا
 نیکی کر کے اسلے کولوں میں نہیں بدیاں پائیاں
 شتر سوار جھوٹا اس گلوں پسلی آچھائی
 اگاں ثبوت لین دی ہرگز لوڑ ضرورت ناہیں
 ہن کوئی بہتی دیر نہ لاویں ایہ میں کچھا تینوں
 اک گواہ دے آتے ہرگز فیصلہ کرے نہ کائی
 پھرتوں بیشک ہاں مینوں میں نہیں بھج اتھو
 بے ادوہ دوٹ میر حق ویسی پھرتاں ماریا جاوے
 ایسے کولوں فیصلہ آپاں ایسے وقت کرایے
 ایس طرح میں تانگ اس نال ہے نیکی جان کسائی
 اوہنے بھی اس گلا اوٹھے پھیر ثبوت پوچھایا
 میں کھلوتی رستے آتے جد کوئی ننگھے راہی
 نالے میری چھالویں بیٹھن نالے ٹہنیاں کئے
 کسے دیہالے لکڑا لیکے میر ٹا ہن ادا دے
 ہرہاں شاخاں لوڑ میر تیروں بکریا توں ہاون

دو گواہ بن گدسے بھائی سپے آکھ سٹایا
 کٹ کھاواں بن تینوں شخصیا ویر نہ لاواں کائی
 اک گواہ ہو گز لین دے فیصلہ جلا نہ پیریں
 اونے چرون لومڑی گز ہرون کول انہانے آئی
 شتر سوار قدر اسدے پیش گز یا ساری
 تو برائیزے دینال ٹنگ کے ہنوں میں چو پایا
 لومڑی آکھے میر تیا میں ایہ اعتبار نہ آسے
 پھرنے تو بے دیو چیا یاد انا تک گدی نہیں پیندا
 پہلے ہنوں تو بے دیو چو پیکے سب دکھائے
 یائے میں نیوں سے نہیں سدھی ہرگز تیر تیا میں
 سپے آکھیا ایہ کی مشکل بنے یقین دلاواں
 جاوڑیا سب تو بے اندر کیتی ایہ پترانی
 تو بے دامنہ بند کر چیتی ہن کیوں دیر لگاویں
 شتر سوار شتابی اسد امانہ بند کردا ساری
 بند بند چو دی ہو گیا سب انکی جان تو تیا میں
 حکمت لومڑی دی توں پچیا شتر سوار و چارا
 چبے آکھیا بھئی کالواں ایہ حالت سی بھائی
 کال نے آکھیا سن بھئی چو بسیار تجربے کارا
 بیت بھروسہ میں تیریتے دکھاں یار پیاسے
 میں زفاقت تیری آتے ہاں مشتاق نما ناں
 مینوں قسم بے میں آج تیرا نہ دوست بیزاواں
 میں تیرے اس بل دے آتے دیوان جان پارویا
 چبے آکھیا چنگا بھائی میں دوست بجاواں

کیوں نہ تینوں ایس نیکی و اجاڑے مزا چکھایا
 شتر سوار گول پھر سب لوں ایہ گل آکھ سٹائی
 دور دراز کہانیاں گول پھر بیشک پھیریاں
 جھاڑی اوٹے کھڑے آئے حالت سنی سٹائی
 ایس طرح حال آگور شردیاں ابدی جان بچائی
 ایس طرح نال میں ستا میں گول باہر لیا یا
 تو بے دیو چو سب نہیں پوندا جھوٹے مینوں سپے
 شتر سوار اگل تیری توں کپڑا سچیاں کپندا
 پھر تساؤا فیصلہ کوئی ایٹھے کیتا جائے
 جد تک سپاس تو بے اندر دیکھ لوں میں ناہیں
 ایسے تو بے جسے میں اندر ڈکھنے دکھاواں
 شتر سوار تیا میں پھر لومڑی ایہ گل آکھ سٹائی
 ایسے نادر موقعہ و چون کیوں نہ فیض اٹھاپیں
 پچیا نال زمین دے پھرنے کے جل تو برنیوں بھائی
 ربدالکھ کرے شکرانہ مار موڈی دیتا میں
 ایہ چوبے نے کال دیتا میں حال سنایا سارا
 شتر سوار آتے جو دتی سو میں آکھ سٹائی
 واقو ایہ تین سچا خانہ آکھ سٹایا سارا
 باہر تو کتوں نہ بلے تیں جے دوست بھلا
 میں بھی بنکے دوست تیرا ایٹھے کراں ٹکانا
 ان تے پانی منہ اپنے وچہ میں نہ ہرگز پاواں
 ولدی حالت کوئے جسدہم ان سٹائی ساری
 دکھ آید لکے نہ تینوں ہن میں جھڑی سٹاواں

معلم ہو گئی تیرے ولدی مینوں یار صفائی
 ہوں چہ رہی انشا اللہ دوستی تیری میری
 بل دیو چوں پھیر چہ نے منہ نکالیا ساہی
 کان نے اکھیا کیوں باہر توں تشریف لیا دیں
 چہ ہے اکھیا کے قسم دارہیا اندیشہ ناہیں
 اگر بلوری تیری کانوں رہی ہے دشمن میری
 قوم میری داہی ہے خاصہ سن توں میر بھائی
 اک دشمن سب دشمن آستوں سمجھا جائے
 اطمینان تسلی کر کے چوہا باہر آیا
 ویر بڑی تک گھاں باتاں اوتھے ہندیاں بسیا
 کان نے اک دیرختے کیتا دوجے روز بسیرا
 ایس طرح نال رہندیاں بہندیل تہ بہتہ ہائی
 لے سیدہ پوشا میں تینوں ایہ گل اکھساواں
 تیرے بال پکے توں تیرا آخر دل ترساوے
 توں دس تیری ہے کی مرضی جو میں اکھیا تیل
 سر متھے تے مناں کہناں جو میں تسیں فرماؤ
 نہیں اماندہ دانہ پانی ایس جگہ تے بھائی
 آمدورفت زیادہ ایتھے آدمیاں ندی رہندی
 میر وطن نہایت ہر جا دانہ پانی
 خورد و نوش لئی ہر چیزیں انت شمار نہ آوے
 سچا دوست بھی اک کھوار بنداجان اتھاہیں
 جیتوں میرے آکے لگیں آپاں اوتھے جائے
 نال لطف سے زندگی گزرے خطو خرف نہ کائی

توں میں پہلی بن گئے پورے نہ کر خطروہ کائی
 ہوگ محبت ایڈوں لگے استوں ہو وہ دھیر کا
 ایہ رکیا باہر آڈ توں کوئے عرض شنائی
 آپاں بن گئے دوست پورے خوف کہ ہے توں کھاویں
 ایہ سپر اک گل بہت ضروری کھپاں تیر تیاہیں
 پھرتاں مینوں حاصل ہوئی اکو دوستی تیری
 اکلا دوست سب دوست نہ کر خطروہ کائی
 چوہے اکھیا چنگا بھوائی چین ولینوں لکھے
 نال خوشی گل بلدے دونوں سب کچھ ولوں بھالیا
 دونوں کرن بسیرا اوتھے جلدیں تھالیں سپاں
 روز مرہ اوہ رہندے دونوں لنگھے وقت چنگرا
 چوہے اکدن کوئے تائیں ایہ گل اکھسنائی
 ایہ میں اپنے ولکے اندہ ڈوڈا فکر لیاواں
 بال کچھ سب تیرا بھائی ایتھے آندا جائے
 کوئے اکھیا سن بھی مینوں سب گل معلم پوہی
 ایہ جگہ نہیں ولکش ایسی ایہ خیال لیاؤ
 خطروں خالی نہیں ایہ جا بگ کوئے گل سنائی
 فرحت بخش ہوا نہیں بلدی خوشبو نظر نہ پین
 سبزہ زار چو فریے دسد اکثر ت نال کھپائی
 بھید بھاؤ و گوشت واہ وا اوتھے لطف رہتا
 بڑی امن وہی جا بگ اوتھے ہرگز تھلہ ناس
 تے دوست سلسل اوتھے اپنا وقت لنگھائے
 نال آرام لچھاں تینوں ہے توں آکھیں بھائی

چو ہے اکھیا ایہ بھی ہرگز وطن قدیم نہ میرا
 میں اک خاص ضرورت بلے ایس جگہ تے آیا
 وطن تیرا تے دست تیرا میں سنیاں جد بھائی
 میں بھی وطن اپنے دی تینوں کھکے بات سنا
 کلاں نے اکھیا ایہ گل من کے میں کیتا راضی
 باغ باغ ہو یا دل میرا ایہ گل منکے تیری
 کوشش کرساں رستے اندر نہ تکلیف پوچھا
 چو ہے اکھیا کونے تائیں کیسے سفرتیاری
 کلاں نے اپنی گردن آتے چو ہا پکڑا اٹھایا

خاص میری دلچسپی کوئی نہیں جو میں اللہ تیرا
 عزم ہو گیا ایس جگہ تے اے کے وقت لنگھیا
 دل پیا کروا دتھے چلے دیر نہ لائے کائی
 اے پر پھیر کے دن آتے ہاں تاریخاں پانڈا
 ہن میں تینوں وطن پوچھا واں کر کے حید سازی
 آپاں سفرتیاری کرے من نصیحت میری
 نال آسانی سفر تمامی تینوں طے کرواواں
 پیچھے وطن پرانے آپاں نال خدا دی یادی
 بیخ و چو آسادی پوٹل پھرنی ایہ سر بند بنایا

نوٹ :- باقی دا بیان ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور
 کولوں کتاب درد کہانی منگوا کے پڑھو۔ جہڑی بڑی درد ناک تے دلچسپ
 کتاب اے۔

مولوی عمر دین نے درد کہانی دا بیان ادھ دچکاروں ختم کیتا۔ لوکاں
 کہیا مولوی جی اگے پھیر کی ہو یا۔ مولوی عمر دین نے جواب دتا ایہ بیان
 سیکھتے بڑا سوادی اے پر لمان بڑا اے۔ ایس واسطے تسی ساری گل پڑھن
 واسطے کتاب درد کہانی، ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی منگوا لوؤ۔ اک بندے
 نے تھپیا مولوی جی لاہور کیرا جاوے تے کیرا لیا اے۔ مولوی صاحب نے
 جواب دتا اک خط ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور دے ناں لکھو
 تے جس پتے تے کتاب منگوانا چاہو منگوا لوؤ۔ پر اپنا ناں تے پورا پتہ صحیح تے
 خوشخط لکھو۔ کتاب تہا لنوں گھر بیٹھیاں ای مل جائے گی۔

پھر ساریاں نے کہیا اچھا مولوی جی۔ ہن شام پین والی اے تے گلابی تھری
 دیر لنوں روہڑی دے اسٹیشن تے پہنچ جائے گی۔ شاموں پہلے پہلے اک
 بیان ہوسنا دیو۔ مولوی عمر دین نے کہیا اچھا بھئی سنو! ہن میں

تہاؤں ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی کتاب لاشاں دے ڈھیر دی تھوڑی
جھی گل سناویاں۔ لوستنوا

مسلمانانہ دی شہادت کے ترکیا نڈا کھوہ وچ چھالاس مارنا

جو کج حالت گذری اتھے وچہ بیان لیاہاں
ہندو ساہوکار زیادہ روپڑا نڈا ساہی
مسلمانانہ تے حملے ہنڈے دیکھے لوکاں عاموں
ٹالے لڑاکیاں چک لیاے سکھ سن کائی
غنڈے تے بد معاش تمامی کٹھے ہوکے آئے
ہندواں سکھانڈا سی اتھے آخر پل بھارا
مسلمانانہ توں چھریاں چا تو جلدی جہن سٹلیاں
کوئی تو ہاؤں نہیں بکاوٹ بیشک پھر کے ڈوڈا
مسلمانانہ دی کرن تلاشی دیر نہ لاؤن کائی
مگروں سکھ گئے جدا اتھے برے ارادے دہلے
روپڑا ویوہ آگے سارے دیکھے خاص عوامی
آہتاں مسلمانانہ اتالی کیتی بہت بُری بدکاری
دو جی سکھ آبادی ساری نو سو سکھ جیساں
مسلمانانہ آکھیا سکھو ایہ گل کہ نہ چنگی
مجھیں گامیں میں جو پائے دیئے اسیں تو ہاؤں
نام خدا دے ساڈے آئے ایہ احسن کسار
جان دیوار نہ اکو بے نون کہ پو چائے کائی
کہے تو ہاڈے اسیں سکھی نون کیکر لایے مہناں
پھر زراعت کھیتی والیاں سکھانڈا دیاں لیاں

دی پڑ کھڑ تو گھانوں داسیں لیکھے وال سناویا
سکھ عطا کہ بہت زیادہ اوس جگہ تے بھائی
اوس علاقے مسلمانانہ دیں بہت سہیلی قتلہاں
مالہ گئی تمامی اتھے نون مارن بھائی
کچھ روپڑا دے ہندو اوہناں اپنے ساتھ لائے
مسلمانانہ دی گھٹ آبادی روپڑا نڈا یارا
ماہ اگست ستاراں دے دن اتھے تاراں آہاں
ہمسوگ بناؤن جوگا ہرگز چا تو چھڈو
ون چڑھدے نون پلساں آکے سخت پابندی لائی
مسلمانانہ توں نال حقارت دیکھن ہندو سارے
کھڑ کرائی وچوں نکل مسلم لوک تمامی
پنڈا تو گھانوں والی تگڑا سکھ آبادی ساہی
وچہ تو گھانوں مسلم سہیلی سارے بن سو بھائی
آہتاں مسلمانانہ اتھوں آکے بہت پوچھائی تنگی
پنڈوں نکل تو ہاڈوں جانیے ہو کہو کی سناویا
جان دیو پھر ساڈے تیا میں کیوں تکلیف پوچھاؤ
آخراپاں دیکھے اتھے ساری عمر تنگھائی
سکھاں آکھیا اسل تو ہاؤں جان نہ ہرگز دینا
مجھیں گامیں مسلمانانہ تے ہتھیں کن پھریاں

مسلمانانے جان بیلے کیتی جیوں تیاری
 ساڈھے تین سو مسلماناندا ایسی آدم سارا
 گوردوالے وچ سکھ تھامی آن اکٹھے ہوئے
 سکھ کسے نے مول نہ کہتا جیکر مائیے نہیں
 پیشی ویلے کٹھ سکھاندا کے ہویا بھارا
 پتہ لگا پھر مسلمانوں اج سکھاتے پینل
 سوٹے دکر انہاندیکول ہور نہ چیزاں کافی
 چوکیدار ہنسی اس پنڈا اک جانان پروال
 پتہ لگا بھی اج سکھاتے ہے کہ کرنا کارا
 جو کرنا ہے کر لو بھائی اپنا چہارہ جوئی
 اپنے مارن بیلے ایناں قسماں بین اٹھایاں
 مسلمانانے اکھیا اتھے واہ نہ چلدی کافی
 مسلمانانے وچ نہ گھانواں اک مکان تکایا
 دیگر ویلا ہو گیا اتوں ویکھے اللہ واجھاتا
 تیویاں انہاں اک کوٹھے وچ کر کے دکھ بھایاں
 کڈ سوٹا اٹاں گئے مسلمانانے جوڑے
 مسلمانانے شاہاں ویلے جیوں نمازاں پڑھیاں
 پتہ لگا پھر مسلمان بھی اک تھاں کٹھے ہوئے
 گوردو گرتھ دیاں کھا قسماں ہوئے سکھ روانہ
 چوکیدار جیانے توں جا کے سکھاں آن بلایا
 چوکیدار جانے توں سکھاں اکو گن بھائی
 کوئی صلاحیں نہیں سردارا اپنے آکھ سنایا
 پھر سکھاتے مسلمانانوں ایہ گل آکھ سنائی

ہو زیادہ چا مل چڑھ گئی ساری قوم کفاری
 پنج سو سکھ نکلیاں پنڈوں جھانکے بھارا
 گھاں کھٹے جے ساڈھتوں مسلمان نہ موئے
 پاکستانے جان نہ ویئے زندے ایسے کدائیں
 گوردوالے وچ آدم آیا لکل سکھاندا سارا
 ایناں ساتھوں اگلا پھلا جے اج بدل لیناں
 نہ اسلہ نہ برچھی لکوا مسلمانوں کول بھائی
 اپنے آن سکھاندا دھما جڑیا گھالا مالا
 اپنے جا کے مسلمانانوں حال سنایا سارا
 قوم سکھانندی کل اکٹھی گوردوالے ہوئی
 اسلہ گولیاں بھی کچھ انہاں جیتو تھیں منگولیاں
 پنساں ساڈھی گل نہ سننی دشمن کل خدائی
 موچی تیلی شیخ جو لاپیا اتھے کل بلایا
 مسلمانانے اک مکانے لایا آن لکھانا
 بندے یہے صحن وچالے ربدیاں بے پروا بھیاں
 مسلمان ہی سکھاننوں اصلوں بالکل تھوڑے
 اسیویلے آن سکھانداں فوراً فوجاں چڑھیاں
 برچھے تے کرپاناں لیکے جان سکھ آٹھ کھلویے
 بجلی وانگوں پئے لشکارن برچھے تے کرپاناں
 اوتھتاں یا گل جھل گیا پہلوں باہر نکلے آیا
 کی صلاحیں کسے کے اتھے جھوٹے بیٹھے بھائی
 تائیں اکتے برچھا اپنے سینوں پار نکلھایا
 بوہا کھو لو بوہا کھو لو ساکے دین دوہائی

مسلمانانے آکھیا بوہا ساں نہیں کھولنا بھائی
 خطرہ جان ہٹا دیوانگے جدوں اسیں تنگہ آئے
 سکھاں بانسی پوڑیاں لیکے چار چوہیرے لایا
 مسلمانانے ڈانگیاں دینال اسطرح پھٹکایا
 باہر فگے جو زخمی ہوکے کر دے حال دہائی
 ڈھونہی کندہ شروع چاکیتی پیر سکھانے ہا
 پھر بھی مسلمانانے اگوں اپنے وٹے مایے
 پیر اہناتے تیل مٹی دا بوہے تے چھنکایا
 گھنے پچھوں بوہا مڑکے کوٹھا ڈھیرہ پھائی
 مسلمانانے بلدیاں بلدیاں کڑیاں جتھ اٹھایاں
 ادھی رات ہوئی سی پوری ایویں کرویان بھائی
 دور کھاو کے پیر سکھانے گولیاں سان چلایا
 گولیاں اگے مسلمانانہ دی واہ نہ چلے کائی
 جس کوٹھے وچ بڈھیاں ہسین تانے بال ایلنے
 پیپا تیل مٹی والیکے آتے پلٹیا بھائی
 تیویاں نکل کوٹھے وچوں باہر شتابیایاں
 پیر سکھانے غلبہ پاکے مسلمانانوں پھڑپھڑایا
 گولیاں دینال مسلمانانہ بنے مرے ستانی
 بندے پنتی مسلمانانہ سکھاں پھر پھڑپھڑاے
 ہکھن لگے مسلمانانوں ہن دسوکھاں بھائی
 کیہڑی موت تو ہانوں مار پتے سالوں آکے ستاؤ
 جیکوں اہہ آکے گا آکے ادویں دیو سزائیں
 جتھیدار نے ایہ گل آکھی پتی بت سناواں

سالوں خطرہ جان تو ہاتھوں پھی گل ستانی
 نال غصے دے سکھاں اگوں بول جواب ستانے
 دو تہہ دو تہہ جنیاں چٹھکے آتے نظر اتھارنا
 وچہ حویلی ڈیک تہا نتوں دوزخ وچ پھوپھایا
 ایہ کی کیتا مسلمانانے آکے دھم چھائی
 مسلمانانے پھر بھی اوتھے خوب لگایا چارا
 اندر داخل ہون نہ دتے مسلمانانے سلے
 ڈکے تیلی پیر اہناتے ناہو خوب چھایا
 بوہے فیلے قوم سکھانہ دی تنگن بدلے آئی
 اہناتے دینال گل سکھانہ دیاں سنگتوں دور بھجایا
 سکھاں اپنے والی سادی واہ تمامی لائی
 نقصان اہناتے کیتا ربدیاں بے پروا ہسیں
 کافی بندے زخمی ہوئے گولیاں دینال بھائی
 ابدی چھت سکھانے پٹی کر کے زور وھگانے
 پھر کوٹھے نوں بے ایماناں ہگ شتابی لائی
 جد کوٹھے نوں تیل پلٹ کے سکھاں اٹھ لایاں
 مسلمانانہ اٹک اہناتے نال دس نشان تک لڑیا
 یاراں سکھ اہناتے مالے کمرے کے سخت لڑائی
 وچھے روگے بڈھیاں پکے یا کجے بندے ماٹے
 کیوں کیتی نال اسافے ڈٹکے تسان لڑائی
 اکنے آکھیا جتھے دارتوں جلدی نال منگواؤ
 جتھیدار نوں سدیا نندا دیر لگاؤ تھے ناہیں
 پھلا لیکھا دولوں دھارنہ ہر چھکے سناواں

مسلمانوں جتھدار نے یہ گلہ سنا
 حکم گھوڑا جیڑا کوئی مذہب ساڑھے آئے
 سکھاں آکھیا مسلمانوں جیکر زندگی چاہو
 ہتھ پھڑو کر پاناں آکے تیں اسیں سب بھائی
 سکھانتا میں مسلمانتے یہ گلہ آکھی یارا
 بچک قتل کرو چاسالوں ساڈا عذر نہ کائی
 موتوں خوف مسلمانوں ہرگز ناہیں آئے
 اس زندگی توں لکھاں حصے سالوں موت چنکیریا
 اسل تو ہاڑے کو لوں سکھو امرت چھکنا ناہیں
 موت اوڈیگاں لگیاں سالوں آس جین دی لایا
 موتوں ڈر کے اسان نہ ہرگز اپنا مذہب گواناں
 جیکر مرے دین اپنے تے موت شہادت پائیے
 جو کرنا ہے کرو سالوں دیر دلونی کائی
 یہ گلہ سنکے سکھانتا میں ڈا ہڈا غصہ چڑھیا
 پھیر زاناں کو لوں اہناں جیڑا پکے کھوے
 مسلمان تے آکھیا پہلوں سالوں پھڑکے مارو
 ایہ معصوم ایانے پکے نہ کوئی کم گویا
 سکھاں آکھیا گورو گوہند سنگ دا ایہ دیر پانا
 پکے مار اہنا تے سکھاں پھرایہ متا پکا یا
 سکھاں آکھیا رہن نہیں دینا بشر اہنا نہ کائی
 وجے بنے بڑھیاں تائیں فوراً ماریا جاوے
 وچو جیڑی دے کھوہ جیسی وڈا گاجیری بھائی
 نیکو کاراں لڑکیاں سمجھن ہن کی چاہہ کرے

چنے موتوں پمنا ہوئے امرت چھکے بھائی
 گل گناہ معافی اہنوں قتل نہ کیتا جاوے
 امرت چھکو کچھسے پانو ہانا سبکو سجاو
 رہ سکھتے ہے ایس جگتے بند وچار نہ کائی
 زندگی بدلے کیوں چھڈیے اپنا دین پیارا
 اپنے دین اندر مر جائیے کرے شکر ادائی
 پیشک پھڑکے ایسے ویلے سالوں ماریا چاوے
 کرو شہید اساتے تائیں ہن کیوں لاو دیری
 جو کرنا ہے کرو سالوں کیوں پکے کرو صلاہیں
 اسیں ضروری چھیا لوانگوں ان پھسے وچو بھائی
 سے برسوں بے زلتے رہے اور ک لوں مر جاو
 مر کے سدا عیاتی پونی کیوں پکے چت ڈولایے
 یا مدہ یا چھڈو سالوں گل کرو اک عائی
 بے ایماناں سکھاتے پھرایہ طریقہ پھڑیا
 شنگ کے اہناں بر چھیاں آتے وانگ قصاں کھے
 پھیانے نہ ایویں پھڑکے ناحق خون گزارو
 اہنا توں کیوں ناحق جاندا پھڑکے مار مکھیا
 کیوں نہ لیا تو ہاتھوں جائے کر کے نور دھکا نا
 ہن کی نال اہنا تے جاوے ایہ سلوک کسایا
 لوجہ اناں لڑکیاں رہ جان لوڑ جنہا ندی آئی
 لڑکیاں پھڑکے پاسے کرو سکھاں متے پکے
 کسے زمانے وگدا سی اوہ جانے کل لو کائی
 پیدیا تے کی ہتھ اوناں کھوہ وچو چھکے کرے

لڑکیاں آکھن عزت اپنی غیراں کنوں لہیئے
 اگر بچائی اپنی عصمت دنیا اتوں بھیناں
 کافر تھکے ہتھیں آکے آپاں دکھ آٹھایا
 اس جاگ مائے سکھاں ساٹھے مل پو بھائی
 نوجواناں لڑکیاں آکے کھوہ وچ چھالاں مان
 چالیاں نوجواناں لڑکیاں گھم گھم چھالاں لایاں
 سکھ میرانی دل وچ کرے ایڈی دیکھ دلیری
 کھ مویاں کچھ پانی آتے زندیاں ہمیں تریاں
 رہندی حالت اک لڑکی وی مڑکے پھیرناواں
 پینتی بندے پھر کے جیڑے سان سکھانے تائے
 یاتے پھر کے مادساں یاتے ویہو رہائی
 ہمیں شہادت پاؤن بیلے دلوں بھالوں باغی
 اک چہرے اتے دو سکھ مڑکے جمیدار نے گھلے
 مسلمان دیوں آکے اہناں مڑکے گردنوں لایاں
 بوکھرا بندے بڈھیاں ملے نلے ہال ایانے
 پنجست رہ گے بڈھ مڑے بابے اٹھ نو بڈھریاں یاں
 صرف ستاراں بڈھیاں بندے پچکے بو تھوں آئے
 سی اک اوتھوں پچکے آئی حاجز بڈھری مائی
 پوتے پتر نو ماں تے خاوند اتھے سب مروانے
 اوہنے آکھیا پوتری میری نوجوان کواری
 چالیاں کرڈیاں کھوہ وچ جا کے چھالاں ماریاں سی
 سر کے لاشاں جہاں کرڈیاں میں پانی آتے تریاں
 جتھ پھڑ آکھاں میں پوتی دانہ دکھوہ وچ پھیرے

اسدینالوں بہتر سالوں ڈب کھوہے مر جائے
 سنتوں چنگی ایہ گل سالوں جھاساں کی لینا
 اس جیون توں مرنا چنگا لڑکیاں آکے سنایا
 جیو کے آپس ہے کی لیناں ایہ صلاح پگائی
 لا الہ الا اللہ مونتھوں بول پکان
 کھوہے اتھوگ کے اہناں اجل شہادتوں میں
 چالیاں جا کے چھالاں ماریاں کھوہ وچ لے ویری
 دس ہنساں وچ سسکیاں لیکے اوہ بھی آخر میں
 پہلوں حالت و جیاندی میں وچ بیان لیاں
 مشکان ہنکے تے پھوے اوہ پے کرے ہائے
 ساٹھتے تلوار تو ہاڈی کیوں نہیں چلندی بھائی
 دین پکے وچ لیجائے سالوں آپ خداوند قاضی
 چنڈ کے ٹوٹے پھیا نوالے ہتھیں پکڑ لچلے
 دینتیاں مسلمانانے اتھے اجل شہادتاں پاپاں
 دن چڑھنے نوں لپہ کھپا یا کہ کے نہہ دھنگانے
 راتورات سکھانے پھر کے کیتیاں میں منایا
 جنہاں آکے پاکستانے سالوں حل سٹلے
 بسے کیا ستا ہراں دینال میں بھی پچکے آئی
 ہوس کلی نوں قدرت ربی پاکستان لیاے
 روک رہی میں پھر کے جد اس چھال کھوہے وچ
 پوتری میری وچ اہناں کھوہ وچ چھال لگائی
 کربل کربل کھوہ وچ ہوئی مٹل جان نہ کریاں
 لکڑاں ماد کندھان نل پاپاں اجل پیالے پیے

ایسے میرے کہندیاں اپنے چھال کھوے چہ پاری
 تھان نہ بے ڈوبن جوگی اندر کھوے سے کافی
 پوتری میری کھوے سے اندر سی لک میں الایا
 آتی موتے آتی موتے بن کی دیراں لایاں
 ہائے لائے شالا میرے جوگا کھوے وچہ پاریاں پائی
 یارب سیاں کھوے وچہ دگیاں میں موت نہ آوے
 جے توں میرا خالق سچا نہ کر موت دریدی
 کافراں سکھاندا نہ مولا میں تہہ لگاویں
 اپنی عصمت کا دن جد میں چھال کھوے چہ پاری
 انتظار میں کرنی ہاں مٹی پاس موت نہ آوے
 پھیر سکھانے آکے کھوے وچہ جدم نظر وگائی
 لڑکی شکل حسین ڈھکی جدم کھوے وچہ آئے یا
 لے لیا کے لئی اوہنے کھوے سے وچہ وگائی
 یارب خاتمہ کرے میرا کافر نہ تہہ لائے
 پڑے پوش خداوند کے جلدی کرے میںوں
 کافراں مہنوں میری مولا عصمت نہ لٹاویں
 شرم حیا دابر قہر لیکے چھال کھوے چہ پاری
 پوتری اپنی دی وہ مائی سالن گل سنائے
 لے توں پھیر کے جدا وہ کافر اتن لگا تھلے
 پوتری میری مہماندیناں لاشاں پر بان مٹایا
 ایہ گل آکھے درد فراقوں جگہ وچہ کچھ بیناں
 لاشاں پر بان مٹائے لیا کی جاں کچھ جگہ بنائی
 جد لڑکی لے پانی دیوچہ اپنا سب چھپایا

آتے کرپیاں سے اوہ جا پئی سنو حقیقت ساری
 آتے لاشاں نڈے اوہ ڈگی چند بھیا نے ساری
 آہے اک لفظ نے میرے چھیک لکھے پایا
 ویر بھراواں مہنوں پہلے کوں شہاد تان یاں
 جسوچہ اجل شہادت یاواں سوئے ختم کہانی
 تیری بے پرواہی میںوں ڈاہے وکے دکھائے
 اوگنہاری دینا آتے نہ کوئی میرے جیڑی
 جان میری توں قبض کر لئی عزرا میں پوچھو
 پھر کیوں موت نہ دیوں میںوں رب خالق باری
 اس لڑکی دحوال حوالہ مائی آکے سنائے
 پوتری میری جلدوں ہساتوں زندہ نظری آئی
 کہن لگا میں کدھان میںوں کر کے اپنا چارہ
 روکے لڑکی رب اپنے توں ایہ فریاد سنائی
 لڑکی اپنے رب کے توں رو رو عرض سنائے
 شرم رکھیں توں یارب سیاں کل توفیق تہنوں
 جسم میرے توں کسے کافر دانہ توں تہہ لواویں
 عشرے دن عند کرانگی جے توں شرم اتاری
 ایہ سنکے اس لڑکی دی نیر اکھیں وچہ آئے
 مائی آکھے میں پی دیکھاں پوتری اپنی فے
 آکھن لگی شرم رکھیں میریاں یارب سیاں
 میں بھی سنگ تو ہائے رلتاں میں کی جیو کے لینا
 زوروں پانی دیوچہ اپنے گردن پھیر چھپائی
 لاشاں توں ملگیاں اولوں نکل روح سدھایا

ایطرح دا واقعہ سالوں تک سنایا مائی | | حالانکہ اس لڑکی دا اولوں چٹھے تواری
جدوں مولوی عمر دین نے ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی کتاب

”لائشاں وے ڈھیر“

دی ایہ گل مکائی تے اہدوں تھوڑی دیر بعد گڈی دوسری پہنچ گئی۔ مولوی
عمر دین نے کیا اج دی مجلس ختم ہوئی۔ آرام کرو تے ہن کل کراچی پہنچ
کے تہا لوں مسکے مسائل تے دین اسلام دیاں گلاں سناواں گے۔

مولوی عمر دین کراچی پہنچ گیا

جدوں حاجیاں دی گڈی کراچی پہنچ گئی تے ساریاں حاجیاں نے اپنا اپنا
سامان سنبھالیاتے گلاں توں اترے۔ قلی سامان اٹھا کے سٹیشن توں باہر
اگے تے پھر حاجیاں نے سواریاں کراچیاں تے ”حاجی مسافر خانے“ وچ پہنچ گئے
نہاتے دھو تے، کپڑے بدلے، کچھ کھا داپیتا، تھوڑی دیر آرام کیتا پھر کراچی دی
سیر نوں نکل گئے، بند روڈ دیکھی، کیماری پیچھے منوسے گئے، کلفٹن دی سیر کیتی
تے رات نوں اپنے ٹکائے تے واپس آگئے تے پھر حاجیاں دی مجلس لگ
پئی ساریاں حاجیاں نے مولوی عمر دین نوں فرمائش پائی۔ یار عمر دینا ہن
کچھ سناتے رہنق لا۔

مولوی عمر دین نے کیا تہ بھی آج میں تہا لوں ملک بشیر احمد دی چھی
ہوئی کتاب ”رات دی گل“ وچوں تھوڑا جیہا بیان سناؤناں اں۔ سنو

قصہ دوسرے قلندر کا

باپ میرے مینوں بابی جمدیاں پڑھنے پایا
چند دنالوچ میں پھر ہو یا حافظ خاص قرانوں
ہر فن اند آکے ہمیں گڈیاں چڑھیاں

پھر قلندر دوسرے اٹھ کے اپنا حل سنایا
بڑا زمین تے شائق علم اسان میں دلوز کمالوں
پھر تفسیر حدیثاں پڑھیاں نظماں شراب پڑھیاں

کاتبی خوشنویسی میری ایتھوں تیکر آہی
 لیکن میری قسمت نے کہ ایسا لیکھ لکھایا
 میں ہمراہ کہ لیکھے تھئے ہویا جلد روانہ
 میرا سلطان ہندوی طرفے جدم ٹریا سائی
 رتے وچ پنجاہ ترقاقاں سالوں گھیر لیا سی
 آراوہ ترقاقاں اسانے ڈالے خالب اسے
 میں بھی زخمی ہویا مڑ کے چلیا بچ میرا انوں
 پھر بھی بدحواسی میں نہ دل اپنے وچ پائی
 میری بے کسی تے جی ہی خود فرانسر مانا
 نالے زخمی نالے بھکھا نالے تھکیا سائی
 اک عہینہ ای طرح میں پورا سفر اٹھایا
 سبزہ زار شہرے پاسے بسین بلخ ہتیرے
 کپڑے پھٹے تے ننگے پاؤں جا پاں حال فقیراں
 آخر میں اک مہتری کولوں جلکے حال بچھایا
 دھوکے نال شہنشاہ تینوں اوتھوں ہے بلوایا
 خبردار ایہ پتہ نہ اپنا ہر اک اگے کہتا
 اک حجرہ اس دندی میںوں بہتے لی فرمایا
 حد میں اوتھے تھکے ٹٹے دو تین روز گزارے
 بے پیشہ کوئی آوند تینوں موزی جوں کلاویں
 کئی کم سے میںوں اپنے آخر ایہہ فرمایا
 چاہنگیا اک بنا کے دتا اوں شخص نے میںوں
 امر ذلیل قبولیا اوہ میں کارن سخت نااہلی
 قصہ کوتاہ لکڑیاں میں کئی دن تیکر ڈھویاں

علم ہیبت تے ہند پڑھکے خوب ترقی پائی
 ہند شہنشاہ اکدن میںوں اپنے پاس بلوایا
 خادم نال میر چند بسین دسوں کی افسانہ
 دس گھوڑے اسبابوں لیسے تھئے کارن بھائی
 آٹھ بھیرا ہویا ساڈا لڑنا جنگ پیاسی
 نوکر چاکر میرے پھڑکے اہناں مار موکے
 دم ٹٹ گھوڑا راہ وچ مر یا نکلیا تیر کھٹوں
 پھر میں اوتھوں پیدل ٹریا قدرت نال الہی
 تھکا تھکا پینڈیا ندا میں بکھوں در بجانا
 اک پہاڑے جلکے ستا پیش نہ جلکے کائی
 منزل منزل میں ملے کھکے اک شہر وچ آیا
 ہتھا حل خواب میرا سی نہ کچھ پلے میرے
 اے جی بی میں دواں کھکے ملے میریاں تقدیراں
 دندی حال حوالہ سنکے ایہ میںوں فرمایا
 باپ تیریا دشمن وڈا توں کوئی پتہ نہ پایا
 بدسلوکی کیمے شہنشاہ بچکے استوں رہنا
 اسنے ماند میں پھر جا کے اپنا وقت لنگھایا
 پھر اوہ دندی بچھن لگا توں سن پار پیارے
 ای طرح توں بلا بسکے کیکر وقت لنگھاویں
 لکڑیاں جن جنگل وچوں اپنے آکھ سنایا
 اک کوہاڑی تے اک سی ایہ کھلے دیں تینوں
 لکڑیاں ندیناں ٹریا سنوں حقیقت ساری
 چند دنالوچ دو تین مہراں جمع میر کول ہویاں

اگدن غالب امر جباری میں جھگڑوں آیا
 اک دخت آتوں میں کھیا تال کو ہڑی سائی
 ماری سٹا کو ہڑی میری لوجے تے نکراوے
 مٹی جعدوں ہٹائی پاسے پھر نکلی اک باری
 نے کو ہڑی باری تھانی لنگہ گیا میں اندر
 پیل پائے سوئیے ایلے بڑا مکان شاہانہ
 شاہی محل اندھ میں جاسکے جعدوں دھیلن اٹھیا
 تال خوشی دے ہکے بی بی ایہ گل اک سنائی
 ٹھنڈا ساہ بھر کے پھر بی بی چم چم کر کے روئی
 آدم زاد بندہ میں اب تک نہیں استھانے پایا
 میں فریفتہ ہو یا آتے صوت ویکھ لاثانی
 میں اک جادو گرے قبضے بہت چراتوں آئی
 میرے باپ بیٹے وینال بیسی عقد پڑھایا
 خونناک میں سچے ڈاڈھی سخت یہوشی پائی
 دس دن بچوں اگدن اوہ جن میریکول گڈاے
 میرے پاس اگر توں رہنا جیکر شخص چاہوں
 میں منظور کیتی گل ابدی نہ کوئی مند لیا یا
 توں لو شاک پہنا کے مینوں آسند بٹھایا
 بعد ضیافت پھر اوہ بی بی کٹھہ شراب لیائی
 پھر میں پاکھیا اس بی بی توں توں کسوں قیدن ہوئی
 عورت آکھے شاہزادے باہر کوں میں جاواں
 نو دن توں رہیا کرا تھے دوسوں دن پاویں
 اہ طلسم ہے جن دا ایتھے جدمیں ہتھ لگاواں

رسی لک کو ہڑی موٹھے دہر کے جعدوں لیا یا
 پھیرنگا میں تنا کشا دن پٹ زین کچھ بھائی
 پھر میں پاسے کیتی مٹی کیجیو نظری آیا
 اس باری والو ہلالا کے نظر جعدوں میں ماری
 عالیشان مکان وسیندا مینوں پکا مند
 جدمیں ایلے اندھ پنچا بد لیا ہو زمانہ
 اک حسین عورت نے مینوں مار آواز بولایا
 شکر کراں میں آدم زادے مینوں شکل دکھائی
 پنچ سالانندی میں شخص ایتھے قیدن ہوئی
 شکر کراں میں توں اج آکے دید جمال دکھایا
 پھر اس عورت میرے لگے کیتی گل زبانی
 تھرں شہنشاہ دی میں بھی چھوٹی لڑکی سائی
 اک جادو گر جن شتالی مینوں آٹھایا
 ایتھے جن لیا یا مینوں کر کے قید رکھائی
 ہے چھتھ دن ہو گیا ایتھوں چھ دن رہو کھانے
 بیج دن تیکر میریکولوں خوب سائش پاویں
 تال خوشی دے عورت مینوں وجہ حمام نہوایا
 تال ایلے پھر لکے بیٹھانالے کھانا کھایا
 پیسے آپ تے تالے مینوں اپنے بیج پیائی
 چل ہوا دنیا دی لیئے نہ کر خطرہ کوئی
 جس جن مینوں قیدن کیتا خوف اہد تیرں کھاواں
 اگدن جا کے باہر گزاریں نو دن مڑ کے آویں
 ایسے وقت ہووے جن حاضر ایہ میں کہ سناواں

میں پھر آکھیا اس بی بی توں اون دین جن تائیں
 جامدی لت طلسم تائیں توڑ دتا میں پھر کے
 اگے شعلے نکلے وچوں پھر تاریکی چھائی
 میں پھر نکلیا ساں اونھوں کے اپنا چارا
 اس بی بی توں بچپن لگا جن برہنہ بھائی
 اوندیں ہویاں غلطی تھیں بہت بری گل پائی
 جن لے حال پچھایا سارا جاں بی بی توں جانی
 بی بی آکھے کیف شرابوں جام جہوں میں پیتا
 جن کے توں جھوٹے سناویں بڈھے بدکھے
 بی بی آکھے شاید کو ہاڑی ساتھ تیرے ہو آئی
 جن بی بی توں مارن لگا بی بی تھے پوکا راں
 میں پھر لکڑیاں کجے لیکے شہر گراں ول آیا
 دو دن توں نہ آکے ڈریوں میں پیا گراں وچاراں
 اپنی بو توئی تے میں بہت بڑا پھتیا یا
 اوہ کو ہاڑی رسی میری اک بڈھڑالے آوے
 ہے معلوم کو ہاڑی رسی ایہ کس دی ہے بھائی
 ایہ سٹیکے میں کہن لگا رہی نہ ہوش رکاتے
 میں جن پچھایاں آکے دھرتیوں پگڑا اٹھایا
 بڑا بلند لہا کے میں طرف اسماناں بھائی
 خون آلود رہیں تے بی بی درد کنوں پی روئے
 کہن لگا آہ یار تیرا میں پٹر کے دیکھ لیا ندا
 جن کے توں ایس شخص توں دیکھیا ہے یا ناہیں
 جن نے پھر شہزادی تائیں سی تلوار پھڑائی

مار دیاں پھر جانوں اُنھوں دیر لگاواں ناہیں
 ڈولے کھاوے محل پیا اوہ لاٹ نکالے پھر کے
 بی بی آکھے ہن تے شمنصا تیری شامت آئی
 اونے چرنوں میں برہنہ آکے کئے پوکا را
 کس کارن ایہ طلسم ٹٹا دسیں گل کیانی
 رسی اتے کو ہاڑی رہ گئی میری اوتھے سائی
 آہنے اگوں گل سنائی ہوکے بڑی سنائی
 پھر لگاتے طلسم ٹٹا میں خیال نہ کیتا
 رسی اتے کہاڑی ایٹھے رکھی کس کنا لے
 میںوں پھر نہیں اس گلدی کیا معاملہ سنائی
 میرے پیلے اس بی بی نے جن توں کھا دیاں ماراں
 اس درزی نے میرے کولوں حال تمام پچھایا
 میں کیہڑے دا ڈھونڈاں جا کے نہ کوئی میںوں ساراں
 قدرت رب دی جان من دہ جا خیریں بچھڑا یا
 لکڑیاں کولوں آکے اوہ پیا حال پچھائے
 رستے وچوں میرے تائیں ایہ بھائیو متھ آئی
 اوہ جن ہیسی اونھوں والا اوہ گل میری جانے
 ول اسمان شتابی میںوں سی اوہ لیکے دھایا
 پھر اس بی بی دیکول لیکیا دیر نہ لاوے کائی
 مڑ کے جن برہنہ آکے حاضر پاس کھلوے
 مارہنوں تلوار پگڑ کے جن برہنہ آہندا
 کے شہزادی میں نہ ہرگز دیکھیا سیتائیں
 سرکھ ہتھیں ایس بندیدا آہنے گل سنائی

<p>شہزادی نے اکھیا اپنی میں وچ طاقت تہیں ثابت کراں گناہ تیر لویچ تیرے اس انکاروں پھر اس جن نے میر تیا میں ایہ گل آکھ سنائی اس بی بی واکٹ ہیر اٹھکے ہرگز ویر نہ لاویں ناحق قتل کراں کیوں اینوں میںوں لوڑ نہ کالی میںوں پھر شہزادی کہندی توں نہ ویر لگائیں آخر جن نے شہزادی سے ہتھ کٹے چا دونوں حالت ویکھ بی بی دی میںوں غش اتے غش آیا جن کہیا میں تیر تیا میں ہرگز ماہاں نا میں تینوں اک جناور بنا کے ایسے وقت اداواں لٹے پر پھر اس جن فل میں ایہ گل آکھ سنائی رہن دیوں بے میرے اتے ایہ صورت انسانی شکر گزار ہوانگا تیرا کریں معاف بے میںوں جوں مسعود حاسد نال کیتا توں بھی کر دیہا یا جن کہیا مسعود حاسد دا میںوں ذکر سناویں</p>	<p>یگناہ توں قتل کراں میں ناحق دیاں سزائیں ہن توں تیتھوں نہی نہیں سکدی میں گناہوںے پاواں اوہ اتلوار شتالی میرے ہتھ پھڑائی میں پھر آکھیا میں دیتا میں نہ تلوار پھڑاویں نال میرے کر جو کج کرنا پھر میں گل سنائی کسکے قتل میںوں توں بیشک اپنی جان پکائیں اوہ وچاری دہاں ماری رحلت پانگی اولوں مار جتاں ہن میںوں چھیتی کیوں اتنا چر لایا ہور طرح نال تیر تیا میں دیواں سخت سزائیں کی جناور بنا چا ہویں تیتھوں میں پکھاواں جن بہاورد جیکر میںوں دیوں غش دلائی بھلا کر یکی اول آخر تیتھے نوات ربانی رب جزا دیو لگا آخر ایسے گلدی تینوں شکر گزار تیرا میں ہرواں کر شکر یہ بھارا جیکر کوئی گل چنگی ہوسی تو میں خلاصی پاویں</p>
--	--

قصہ حاسد اور مسعود کا

<p>شہر کے وچ رہنے میں دو بندے ہمسائے اوہ مسعود وچ ہمسایہ اس نال مسد کریندا مال اسباب مکان تمامی آنے ویکھیا ساہی بارہ میل دورا ڈا ہیسی اس حاسد توں یا جا مسعود جو ملی جہڑی آنے تل چکا کی اک مزار تے اٹھاں کھول اوس جو ملی اند</p>	<p>کو کو کو ل مکان اہنا تھتے درواتے آپ کہے مسعود میرا ہمسایہ پکھا نہیں چھڈیندا شہر و شہر جا کے اپنے جا رہا کش بنائی نکاپتہ حاسد توں پورا اوہ نہ کھے گوارا کئی کمرے کئی جگرے اسوچہ انت شمار نہ کائی چار چوہیر دیواراں ہویاں سوچنے پکے مند</p>
---	---

مجلس نال فقیراں رکھے نالے عرس کراوے
 خاص عواماں خبراں پایاں لوکین فیض اٹھاوون
 پائی خبر حاسد نے اکدن اوہ مسعود گرامی
 حاسد نے رنج دل وچ کیتا آکے کرنا چاروا
 حاسد کے اذیت جگے اہنوں جلد پوچھاواں
 اتھے پوچھا جاکے حاسد جا بلیا آستا میں
 کے مسعود میرا ہمسایہ کدے کد میں آیا
 خوب تو اضع کیتی اتنے شکستہ جھڈیا کائی
 شاموں پچھ حاسد آکے من کوئی پھیند چلاوا
 حاسد کے مسعود بھائی آپاں دست بلی
 مسعود حاسد دیتا میں تھالواں کل کھاوے
 کہن لگا ایہ بارغ تمامی تے آہ پیہ کھو با
 ایہ کتے وائل خریدیا حاسد گل پچھاوے
 ست مسعود تہاں کھوے اندر بھج گیا سی بھائی
 پرانے جھٹ کھو ہوں کڈھیا اوس شخص دیتا میں
 کہن لگا کوئی حکمت ہوسی کھو وچو گنا میرا
 کھو سے بیٹے کنا لے آتے اوہ مسعود گرامی
 کھو ویر چوں قلمت سیتی ایہ آوازہ آئے
 بڑا احسان مروت کیتا توں دشمن تے بھائی
 پھر کہیا اک کہنے والے اے مسعود پیارے
 ایس شہنشاہ ہی لڑکی توں جینا چھریا جانی
 تیرے گھر سیاہ اک بلی وچم اسدی توں بھائی
 لڑکی فوراً اچھی ہوسی اُس دھوتی توں یارا

بہت بڑی مشہوری اسدی اتنے کیتی جلاوے
 دنیا وار ہزاراں آکے نکتہ عا کروا وون
 اوس شہر وچو چرچا ابدی کھوے خاص عوامی
 اس کیوں جاکے عزت پائی ٹریا گھوں نکارا
 سنو حقیقت بن میں جاکے اسدا حال سناواں
 آٹھ مسعود شتابی بلیا ویر لگاوے تاہیں
 ادب ادالوں بلیا اوہنوں سارا حال پچھایا
 سوچ سمجھ کے سایاں گھاناں اپنے سوچیاں سائی
 کوئی اذیت اسدیتا میں جلدی نال پوچھاواں
 دس بھرا ایہ کوں خریدی آکے ایڈ تویلی
 اتھے کھوہ ویکول برابر اسنوں پھیر لیجاوے
 چلہ چر فیر مکان تمامی اوہ کھیلے والو با
 اچن جیتی پھوٹے اوہنوں کھوے وچو لگاے
 ایہر اوس بلیے دی کیتی مدد ذات الہی
 پھر مسعود حاسد دیتا میں برابر اندازہ میں
 آکھن لگایا رب خالق فضل ہمیشہ تیرا
 بدمی صفت شناسیا کروا پا کے حال تمامی
 اے شخصار ب تیرے آتے ہر دم رحم کماوے
 اہل عوف جہگی نیکی نہ کر خطرہ کائی
 اچ شہنشاہ تیرے آگے آکے عرض گدایے
 ڈمڈم نام اہدا ہے بھائی شکستہ مول پچھانی
 لیکے وال دھو کھاوین دھوتی ویسی بن رہانی
 جا بہو اپنے تجھوے اندر بھیت بتایا سارا

سنو حقیقت جان دو جادو نیریں ب چڑھایا
 نال امیر وزیر تھامی لگے بدھے سارے
 کے شاہنشاہ نے وزیر شامیری لڑکی تائیں
 لڑکی میری دی رب سچا کرھے دور بیماری
 جبرے وچ شہنشاہ تائیں نے مسود گیا سی
 شہزادی لڑکی لے آو ایٹھے اللہ رحم کماوے
 پھر مسعود سیاہ بلی ہے وال شتباہی توڑے
 گولیاں دیوچ جڑا کے اوتھے پھر شہزادی آئی
 جدم دعونی شاہزادی ونگ دینال نگا
 شہزادی نے اوتھے میتھ صحت ضروری پائی
 ہتھ مسود جے بوسہ دیکھے شاہنشاہ پھر جاوے
 شاہنشاہ جد پچھیا ایسی کی دینے اس تائیں
 اس لڑکی دی شادی شاہا اسنال کتی چلے
 شادی اس لڑکی دی شاہ نے نا بدینال کرائی
 نصرت وزیر ہو یا اس شاہ وا اپنے حکم سنایا
 کوئی دن پاکے شاہنشاہ بھی چھڑھی دنیا فانی
 راضی خوشی شاہنشاہ بنکے اپنا راج کماوے
 شاہنشاہ نے پاس بلا کے بڑا پیار کسایا
 اشرفیلے دس سو پوہیاں بلے اند پامیاں
 گھلے نال حفاظت بلے پیرے وار سپاہی
 لے بی بی میں جاں اس جن لڑا یہ بیان ستیا
 پھر اس جن غصے نال مینوں اوس جگہ توں چلا
 مٹھی خاک اٹھا کے اوتھے جن برسے بھائی

پچھ پچھا کے شاہنشاہ بھی اوس بندے کوں آیا
 آن مسود بلایا حاضر باہر وزیر کھلا لے
 ہتھ اٹھا کے صحت بدے منگن نیک دھائیں
 اللہ صحت ضروری دلھے مرضی ودھی ایہ بیماری
 ادب ادالوں شاہنشاہ لوں ایہ الفاظ کیا سی
 صحت بخٹھے مولا انوں لکے دم کرواھے
 شہزادی لے اوندیاں تیکر کل سامانہ جوڑے
 اس درویش شتباہی اگوں دعونی چا دھکائی
 دم دم جن پوکاریا لگوں میں جاندا میں جاوے
 شاہنشاہ نے لڑکی اپنی گل دینال نگائی
 نال وزیریاں کسے سلا میں کی کچھ دتا جلاوے
 عقل وزیر کیا شاہ تائیں مرضی ہوں تاساں
 عقل میری تاں ایہ گل آکھے اوہ وزیر سناوے
 تھوڑے عرصے اند ہو گئی قدرت پاک الہی
 اس درویش سیانے تائیں جلد وزیر بنایا
 اس درویش سمہالی شاہی قدرت تل ربانی
 بلکن پھر مسود دیتائیں اوہ حامد و سیائے
 کسوہ وچہ ڈوگن والا اپنے کوئی نہ حال جتایا
 نویں پوشاک اتے ویہ گھڑیاں انوں تہ تیوہیاں
 چمڈ آو گھر اسدیتائیں نال حفاظت بھائی
 ایسر جن برسے میتھے نہیں سی رحم کسایا
 اک پہاڑ دی چوٹی اتے اپنے ترت پوچھایا
 منتر پڑھکے اوہ مٹھی مٹی میرے اتے پائی

بانہ بن گیا سی پھر ہوتے پتہ : میں کوئی
 بانہ جملوں بنا کے چٹیا میں من نے سائی
 آخر تک میں پھر آ کے تک صیا کنا سے
 تک جیتا کھلتا ہوتے میں نظری آیا
 شام و راتوں میں تک تو ہی وہ دہریک لیا
 لکڑیاں دو پگڑشتالی چپو بانگ چلاواں
 جائز دیک جہاز اسے میں پھر پنچیا سائی
 سی پگڑ جہانے چڑھیا جد میں یار پیارے
 کئی سو اگر وہ چہ جہانے چڑھے ہوئے سن بھائی
 بانہ جس جہانے ہوندا ہوں لاہ وہ ہوتے
 کوئی آ کے میں لاشی وینال ہوں مارکاواں
 کوئی آ کے پھر اسدیتا میں پانی وچہ ڈوبائے
 میں کپتان جہانے آ کے جہ کے عرض سنائی
 قدام ابد میں تے سر و سر کے میں پھر ڈا ہلا رویا
 نال اشائے دسل سب کہ ای سب میں ہمن
 پھر کپتن کیا امانوں اسوں مت کوئی مالے
 شکر گذاری میں پھر اسدی کیتی باجہ حسابوں
 دو ہینے ڈویں ڈویں شہر بڑا اک آیا
 اس شہرے شاہنشاہ نے قدرت سیتی بھائی
 اس کاغذ سے مسطر آتے بکے عبارت پوری
 چہرہ لکھیا خوشخط ہوئے نظر میری وہ آ سی
 خوش نویسی اندر چہرا میں نظری آ کے
 کاغذ پاس تو آٹے بھیجے میں اسکارن بھائی

سب کہ جانناں میں پیا و لوچو پیش نہ جاو سولی
 آگے آچھے واکچہ میں پتہ نہ گئے کائی
 وہ ہیں روز سندھ آتے پھچا پیر پیارے
 میں آکھاں میں چڑھاں جہانے کی سنان بتایا
 وہ سندھ سے اوہ سٹک کے ہتہ شتالی ہاواں
 ایس طرح میں پانی و چندی اول تریا جاواں
 سی تھانی چڑھیا آتے دیکھے کل لوکا کی
 ماہ واداء والو کیں کرے بوس وقت من سے
 آپس اندر ساریں جنیاں ایہ صلاح بنائی
 سب سے نظر تھری آ کے دیکھن میرے ولے
 کوئی آ کے میں جلدی اسوں تیرکان چلاواں
 سلن قریبا مدین سے کی بجوز بنائے
 اسداوا من پھر طیا جا کے ویر نہ ہرگز لائی
 آنسو دیکھ میرے اوہ کہ نرم طبیعتہ مویا
 تیر تنگن سونے لکڑا آئے میرے کارن
 نہ کوئی بیٹھ جہانوں اسوں ہرگز مول آتے
 پھر میں آیا وہ جی چہتے او تھوں ادب اداوں
 شکر سٹ جہاز راتاں نے اوتھے آ نکا یا
 ہر ملکائے تاجراں نے اسے چٹھی پائی
 خوشخط جدمی عبارت ہوئے چٹھی دیں فروری
 اوہ خطاب وزیر اعظم دا آن میرتوں پاسی
 اوہ وزیر اعظم دا آ کے یتھوں عہدہ پاسے
 آپ اپنی مسطر لکھ کے بھیج دیوے ہر کائی

انکے بڑھکے میں اس کو لوں کاغذ پکڑ لیا سی
 کہن لگے ایہ کاغذ پھڑکے بیشک پاڑا گو اوسے
 کوں اشارہ سب بھیا یا نتوں لکھ جو اب پوچھاوا
 لوکاں کاغذ میرے ہتھوں کھو لیا انکے بھائی
 کہن لگا ایہ لکھے عبارت دیکھ لین دیہ پوچھو
 اپنے مینوں نال شتابی قلم دوات پھڑائی
 چار قسم ویاں چار رہائیاں جد میں لکھ پڑایاں
 لکھے نمونے کافی لوکاں اپنے اپنے بھائی
 جلدوں نوشتاں شاہنشاہ سے پاس پوچھیاں
 بہت پسند لیا نئے اپنے میرے خط رہا سی
 تمہ سپاہیاں شاہنشاہ نے لکھے پیغام پوچھیا
 خلعت جا کے میرے طرفوں اسنوں جلد پہننا
 اگوں انہاں جہازی لوکاں بانڈ چا دکھایا
 سب سوار شاہنشاہ دیکول مڑکے واپس آئے
 شاہنشاہ متحیر ہو کے ایہ گل آکھ سنا
 پھر افسر اوہ دو جی واری ول جہازے اون
 اہلکار تے لوک تمامی اوس شہرے بھائی
 دیکھ دیکھ کے لوکیں مین ڈا پیٹے شور مچاوا
 اولیں شاہنشاہ نے مینوں کرسی تے بٹھلایا
 جیب و باری رععت ہو گئے شاہ فرمان سنایا
 کھانا کھا دن بدلے مینوں شاہ اشارہ رکیتا
 کھانیوں فاسخ ہو کے پھر میں قلمدان منگوا یا
 شاہ دی شکر گذاری دامن بھی کچھ حال بتایا

اوسے ویلے اہنا نتائیں ڈا ہڈا فکر پیا سی
 پر میں نال اشارے دسیا نہ کوئی فکر لیا
 وچہ تعجب لوکیں بدلے میں کی ذکر سناواں
 پھر کپتان دیوایا مینوں کارن اوس لکھائی
 اوسیلے دی حالت بدلی میں کی بھلا تمہوں
 میں پھر لکھن عبارت لگا دیکھے گل لوکاں
 ہر لوکاں بھی آپو اپنیاں کیتیاں سان لکھیاں
 میں بھی اپنی طرفوں لکھکے کیتی پیش رہا سی
 ہر کاغذ تے شاہنشاہ دیاں آکھ نظران میں
 اوسیلے شاہنشاہ نے وتے کھج سپاہی
 اس سطر دے لکھتے والا جاوے جلد بتلایا
 اسنوں بڑا مزہ بنا کے میرے پاس لیا
 ایہ رہا سی اسنے لکھی لوکاں آکھ سنایا
 اوہ خط لکھیا ہے بانڈ دا انہاں حال بتائے
 فوراً اوس بندر دیتا میں حاضر سدیا جاوے
 اوس بندر نوں گھوڑے آتے کرا سوار لیجاواں
 عدت مرد تمامی او تھوں خلعت دیکھن آئی
 ایسپر مینوں شاہنشاہ سے پاس شتاب لیجاواں
 سامے آکھن ایسا بندر نہیں دیکھن وچہ آیا
 وچہ مکان علیا ہ مینوں بیسی شاہ لیا یا
 جتنی بھکھ ترہیہ سی مینوں اوہ میں کھا دیتا
 کاغذ لیکے اک قہیرہ لکھکے میں دکھلایا
 شاہ نے اک شراب پیالہ سی مینوں پگڑایا

فوش کیتا میں نشہ شرابوں پھر کچھ لکھیا سائی
 پھر شطرنج و چھلکے شاہ نے مینوں سد بلایا
 پہلی بازی شاہ نے جتی میریکولوں بھائی
 شاہنشاہ نے جاگھ اپنے گل سنائی ساری
 لکھتے اک لڑکی شاہ دی دیکھن اسنوں آئی
 پہلے منہ تے پردہ کر کے لڑکی اکھ سناے
 شام نے کہیا شہزادی ایتھے بندہ ہود نہ کوئی
 پھر شہزادی شاہنشاہ توں ایہ گل اکھ سناے
 پھر حقیقت ایہ نہیں بانندہ ایک بندہ جانی
 ایہ جادو نال بندہ بنیاں سنتوں بابل میرے
 جن جادو گر پھر طے انہوں بندہ پگڑ بنایا
 بندہ نال اشاکے لکھے ایہ پھی گل آ ہی
 کہن لگائے لڑکی میری توں ایہ کوئی کھانے
 لڑکی آکھے میرا بابل جان توں دودھ چھڈایا
 ستر باب جادوے ہمیں مینوں اوس سکھائے
 شاہ نے آکھیا بیٹی تائیں جیتوں گرم کاویں
 شادی کران ابدینال تیری ایہ گل آکھ سنائی
 پھر اوہ لڑکی اک مکانے مینوں پگڑ لیا سے
 اک کوسے دیوہ لیجا کے مینوں اوس بٹھایا
 جان شہزادی منتر پڑھیا شیر برک آیا
 شہزادی پھر کہے اہلیسا جنگ کرن لئی آویں
 شیر شہزادی فے مڑکے پیرن پھاٹن آیا
 توڑیا وال شہزادی سردا منتر پڑھیا سائی

شاہنشاہ خوش ڈاہٹا ہویا تھرت نال اپنی
 آشطرنج لگے ساں کھیلن کافی وقت دہایا
 دو جی تھی بار شہنشاہ مینوں ہریا سائی
 بندہ اک وزیر بنایا عقل جڈھے وچہ بھاری
 شہزادی نے اونڈیاں شاہ توں اتنی گل سنائی
 نا محرم دے سامنے سالوں کہوں بلایا جاوے
 خفا میریتے بیٹی میری توں کس گلوں ہوئی
 اے بابل بن تیریتا میں حالادسیا جاوے
 ہے بھی باو شاہاندا لڑکا شبہ مول کھچانی
 تیمورس شاہنشاہ دارلکا جہداشان و دیر
 شاہنشاہ نے بانندہ کولوں پھراے حال کھچایا
 شاہ نے مڑکے لڑکی کولوں خوب تسلی پائی
 توں جادو دا کچھ حصہ خوب طرح نال جانے
 خدمت میری لئی اوہ مانی جنوں تسان بلایا
 ایسے کارن بندرتائیں جلد کھچانیاں جائے
 اس بندرتوں جیکر کدہرے چا انسان بناویں
 جیکر جاوے ایس بندر دی اصلی شکل بنائی
 منتر جنت پڑھکے مینوں بشر بنوناں چاہوے
 کچ لکیراں منتر پڑھیا بہت اندھیرا چھپایا
 شہزادی توں اونڈیاں اپنے مارمکانا چاہیا
 بنت شیطانہ کیتی آکھے منہ پھیلکے دھالیوں
 شہزادی نے پچھے ہٹکے اپنا آپ چھپایا
 اوہ تلوار بتی سی لڑی چھکے دون سوائی

دو ٹکڑے کر شیر برہے شہزادی جد سے
 شیر سے سرد بنے اٹھو ہاں اوسیوے بھائی
 بنے چڑی تے آڈیا ٹھو ہاں بیسی دل اسمانے
 چڑیا توں پھر بی بنی اوہ جاوہ گر سائی
 پھر اوہ بی کیڑا بنے اپنا آپ چھپایا
 آخر اگدا بنے بھنبو کا پھر اوہ کیڑیوں بھائی
 منہ تھیں شعلے ایسے کڈھے اوہ پیا جن شیطانی
 تھلپیا منہ شتابی آسدا نال داروغہ سٹریا
 اک اگدی انگیاری او تھوں منہ میر لول آئی
 پھیر شہزادی پانی جلدی میریتے چھنکایا
 داہنی اکھوں کا نا ہو یا میں اسکارن بھائی
 میں اک گھڑی پلک سے اندر اجل شہادت پدا
 جل کے خاک ہوئی جدمینوں تیں اتھامیں پاؤ
 تائیں خبر گھڑی سے اندر بھڑکی اک زیادہ
 شاہ نے دیکھ شاہزادی تائیں مدد نماں تھیں رویا
 شاہنشاہ نے شہزادی دا ڈاڈا سوگ منایا
 شاہ نے مڑ کے شاہزادی دا مقبرہ سی بنوایا
 تیری باعث لڑکی میری اجل شہادت پائی
 میں نقصان اٹھایا کافی بڑی نحوست تیری
 قصد میرے مدن دا کر دے ہسین لوک تھامی
 میں پھر فوراً چوری نکلیا داہری مجھ مناکے
 میں رشید ہاروں کول آیا سفر اٹھا کے پھارا
 اوندیل نال قلندر مینوں اگوں طیب سائی

اوسیوے پھر بی بی دا خنجر تھوں طے
 بنے سب شہزادی لگی اسنال کرن لڑائی
 بنی باز شہزادی مگروں اوہ سب جان کھینے
 کتابنکے پھیر شہزادی اوتھے پیچھے بھائی ا
 کاہنا بنکے پھیر شہزادی استوں پھڑنا چھاپا
 شہزادی بن گیا سے بنا لگی کرن لڑائی
 شہزادی سے بابل تائیں دتی اوس نشانی
 جن حرامی شہزادی نال براطریقہ پھڑیا
 اکھ میری اس منال کیتی دیر نہ لگی کائی
 میں باندر توں بندہ بنکے ربا خشک بجایا
 شہزادی پھر بابل تائیں ایہ گل آکھ سنائی
 میں بن پانی جاوہ گرتوں کیوں جان پچاواں
 خاک میری وجہ کپڑے پلکے قبر اندر وقناؤ
 شہزادی نوں ساڑیا اپنے کیتی خاک برادہ
 کہن لگا ایہ نیکی کر دیں براتیچہ ہو یا
 ریشمی کپڑے دیوچہ اپنے خاک ابدی نوں پایا
 مینوں اکدن نال غصے سے ایہ فرمان سنایا
 مر یا نال داروغہ جلکے توں تکلیف پوچھائی
 چلیا جاہ توں میریکولوں ایہ مرضی میری
 شاہنشاہ توں لین اجازت راکھناں مولی
 میں قلندر بنکے آبا ایتھے دھکے کھانکے
 دلوچہ اکھاں اونھے جلکے اپنا کراں گزارا
 تساں مہمان نوازی کر کے ساڈی رات کٹائی

کر و معاف تصور ضروری ہے بی بی جی میرا
کے زبیدہ عیب تصوروں تینوں ملی خلاصی

شکر گزار ہمیشہ رہنا میں بی بی جی تیرا
اگلا قلندر تھا اٹھکے گل بیان سناسی

جدوں "رات دی گل" و ابیان ختم ہو یا تے ساریاں نے کہیا بھائی عمر دینا
ایہ تاں بڑی مزیدار کتاب ہے۔ عمر دین نے کہیا ایہ واقعی بڑی مزیدار کتاب
ہے۔ دراصل ایہ کتاب تاں عربی زبان وچ سی جس دا ترجمہ ملک بشیر احمد
نے ٹیپٹ پنجاہی نظم وچ کیتا ہے۔ ایس کتاب دے چار حصے نے۔ تے ایہ کتاب
ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور دے کولوں ای مل دی ہے۔ کیونکہ ایہ وی
ملک بشیر احمد نے چھاپی ہے۔ اگر کے ہود جگہ توں خریدو تاں وی ملک بشیر احمد وی چھپی
ہوئی ویلے کے خریدو۔ ہو سکدے کہ کوئی تہانوں دھوکے نال کتاب "رات دی گل" نقلی ہی
نہ دے دیوے۔ کیونکہ اجکل کجہ شاعر تے کجہ کتاباں چھاپن والے دھوکا نڈار ایسے طریقے نل لوکاں
نوں دھوکا دیکے اپنا وقت گزار پے تے۔ ایسا سٹے بھائی بہتر تاں ایہ ہی ہے کہ جس بھائی
نوں ایہ ملک بشیر احمد دیاں کتاباں پڑھن دا شوق ہووے، وہ براہ راست ملک بشیر احمد تاجر کتب
کشمیری بازار لاہور نوں خط لکھ کے ڈاک دے ذریعے گھر بیٹھا ای کتاباں منگوائے۔

ہن ساریاں ساتھیاں نے مولوی عمر دین نوں زور دتا کہ کجہ ہود سنا۔ مولوی نے
کہیا بھئی بھراؤ ہن تک تے میں تہانوں دینا دے شغل پیلے دیاں گلاں بائیں سنا کے کدی
ہساؤ نڈا تے کدی رواؤ نڈا رہیا ہاں۔ کیونکہ ساڈے سفر و مقصد و بی مفاد ہے ایسا سٹے ہن
میں تہانوں دین دیاں گلاں سناؤ ناں ہاں۔ ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار
لاہور والے نے اک کتاب چھاپی ہے

”پندرہ گال ویاں کرامتاں“

ابد القدرہ جیہا نمونہ تسی وی سنو۔

صفحہ ۶۹ سے شروع

شمس تبریز و ملتان و پیر بہاول

حکایت شاہ شمس تبریز بہاول الحق

شاہ شمس ملتان شہر کٹ مسافت آیا
 پیر بیڑی و ابھر گیا یہی واج فقر نے ماری
 کہا ملاح نے بہ جا فقر اوجے پود لنگھاواں
 سٹھ مرگاں اتے چڑھ بیٹھا فقر شد و ابھائی
 پیر بہاول الحق ملتانے یہی پیر کسالی
 پیر بہاول حق نے اپنے دلوں دلیل و درائی
 شالا غرق ہوئے یہ بہری جس نے چڑھیا آئے
 جہوں بہاول حق نے یہی پیر و عا شرمانی
 دوروں ویکہ شمس نے کہا یارب خالق سائیں
 نہرے سنگ تے ہتھ ہتھ چھٹے رہے سرچہ آگے
 آگے سنگ بہاول حق توں بہت بڑا ابھرایا
 جھڑپین سنگ ایسے رب سائیں کہے تبریز زبانون
 سنگ جھڑپے بیڑی تری اوسے ویلے بھائی
 شاہ شمس تبریز فقر جد لنگھیا سی دریاؤں
 پیری پیر ملتان دی اوہنوں گئی جستانی
 لکھ پھڑکے تبریز ہورانے چھنے وچہ نکایا
 آملتان شہرے اندہ شمس کرے بسیرا
 تجربے آٹھ بہاول حق دی کرن زیارت آیا

پار جھناؤں آن فقرے سی مرگان پچھایا
 مینوں پار لنگھائے جھناں اسان بھی نیت دہاری
 فقر کہیا سی وجے پودوں میں لنگھ آگے جاواں
 بیڑی نال برابر جاسے وینج مٹھہر لگائی
 باری کھول تدی دل تیکے کسکے نظر جلالی
 پیری پیر ملتان شہری ایتھے کمی نہ کائی
 میرے شہر نہ اونا پاسے جے سوچارہ لکھے
 شاہ شمس تبریز دی بیڑی ڈبن لگ پی بھائی
 باروں تکن والے توں سرچہ سنگ اوگائیں
 او دھرو او دہری ہک وجے اول آن سنہ پورے پئے
 شالا بیڑی تری پئے اسدی جلدی آکھ سنایا
 پھیر وہ ہانڈے بدلے پاسے چھٹے تیر کمالوں
 ویکھ ویکھا لیا دوہاں دھرانے دیر نہ لگی کائی
 چھناں دودھ و ابھر کے آیا بہاول الحق دے اول
 آگوں کی تبریز ہورانے حکمت ویکھ بنائی
 چھناں بھریا رہ گیا اولوں نہ کوئی وکھ پچھایا
 رات گذاری سی اک تیکے ہویا جہوں سویرا
 پیر بہاول نظر جھرا کے اپنا آپ چھپایا

کہن لگا اس نانگ کالے توں اپنی جان بچاواں
 گول سرک جو باہر شہروں اوتھے ڈیرا لایا
 بیدی ہاتھوں بچرا کر کے موران کجری آئی
 کول تیر توں چل رہو فقرا ایہ میں عرض سناواں
 فقر کہیا جاموراں گھڑوں کیوں پی مغز کھپاویں
 دوسے دن پھر فقر اللہ سے بستر جھاڑا اٹھایا
 بے اولادے کرم قصائی روٹی آن کھوائی
 فقر اللہ سے اسدے اتے ڈاڈھا کرم کھایا
 وقت بیوقت فقیر اللہ دا اوتھے آن کھلویں
 اس قصائی دیکول جسد کوی من فقر گزارے
 ہرن شکار لیا نذا الدن سی پیراں نے بھائی
 کھل ہرن وی جیکر مل جائے بستر فقر بناوے
 پیر کہیا تبریز شتابی کھل دیو ایہ مینوں
 توڈی تار تیرے جے لکھاں پھر دوچہ بازاراں
 پیر ہوراں تبریز ہورا توں جاں ایہ سخن سنایا
 چلی ہوئی تکبیر ہرن تے سر لٹکے سیا تھلے
 آٹھ ہرناں جا چر چگ جاکے کیوں تہیں دیر لگائی
 چنگی مار ہرن آٹھ دھایا چار لیا دوچہ ڈاڑے
 ہرن نکل گیا چنگیاں لوند اکھڑے لوک جیرانی
 دیکیں مگر فقرے پے گئے ویکھ کرامت بھاری
 موران کجری دے گھر پہنچا سی تبریز وچارا
 دوچہ ملتان شہنشاہ الدن شادی کاج رچایا
 شاہنشاہ لڑکے دی شادی جلدوں رچائی

مہج لہے اوہ اپنی جا کے کیوں اپنے گل پاواں
 نال صدق دے فقر اللہ سے بستر آن جمایا
 موران حاضر آن فقر دے ایہ گل اکھ سنائی
 ادب دا بوں خدمت کرساں نہ کوئی حذر لیاواں
 کوئی دن کٹ کے آجا فانگ بے توں ایہ گل چاویں
 کرم قصائی دیکول آکے اوہنے آسن لایا
 نالے اپنی حال حقیقت اسنوں کھول سنائی
 رب ایہے گھر لڑکا دوتا سوہنا چند سوہایا
 دوچہ ملتان شہر دے ابدی ڈاڈھی پرچا ہر دو
 اکدن اٹھ کے قدرت سیتی پہنچا آن بازارے
 فوج ہو یا اس ہرن دیکھ کے ایہ دلیل دوڑائی
 پیر خاموش رہیا نہ اسنوں کوئی جواب سناوے
 پیر کہیا توں جھداو ڈاڑس پیہ میں مینوں
 کھل ہرن وی منگن والے تیرے جے ہزاراں
 ایہ گل سنکے بہت فقر دے دل تے غصہ آیا
 نال غصے تبریز ہور اتے ویکھیا اسدے ڈلے
 نہیں کھل دیندے زوین سالوں توں تان کر جادائی
 ہیا فقر خوشی وچو آکے اوتھے ہرن گیا جادار
 ہرن پیر دامست بھجایا قدرت ویکھ ربانی
 اپنا آپ فقر چھپا دے دینا کئے خواری
 ڈردا لوکاں پھر جاکے اوتھے کئے گزارا
 موران تائیں مگرے کارن اپنے سد بلا یا
 موران آکے مگر ایتنا نال خوشی دے ساہی

مخبروں سانگ بن دی جسم آگنی واری
 سانگ شیر و پتکے سالوں جلد دکھایا جاوے
 موداں جلدی سانگ شیر و اکٹھ دکھاو سالوں
 سانگ شیر و انخس ہوندا ہے ڈوہاں آکھ ستا یا
 موداں کہے تبریز و لی نون پتکے شیر دکھایس
 کہے تبریز شہنشاہ کو لوں یا یہ توشت لکھاؤ
 لکھ توشت شہنشاہ ویسے ویر نہ لاؤ کانی
 شاہ شمس نے آکھیا جلدی چاواں و چاواں
 پردہ کر کے فقر اللہ و اشکل شیر و دی بنیاں
 شیر بر بن نکلیا او تھوں جاں تبریز سودانی
 ڈکے لوک تر پتکے سارے شیر جلدوں و سیا یا
 پنجہ ماد کے شیر بہادر کڈھی جان پیاری
 لڑکا شاہ و امر گیا او تھے کھر گیا شیر میدانے
 پھین ہو یا شیر شتابی بنیاں جامستانہ
 موداں نون پھر آکھن لوکس خون پیا سر ترے
 شاہ وے آگے لوکاں آکے پھر ایہ عرض ستانی
 عیسیٰ بن کے آوے فوراً مردہ آن جواوے
 بہت انعام دیاں میں موران سو دتسا ند تیاں
 میں لڑکے و اکاج رچایا جس کا بن توں آئی
 میں لڑکے دی جنج چڑھانی وقت تیار اسادا
 موداں ہار سنگار تمامی بدن دو البیل لاہیا
 شاہ نے آکھیا مست تو ہاڈا عیسیٰ بنکے آوے
 مال اکھیں تبریز نکالے آکے موران تائیں

لوکاں آٹھ کے شہنشاہ وے آگے عرض گزاری
 شہنشاہ موران دیتا تیں ایہ گل آکے سناوے
 سب لوکاں دی طرفوں پاواں ایہ فرما لشر تو ہاڈا
 شاہ نے آکھیا نخس نہ کوئی جاتے جلد دکھایا
 شہنشاہ نہیں کھر ہا چھڈا آٹھ مستانے سائیں
 خون معاف ہووے اک سالوں بجاوے ویکھنا چاہو
 جلدی سانگ دکھاو سالوں شیر سدا کر بھائی
 بنیاں سانگ لو جھٹ پتھوں نہ کوئی ویر پکھالوں
 شاہ نون جو فرمائش پائی رکھے ساریں جنیاں
 مادی بھبھہ جلدوں اس آکے سخت زمین بلائی
 لڑکے شاہ وے نال مزاجان لو پھل نون متھ لایا
 لڑکا شاہ و امر گیا او تھے ویکھے خلقت ساری
 خوشیاندی تھاں تمیاں ہو یاں جلد سوے شدیانے
 شہنشاہ وے لڑکے تائیں لا گیا تیر نشانہ
 لاہ کے ہار سنگار موران تے تر لے پھیرے
 سانگ عیسیٰ دا بنکے آوے ویر نہ لکھے کانی
 بے لڑکا نہ زندہ ہووے پہلے چیز کیا نی
 عیسیٰ بنکے جلدی آوے ہن اوہ مست تو ہاڈا
 جا تبریز و لی وے آگے رب و اٹھاڑا پایا
 لڑکا زندہ کروے آکے وقت گذر و اجاوے
 لڑکا ستا آٹھ ہے آپے شاہ نون کہ سائیں
 سانگ عیسیٰ دا بنکے او تھے مست اللہ دا آریا
 لڑکا ہرگز اٹھیا تائیں ایہ کجھ بھیت ابھی

اوس طرح ہی شہنشاہ نے پھر دربار لگایا
 کھربازن اللہ جدمو نہیں مست آواز سنائی
 پھر دوبارہ مست اللہ وا ایہ الفاظ سنایا
 کسے جادنی تھی واری کہند مست زبانی
 عالم کل شہر ہے آکھن کی اس قہر کسایا
 رکھ دینال اینوں لٹکے جاوے کھل اتاری
 آن دو اے سو گئے اسے پھریاں پگڑا قصائی
 پھریاں ٹٹن سوہ لیاون نور لگاون سارا
 قاضیاں چھڈ تیریزولی نوں ایہ گل آکھ سنائی
 آخر لیکھا دینا پیسی روز ہشتر نوں جا کے
 لڑکا زندہ کر لے خاطر تساں سوال سنایا
 ایس لفظ سے بدلے تیری کھل اتاری جاوے
 نال جلیسی مست اللہ سے ایہ گل آکھ سنائی
 پھڑکے کھل سر پہوں کچھ لہ کے ہتھ پھڑاوے
 کڑتے وانگ جسم قصیں پھڑکے جس دم کھل اتاری
 قاضیاں نرس جید کھلڑی لہ کے سی تیریز پھڑائی
 تو اے پی جسموں اوہوں کرم چلے تن سارے
 جاں کچھ مدت ایویں پھڑیاں سی تیریز لنگھائی
 کرم قصائی ویکول آیا کہن لگا سن یارا
 کچھ گوشت بیکار کدوں دا اپنے جلد پھڑایا
 بلدی آگ نوں ویکھ شتابی جان تیریز سدھاوے
 بوٹی بھنن کوئی نہ دیوے تنگ ہو یا اسکاروں
 جہالت توں باہر کھاو تا بوٹی سے کے بھائی

سانگ جیسی دابنکے او تھے مست اللہ وا آیا
 لڑکا ہرگز اٹھیا ناہیں ایہ کچھ بھیت الہی
 پھر بھی لڑکا نہیں سی اٹھیا غصے دیوچہ آیا
 لڑکا اٹھیا کلمہ پڑھ کے کرے لوک حیرانی
 ایہ قرآنوں کافر ہو یا قاضیاں فتویٰ لایا
 آن جلاواں پگڑیا اوہوں کون کرے انکاری
 کھل نہ لہندی جسموں اہدی ساری طاقت لائی
 پھریاں ماس اوہیر نہ سکن بہت لگاون چارا
 میں توں چور شرعدا مستانوں نہیں مرد الہی
 پھر آگوں تیریز ولی نے ایہ گل کہی مستاکے
 قاضی آکھن غیر شرعدا ہے توں لفظا ادایا
 تاں پھسکارا سوے تیرا حکم شرع فرماوے
 شرع نبی سے لگے میرا ہرگز عند نہ کافی
 نہیں انکار شرعے لگے ایہ گل آکھ سنائے
 شرع نبی دی رکھ دکھالی ویکھے دنیا ساری
 مکھیاں ہوویں بدن دوائے سخت تیریز لہی پائی
 کوئی نہ پاس کھاوون دینا ایہ تکلیف مہار
 اکھن بکھنے بہت ستیا سنتوں میر بھائی
 گوشت وہ کچھ کھاواں جا کے پیش نہ جاوے چارا
 نے تیریز جنگل بوں جاندا کر کے جلدی دھایاں
 بوٹی بھن کے کھالاں ایتھوں اوہ انکار لیاوے
 کہن لگا تیریز خدایا ورتہ کر درباروں
 سورج نوں تیریز شمس سے ایہ گل آکھ سنائی

میراناں بھی شمس بھائی توں شمس کہاویں
 سورج نے اکھ دو جی کھولی حشر میدان بتایا
 مچھلی وانگوں تڑنی خلقت سی اس گرمی پاروں
 آملتان شہرے اند گرمی حشر تپا یا
 گوں شمس دکھالے بوٹی باجے نہ جی میری
 شہر سارے دیں گرمی پاروں کھل آگیاں جانان
 بوٹی بیج گئی گرمی بہت گئی کیتا کرم الہی
 راضی ہو بہاول حق بھی ایہ گل اکھ سناے
 کہے تبریز اسل کوئی ہرگز نہیں تکلیف پوجائی
 بوٹی کھان لگا جد آنکے سی تبریز حقانی
 استوں بھیا بہاول حق نے بیٹھائی اوہ ستانہ
 بوٹی لئی شاہ رکن عالم نے بڑی کراہت آئی
 ڈوب پئی آستینوں بوٹی داغ لگا سی جامے
 غصے ہو بہاول حق نے لڑکے توں فرمایا
 گھر تھیں توں اولیائی کڈھکے خادمہ ہتھ پھڑائی
 شاہ شمس تبریز ولی نے جان کوئی وقت ننگھایا
 ختم ہوئی زندگانی اسدی بنیاں امر الہی
 ایہو جے پیدا کیتے رہتے ولی بزرگ ہزاراں

ناں دی لاج رکھیں ہن یاد کیوں نہ سیک لگاویں
 سیک لگا جد بوٹی تائیں تلی کتاب نکایا
 بوٹی تھنی سورج آکے حکم لیا سرکاروں
 ننگے پیریں سنے شہنشاہ آدم بیج کے آیا
 لوکیں آکھن بس کرمستا ہن تے ہوئی بہتری
 رکھ نے فقرا کیوں دہن دا کیتا ہے سمیا نا
 ویکھ کرامت فقر اللہ دی دنیا گھرنوں آئی
 واقعہ فقر اللہ دا ہن توں شک نہ کیتا جاونے
 بھکیاں رہن اسراڈیتائیں ہوسی حکم الہی
 پر بہاول حق والو لکا رکن عالم توں جانی
 بوٹی منگ کئے لے استوں جاوی بدل زمانہ
 وچہ آستین لوکائی بوٹی نہیں سی منہ وچہ پائی
 دھون لگی جد گولی چھسے گئی اولیائی لاہے
 توں مستان توں بجزہ لیکے خادم توں ورتا یا
 جا بیٹا ہن کر پیا مو جاں اینویں حکم الہی
 اک دن ملک الموت فرشتہ حکم جتا بول آیا
 دکھن طرف ابدی ملتائیں لوکاں قبر بنائی
 دنیا وچہ دکھا گئے جہڑے اسطر حدیاں کاراں

حکایت ایک اصحابی

اکدن باب مجیدی اگے بیٹھا بنی حقانی
 یا حضرت میں عیبیں اند ساری عمر گذاری
 کی کم کر رہی ہیں توں شخص اس حقیقت فینوں

بک بندیتے خدمت اللہ کیتی عرض زبانی
 بخشش دا کوئی دس وسیلہ یا محبوب غفاری
 استھیں کچھ نیک کمل کوئی دس دیا لگا تینوں

یا حضرت میں چوری کرناں آنے آگے سنایا
 پھر اوہ کہندا یا حضرت میں ایہ گل اک سناواں
 حضرت نے فرمایا شخص اتوں ایہ کار کماویں
 پھر اس شخص کہیا یا حضرت میں مسکین نماواں
 پاک نبی فرمایا شخص آگے مرضی تیری
 پھیا پھر طریقہ اپنے کوں نماز گزاراں
 نبی کہیا جو نال جماعت فرض نماز ادا سے
 ایہ بھی اک گل پاک نبی نے واضح کر سمجھائی
 کر کے وضو وقت نال بھائی اچی بانگ ستارے
 پڑھ تکیہ کھلو کے اپنی اوس نماز اداوی
 اوس بندینے آگیا حضرت نت نماز اداواں
 چوری عدا قدیمی ہمیشہ ایہ میں چھڈنا نہیں
 پڑھے نماز تے جھوٹ نہ مارے آنے عمل کیا
 اک دن جا کے اپنے ہمیں اک تھاں نہہ لگائی
 پانی لیکے گھروں آہاں دیوں اپنے وضو سمجھایا
 کہے نون منہ کر کے اپنے اچی بانگ ستاری
 بانگ ستاری تے آگے کھلوتے اوتوں گھرے سامیں
 پھر سلام ہو یا جد فاسما سابلین کچنناں لائی
 ہاں میں چور تو ہاڈا بھان اپنے آگے سنایا
 اہناں کہیا بندگا ایڈا کیں پیا جھوٹے اداویں
 اوہ آگے میں چور تو ہاڈا پاڈا تو بانوں لایا
 عیب چھپا سے دینے آتے ایہ نماز پیاری
 رب نے اوتوں اپنے گروا خاص محب بنایا

لے شخص ایہ بہت بری گل پاک نبی فرمایا
 نیک اعمال دسو کچھ مینوں جس نال کشتیا جاواں
 پڑھیں نماز تے روزے رکھیں حج زکوٰۃ اداویں
 چوری باجھوں میں نیاوا کوئی بھی کسب جاناں
 پڑھیں نماز تے جھوٹ نہ بولیں ایہ نصیحت میری
 یہ کے اہوں دس لگے آپ سید ابراہاں
 یک اکلے نالوں درجہ بہت زیادہ پاسے
 اک اکلہ ایہ طریقہ کسے ضروری بھائی
 سنتاں پڑھکے ویکھے جیکر نہ کوئی بندہ آسے
 اوسے مگر کھلوون آگے جلدی ملک الہی
 جھوٹوں کراں پر ہمیز زیادہ ایہ میں عمل کیاواں
 دونہ چیز اتے عمل کماواں کہے نبی دیتاں
 ایس طرح ہی کردیاں اپنے جاں کجہ وقت لنگھیا
 وقت نماز فجر دا ہو یا اوس جگتے بھائی
 سہن دے آگے نال شتابی کپڑا اوس وچھپایا
 پھر کھلو کے سنتاں پڑھیاں قدرت ویکھے الہی
 کی ویکھن اک بندہ کھڑے پڑھے نماز اتھاں
 کون کوئی توں کہتوں آیلوں نام تیرا کی بھائی
 آہ تو ہاڈے کوٹھے نون میں ویکھاں پاڈا لگایا
 غوث قلوب کوئی رہیں توں شخص کیوں پیا پڑھیا
 اوہ آگے توں سالوں بابا رستے پاوان آیا
 بریاں کماں توں ایہہ روکے ساتھ خدا دی باری
 اک نماز سچائی پاروں ایڈا درجہ پایا

پچھے دل ناں تو بہ کیتی جاں اس رو الہی
 ایہ حکایت ختم کر کے مولوی عمر دین نے کہا "بزرگماں دیں کرامتاں" دی
 کتاب و انمولہ سی سن چکے او خریدنی ہووے تے ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری
 بازار لاہور کولوں خطا لکھ کے بذریعہ ڈاک گھر بیٹھیاں ای کتاب منگوا لوؤ۔ مہن
 میں تہانوں ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی اک کتاب جس واتاں اے "اسلامی
 کہانیاں" دے وچوں تھوڑا جیہا بین سناؤ تاں ہاں۔ سنو۔

سچ بولنے والا لڑکا

بیت مدت و آئینوں بھائی گندیا حال سناواں
 پاک بنی توں دسویں پیرھی حضرت صالح ہو یا
 سوہنی صورت مٹھی سیرت ادس بشری سائی
 اکدن اپنے مولا اگے ایہ سوال سنایا
 وہ عمر منوی نیک بندیدی جلد ہوئی منظوری
 ایسا اوہنوں لڑا اپنے نیک عطا فرمایا
 ماہ رمضان میںے اندر اس تولد پائی
 چند دنوں واپس لڑکا قدرت نال ربانی
 ہو یتیم گیا جد لڑکا حکمت ویکہ الہی
 ست سالاندا ہو کے لڑکا نیکو کار یعنی
 ایس گلوں بھی مائی اُسدی ڈاڈھی خوشی سناو
 مائی نے اس لڑکے تائیں اکدن آکھ سنایا
 جا بیٹا بنداد چلا جا وینی علم پڑھن لوں
 ماں بیٹے لوں زحمت کردیاں سی ایہ گل سنائی
 لڑکا نیک ارادہ کر کے لڑ بوزاد پیا سی

صحی حالات کتاباں وچوں جھوٹا لفظ نہ پاواں
 نیک خاصیت ولی اللہ حال کتابوں پایا
 ہر دم یاد الہی اندہ اس نے عمر لنگھائی
 لڑکا نیک عطا کرینوں میریا بار خدایا
 چند دنوں وچہ اللہ اسدی حاجت کردا پوری
 جمدیاں اپنے فرض خدا و اجنگی طرح بجایا
 جمدیاں اُسے روزہ رکھیا جانے کل لوکاں
 حضرت صالح رحلت پاگئے چھوٹی دنیا فانی
 پالن پوسن لگی آخر اس لڑکے لوں مائی
 رغبت ظاہر کیتی اُسے علم پڑھے اوہ دینی
 دینی علموں واقع ہو یا نت نماز ادا و سہ
 اے بیٹا مہن بنے تینوں سدا رستے پایا
 کراں کس تیاری کرے گھائی ایس چڑھن لوں
 بیٹا یک ہمیشہ بولیں سخت تاکید کرائی
 تھوڑا تھوڑا دن تے راتیں کرو اسفر رسیا سی

قافلہ اک بغداد شہر لوں ٹریا جاندا سائی
 اک دو روز سفر جو کیتا سی ہاوس قافلے یارا
 نہ نقدی سبٹ لئی اپناں کل سامان اٹھایا
 اک بھاری ٹے اوہے بچے جا نکیا سی ٹوہ وا
 تیرے کول کئی کو نقدی ڈاکو آکھ سنایا
 ڈاکو کے یقین نہ آتے نہ اعتبار لیا دے
 اوہ تقسیم کئے پیا اور تھے ٹٹ دامال تمامی
 بکے سردار تیریکول لڑکیا کی نہ نقدی آہی
 لڑکے کھول درم اوہ چالی او پر مینر لکائے
 قوں لڑکے زر نقدی کڑھکے آپے پیا پھڑلویں
 ٹرویاں نال ہدایت مینوں ایہ کہتی سی نہ مانی
 اس کارن میں جھوٹ نہ بولاں سچا سخن سنایا
 اوہ سردار وچاراں کر کے دلوچ کہے صلاحیں
 وڈا ہو کے حکم خدا دا میں کیوں دلوں بھلایا
 مال تمامی واپس کیتا لٹیا ہو یا بھائی
 اوہ لڑکا سچ بولن والا ایسی پیر جیلانی

لڑکارل گیا نال اپنا ندے حکمت ویکھ الہی
 لڑاکوں آکے گھیر لیا سی پیش نہ جاوے چارا
 بچہ سہم گیا اوہ آخر جدا ایہہ حال و ہایا
 اک لٹیرا جاکے اوہوں بے ہتھوں پھڑوا
 چالی درم میریکول آئے نہ اس جھوٹھ الا یا
 ہا سردار اپنے دے آگے لڑکا پیش کراوے
 اوہ بیٹھاسی کرسی آتے ہوہ کھلے سب لاہی
 چالی درم میریکول آئے لڑکے بات سنائی
 اوہ سردار حیرانی کر کے استوں حال پچھائے
 بے ایہ چھین لوں میں تھوں پھر کی عذر لیاویں
 بیٹا سچ ہمیشہ بولیں سخت تاکید کراہی
 ماں دے حکموں باہر نہیں میں ہرگز قدم نکایا
 چھوٹے لڑکے حکم مائی دادلوں بھلایا ناہیں
 توبہ کر کے اس ڈاکو نے ہتھ کنا نتوں لایا
 ایدوں آگے کھئے نہ کر ساں ایسا میں کم کائی
 بن تک ظاہر دنیا آتے جسدی عجب نشانی

حکایت درشان محمدی

مجموعہ پاک نبی سرور دایں اک آکھ سداواں
 مسجد ویکول بیٹھے آہے سوہنے نبی گرامی
 کی ویکھن بگھیلا تھی وی مجلس اند آبا
 یا نبی اللہ کرو نصیحت ایڑاں والیں تائیں
 مصلحت کئے دس سالوں کل خواص عوامی

شاید ایس وسیلے پاروں میں بھی بخشیا جاووں
 یاد اصحاب تمامی بیٹھے پاک نبی دے لاہی
 آکھ سلام نبی سرور دے اپنا حال جتایا
 نام خدا کجھ ایڑاں وچوں بھی کجھ دین اسابیں
 سالوں بھی کجھ راہ مولا دے جسد دین تمامی

سخت دعامت خفگی ہوئے خون تساو املے
 کل ایالیاں حصہ دینوں کیتی سی انکاری
 استہیں آتے ہوا ساتھوں بھار نہ جاوے چایا
 مر کے اسیں زکوٰۃ ادا کیے ایہ تعزیر نہ لاو
 پھر بگھیار نملنے تائیں کہلے بنی الہی
 پھر بگھیار بنی سے اگے کیتی عرض تدا میں
 آپو اپنے مالانندی ایہ را کھی رکھن ساسے
 تسن نہ ساتھے رنجش کرنی اے محبوب حقانی
 نہ کوئی ساتھے غصہ کرنا خفگی کر کے کافی
 نہ میں حق تو ہاٹے انہ تبری دعا فرماواں
 معجزہ ایہ اک پاک بنیدا آکھ چہ آغ سنایا

فاتحیاں وہ ہمیشہ اسیں غریب بچاے
 حضرت ایڑاں والیاں تائیں دسی ہر گل ساری
 یا بنی اللہ امر زکوٰۃ اگے حکم سنایا
 یا حضرت جی ساٹھے آتے ایڈا بھار نہ پاو
 سنو حقیقت جد لوکاتے گل نہ منی کافی
 اے بگھیار لوک اساتھے ایہ گل منڈے نہا میں
 آکھ دیہو سب لوکاں تائیں اے محبوب ساری
 اپنا حیلہ اسیں کراں گے رکھن ایہ نگہبانی
 تبری دعامت کرو اساتوں آٹے قہر الہی
 کیے رخصہ کرن تساتے کہے رسول بچاواں
 لیکے اذن بنی سرور تھیں اوہ بگھیار سدھایا

سلطان اور شیر خوار بچہ

اسدی اک کہانی میں یاد تھی اتی
 تاں آہنے اس باڈو ولے آکے فوج اتاری
 دشمن دادوہ پیندا بچہ مل گیا اوہوں ساتی
 مل بچے دی درد فراتوں روہ شہ چمایا
 چوہڑی باگول اس عودت لول سی ایہ بات سنائی
 جا کے عرض کریں توں اس تے مل جائے تیرا بچہ
 دکھاں بھری کہانی اوہنے شاہ لول کہ سنائی
 پھڑکے لیگیا کوئی سپاہی عاجز حال نماں
 آپ ہوا نلے اگے آکے تاں میں عرض سنائی
 سن گھاں سلطان بہادہ پیم پیم شیر وگا سے

سلطان صلاح الدین خلیفہ سی اک بیری بھائی
 اک دن اوہوں دشمن طرفوں خطرہ لیگیا بھاری
 جاں باڈو تے گشت کرن لئی پونچا اک سپاہی
 بچے لول جھٹ پگڑ سپاہی فوج اپنی وہ آیا
 آخر پٹوے چوہڑی اگے آ فریاد لگائی
 کہ سلطان صلاح الدین مسلمان ہے تنجا
 اوہ روز دی کرانندی عودت شاہ دیکول سدھائی
 اے شامل اک لڑکا میرا بالکل بال ایاناں
 دروں جگر کیو پھٹیا میرا نال حیدائی
 وہاں بھری کہانی آہوں عودت جدوں سنائے

سند کے فوج کمانڈر تائیں فوراً حکم سنایا
 دیے و تا گیا بچے اگے معلم ایہ گل ہوئی
 شاہی خزانوں قیمت دیکھے بچے جلد لیا
 کر سیوں آٹھ سلطان کھلوتا آگے بہناں تائیں
 جلد کمانڈر قیمت دیکھے بچے ترت منگایا
 عورت پھر شکریہ کر کے واپس گھروں آئی
 عورت نوں سلطان بہادر ایہہ فرمان سنایا
 پہنچی ہے جو ناحق تینوں ایہ تکلف تینوں
 اک ہزار روپیہ دیکھے واپس کر داسائی

شیر خوار اک بچہ پھڑکے کون سپاہی لیا
 پھر سلطان سناٹے ہرگز دیر نہ لائے کوئی
 جس جاگتے ہوئے لڑکا اوتھوں ترت منگاؤ
 جنگ اس عورت نوں دیوں نہ لڑکے دیں باہیں
 ماں دے پت حوالے کر کے اپنا فرض ادا
 پھر سلطان معافی منگی اس عورت نوں بھائی
 اک سپاہی دی بد نیتوں نوں ایہ صدمہ پایا
 اس غلطی دی نام خدا دے بخش معافی میںوں
 اہہ اسلامی شاہنشاہ دیں صفات کر دی آئی

مسلمان کی غیرت

اسماعیل شہید ولی وچ رہندا سی اک بھائی
 اک ہندو دریا وچ ترنا ہوکا آن دیواڑے
 کوئی تیراک مقابلہ کر کے نال میرے نہیں ترنا
 اپنے اپنے دلوں اندر ایہ صلاح پکائی
 حاضر مجلس اٹھیا ہے کوئی مسلماناں وچوں ناہیں
 اسماعیل تیراک بن دی مشق شروع چاکیتی
 چند دنالوچ ترنا اوہنے سکھ لیا سی بھائی
 اگن دیوں ترنا ترنا جاجا متھرا وچ لگے
 بہت کمال کیتا اس حاصل تیرن اندر بھائی
 کوئی دیا وچ تیرن والا ہے تے حاضر آوے
 ہندو بے روہ جاوے تھوں جنھوں گل پاواں
 تیرن دیوچ ہندو ہر یک مسلم پگڑ ہرایا

آبدی عجب کہانی اک میں کر تصنیف سنائی
 کوئی تیراک میرینال آکے بیشک زور لگاوے
 اسماعیل شہید ولی دا بیٹھہ دلہیلن کردا
 بڑی شرم دی بات دسیئے مسلمان لئی بھائی
 اسلئے نال مقابلہ کر کے لوکے اسدیتائیں
 آسدینال مقابلہ کر ساں ایہا دلوچہ نیتی
 جہناٹے دیا وچ جلکے مشق کریندا سائی
 کوئی تیراک بھی نہ دم مارے ہرگز آسے لگے
 آخر اسماعیل دی وچ ڈونڈی ایہ پٹوائی
 نال میرے اہہ اس طرح دی آکے شرٹا لگاوے
 ہے اہہ ہر تان کھ پڑھ لے ایہ میں شرٹا لگاواں
 مجلس دیوچ ہندو کو لیں کھ ایس پڑھایا

اسماعیل نون ایسے گلے ولوچ غیرت آئی
 مسلمان وچ غیرت ہوئے تال اوہ مسلم تھیوے
 کوئی نہ اکھے مسلمانا لوچہ آہ شے ہے نہ کائی
 بے غیرت دی بخشش کوئی نہ دانگ سگلن سیا جیوے
 مولوی مکروہین نے "اسلامی کہانیاں" دی کتاب دا نمونہ سنا کے ختم کیتا
 تے پھر ملک بشیر احمد دی چھی ہوئی کتاب "آخرت ویاں نشانیاں" پڑھ کے
 سائن لگا۔ تسی وی پڑھو۔۔

سوال متکر نکیر کافر تے متافق اگے عذاب قبر

روح اسدی پھرا دویں پاون جیوں کڈھ لیاون
 ہر اک نفل جیوں کچھن لگے آج مخاطب ہون
 کس مذہب وچ عمر گذاری کی بھریا وچہ سینے
 اسویے روح کافر والی رو رو کردی جھڑا
 لے افسوس میں کجہ نہ جاتا یوں وقت لنگھایا
 نہ کجہ مذہب دین دا دے کردی جائے بہانے
 رو رو کلیاں وانگ ہوئے روح کافر دی جانی
 دن محشر دے اس کافر دی سوئے کوں قبولی
 نہ جنہا تے روزے رکھے کیوں خلاصی ہوئی
 پھر پھینا وا کا ہدا سنوں سدھا دوزخ جاو
 دو توں پکڑ مروٹن اصغوس دیون سخت ایذاں

منکر نکیر فرشتے جسد کافر دے دل آون
 بیت ناک ڈرو نیلن شکلان کافر کھلون
 اکھن کیرا رب ہے تیرا چیتی دس کیتے
 چیتی دس جواب سلون نبی تیرا ہے کیرا
 مینوں خبر نہ کوئی اسدی جو جوتیس سنایا
 روح کافر دی نام اللہ دہرگز مول نہ جانے
 پاک محمد سرور والی نہ کجہ پتہ نشانی
 نہ جس میناں حکم خدا دا نہ احکام رسولی
 نہ اسلام خبر کوئی جانے پڑھی نماز نہ کوئی
 حج زکوٰۃ ادا نہ کیتی پھر کیوں پھتارے
 سوال جواب جاں ختم ہو جاو دن روح کافر دیاں

سے بار بن غائب کی لمبی حدیث میں مذکور ہے۔ جب کافر کے بدن میں روح ڈالنے میں اس سے منکر نکیر سوال
 پوچھتے ہیں۔ جب جواب ٹھیک نہیں پاتے تو ایک پکارتے والا پکارتا ہے اس نے جھوٹ کہا۔ اسلئے اس کا
 پھرتا آگ کا پچھا دو اور دوزخ کی طرف سے دوازہ کھول دو اور قبر بھی تنگ کجاتی ہے یہاں تک کہ اسکی لہر کی
 پسلیاں بہر نکل آتی ہیں اور اسکے پاس ایک بدصورت والا شخص آتا ہے اور اسکا لباس بہت گندہ ہوتا ہے تو وہ کافر کہتا
 ہے جبک ایسا برا شخص کوئی نہیں دیکھا وہ کہتا ہے تو جانتا نہیں میں تیرا پاک عمل ہوں تب کہتا ہے اپنی قبلیت قائم کر لو۔

قبر دی سب طرفوں پہلے ایک کھڑکی اودھ کھولن
 آکھن دیکھ اودھ بندیا اسنوں ایہہ جنت رحمانی
 لیند امنے تے لڈا مہجاں کردا خوب بہاراں
 پھیر قبر دی کبھی طرفوں کھولن اک دروازہ
 آکھن دوزخ ہاویہ ہے ایہ ایہجھے مگر گزاریں
 روح کا فردی جھیرا کردی ہے چنگلی میں ہوندی
 اج میں نیک کے بندیلے سوہوں سنگی ہوندی
 کا فردی روح کردی جھیرا روڑے کر لاونے
 جسم نے گنڈ فرشتے مارن جسم گیا ہو جاوے
 منکر نکیر اودھ گنڈاں مارن اس بندید تیاں
 قبر دی ایسی سختی ہوئے جو میں شکنجہ پایا
 تڑا کن بدیلن ہالن وانگول پھلکراں ہدی جاوے
 سب زہریلے آڈنگن چکن پھن اچیرے
 اج سالن تیرے کھاوے بدلے بھیجا ہے رسالیں
 اودھ بد بختا رسم کفر دی پکڑی وچہ زمانے
 مگر گڈاری بدیاں اندھنوت ذرا نہ آیا
 چیرن پھاڑن بھنن توڑن اک سدا اک آسے
 مویاں سوہیں روحاں اوہنوں لکھ لکھ مارن طعنے
 وچہ قبرے کافر نوں جادہوں سخت ایذاں
 اچرانوں اک صحت بھڑی اسلے نظری آسے

آسے خوشبو عطر عنبر دی تے اسنوں ایہہ بولن
 چنگے عمل ہے ہونڈے تیرے پاؤنڈا بہت اسانی
 پر ایہہ تیرے خاطر ناہیں ایہہ جنت گلزاراں
 تے اس کافر بنے تائیں آکھن مارا وازہ
 لائق تیرے دوزخ آہی جاتن اپنا سارین
 اج جنت دے رنگے اندھ ساری رنگی ہوندی
 اج میں جڈاں چنگیاں چھڈکے حدوں لنگی ہوندی
 روڑہ مغز کھپاؤے اپنا نفع نہ کچھ ہتھ آسے
 بہرے گرتے دبا کے مارن سرچیا ہو جاوے
 مارن پھیر جگاوں اسنوں دیون سخت سزائیں
 توڑ مروڑ کے گھوٹا دیوے بہت عذاب دھایا
 کڑی وچہ کلہاری جیوں اندھ فردی جاوے
 آکھن ماریا جھکے سالن ساڈے بہان چنڈے
 بوٹیاں کر کے تیریاں کھائے ادا کافر بد جہائیں
 اس کارن دینا تے تینوں بھیجا سی گانڈا نے
 لے ہن تینوں ساڈی خاطر بنے کھاج بنایا
 اودھر قبر شکنجے وانگول پسلیاں بھندی جاوے
 لے بد بخت بیدینا تیں نہ حق دے جانے نفعے
 رو رو اپنا آپ گواؤے بھر بھر ٹھنڈیاں ہائیں
 سیاہ رنگ ابر بہاراں وانگول کھدیلن کنب جاوے

لے ہوسید رضی اللہ عنہ سے روایت ہے کہ رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا کافر پر قبر میں تانے لسم کے ساپ قائم
 کے جگہ میں جو قیامت تک اسے ڈسے تو چنے کھاتے رہتے ہیں اور ایسے زہر ہیں انکے مگر ایک ساپ انہیں سے زمین پر چونک لے
 تو قیامت تک زمین سبز نہ لگائے۔ اللہ تعالیٰ اللہ تعالیٰ اپنے حبیب کے صدقے سے ان سے پچائے۔ حافظ

تے اس صورت تائیں پکھے آیا کون اچھے
 میں تیرے بد عمل کینے ظاہر ہوگ تدا میں
 میں تیرے عملا تندی صورت بنکے آئی تمام
 ناقربان ہمیشہ سڑے حافظہ دیکھ کتاباں

سامنے آن کھلوے صورت کا تر تھر تھر کینے
 اوہ صورت پھر لوے اسنوں مینوں جاتا تائیں
 کی ہن کھوے اوہ بد ذاتا تیری نرم کلامی
 ساری عمر توں ووزغ اندر سڑیں وچہ بڈا باں

روح واکھرے قبرائے اوٹاں کے جسم و احال دیکھنا

کفن و فن ہو جاوے سارا خلقت کھراں آوے
 یارب وے اجازت مینوں تے آزادی ہووے
 آوے قبرائے روح اسری دیکھے شکل پیاری
 دیکھے کے روح جسم اپنے لول کرلاوے تے رووے
 جد سوندا سی سیجاں آوے وچہ کھیل گلزار
 حکم جتا بوں پنجویں دن پھر روح آوندی دوبارا
 زار و زار رووے کرلاوے دیکھے سنے گھر وانگوں
 گوشت تیرا بچھاواں کھا دئے ودا ہڈیاں ڈالیاں
 پھٹ گیا جسم وچہ تیرا پے گئی سخت جلائی
 جسم تیرا سب چھلنی ہویا کیریاں ہویا حوالے
 جسوں دیکھے نہ دینا رچی اوہ اجھا کچھ ہویا
 آوے دعووں دیکھے کے جاوے تے بھاؤندی سڑے
 کتھے تیرے لڑکے بائے خویش اقا رب سامے
 کتھے ملے تے باپ ہیں تیرے یار کتھے ہر جانی
 کتھے رشتے دار اوہ تیرے کتھے ماں پوجائے

وچہ حدیث شریف دے آیا جد بندہ مر جاوے
 بن دن بیت جاوے جسمی لے روح فریاضی ہووے
 دیکھاں اپنے جسم ویتا میں حکم ہووے رب یاری
 مردے دے نک منہ دے وچوں پانی چلدا ہووے
 آکھے اے مسکین پلے یاد میں اوہ دن پلے
 ایسی زندگی دے دن بیتن یاد رکھیں ایہہ کارا
 دیکھے نک منہ کناں وچوں خون جاوے ہر وانگوں
 آکھے ایہہ محبوبی شکلاں وچہ دکھا آند آئیاں
 درد نماں نے گھیرا پایا رنج مصیبت آئی
 ٹٹ گئے سب اعضا تیرے بن غریباں مثالی
 جس بدن لول خاک نہ لگی اوہ اج مٹی ہویا
 ایسے طراں ستویں دن تک روح آوندی مڑے
 نالے روح آوازوں دے دے اسنوں آن پکارے
 کتھے جگہ زمین بے تیری کتھے بھیناں بھائی
 کتھے ہم نشین اوہ تیرے کتھے سب ہمسائے

اے امام جلال الدین سیوطی شرح الصدقہ فرماتے ہیں امام ابو ثور ابن عبد البر نے فرمایا کہ شہیدوں کی رگوں

جنت میں ہیں اور مسند انور کی فتاویٰ قبور پر چھل چاہیں آج سکتی ہیں۔ ۱۲ منہ

کتھے اوہ اج چہرہ تیرا جو پیا چمکان مانے
 کتھے اوہ اج تیریاں شانیں جلوچہ ظاہر ہوئیاں
 کتھے اوہ اج عزت عظمت کتھے قدر ہے تیرا
 کتھے اوہ اج یاد ہیں تیرے بہت محبت والے
 ابوہریرہ کے روایت جاں مومن کوئی مردا
 دیکھدی کے مال اوہ اپنا کیونکر ونٹے ہمیں
 کیونکر گھر سے کم ہیں چلائے کیونکر وقت بھولنا
 استوں گروں یک وہے تک قبر محاصرہ کردی
 پھر فرشتے روح مومن دی روحاں چوہ لیماون

کتھے ایہہ اج خاک داندروچہ غماں بیزا کے
 کتھے ایہہ اج بیڑیاں تیریاں شہوہ دیوچہ ڈوبویں
 کتھے ایہہ اج خاک چوڑلیا چند جیہا ایہہ چہرا
 کتھے اوہ اج بلی تیرے دولت حشمت والے
 کردی روح محاصرہ اسدی اک مہینہ گھروا
 کیونکر قرضہ ادا کر لیں کیونکر کئے پسین
 کیونکر رنج معصیت پاوے کیونکر خوشی مناوے
 کون دعا اس بدلے منگدا کہندی روح بشردی
 نغمہ صورت تک اوہ حافظ اپنا وقت ٹپاون

صبر و اچھل ہمیشہ مٹھا ہند اسے (حکایت)

چل حافظا ہن اجر صبر و اچھلے جو جو پایا
 صبر و اچھل ہمیشہ مٹھا جسے صبر کا یا
 دیکھ صبر یعقوب نبی دا کہا وچھوڑا پایا
 آخر دیکھ یوسف پیغمبر شہر مصر دا والی
 روزنیاں اپنی عمر گذاری وچہ جدائی پیارے
 صبر الیوب نبی دا دیکھو کیریاں جسم سکایا
 امر نہی دا کرے تارا لوکاں نعل دکھلایا
 آل نبی اولاد علی تے کو قیاں ظلم کماے
 حوض کوثر دے ساتی جہیزے صبر رضائے پورے
 ایچھے اک حکایت مینوں یاد صبردی آئی

ان الله مع الصابرين رب کے فرمایا
 اجر صبر و اس درگاہوں صابریں دونان پایا
 یوسف جن وچھوڑیا بھائیوں کی انہاں تھے آیا
 مدتوں بچوں میلے ہوئے باپ بیٹے دے عالی
 آخراں گئے بھینسل بھائی گئے وچھوڑے بھارے
 پراک دن وی نہی دا کلمہ نہیں زبان تے آیا
 آخر اوہ الیوب پیارے صبر و اچھل چا پایا
 پانی با بھوں وچہ کر بل تے پکے من تہاے
 گودیاں وچہ فرزند کو ہائے جگد یوچہ مشہور
 ہر سال اندر لچہ جندی نیک میسی اک مائی

لے قولہ تعالیٰ ما نالونی الصبرون اجرھم بغیر حساب ترجمہ یہی بات ہے کہ صبر کر نیوالے اجر
 بے شمار پائیں گے سہ یہ حکایت میں نے مولانا روم رحمۃ اللہ علیہ کی مثنوی سے نقل کی ہے ۔ حافظا

آخر کچھ موت دی گودی دیوچھ لوعے ہلے
گو ہمیشہ اسدی خالی پورا ہوسے وعدہ
غم مریے دی تاب نہ جھلی ڈا ہڈی بیکل ہوئی
یتھوں ہویا تصور کی مولا جو دکھ اس وچہ پائی
دو مہینے خوشی سے اندر میری جان نکھانڈی
خوشی گئی تے غمی لسانی رحمت ایسی وسی
نہ میں خوشیوں اندر اپنا ویلا کوئی ٹپایا
خواب سے اندر ڈٹھا مانی باغ بڑا ہر جانی
اس جنت وچہ اک محل سی ربدی بے پرواہی
لکھیا ہویا سی نام مانی دادر وانے تے کہسن
ہس پئے دیکھ کے نام تائیں اوہ معصوم پیار
لے مانی اس صبر و آئینوں اجر و تار ب بالا
ایہ سب تیرے بچے حاضر دیکھ جنہاں دل بھر یا
آکھے یا خداوند تیری ڈا ہڈی بے پرواہی
چنگا صبر کماوے جہرہ اجنت کرے اشارے
ان بچھا اوہ میری جنت دیوچھ سدا جانی

دو مہینے خوشیاں اندر اوہ مانی گڈا لے
ایسے طرح اس مانی ہے یارو ویتھ بچے پیدیا
ویہاں بچیاں وچوں زندہ بچ رہیا کوئی
آخر بول اٹھی اوہ مانی یارب تیری دوہائی
گو ماہ دی محنت میری یوں صنایع جانی
دیہہ ٹھیل لکے باغ میریوچھ رچکے دیکھ نہ سکی
نہ کوئی پت میں بچکے ڈٹھا نہ میں رچ کھڈایا
جیڑے کر کر روئی مانی تے پھر نیندر آئی
پر اوہ باغ و ڈھیرا سی جو جنت ربدی ہی
مشک کا فورتے سونا چاندی اٹاں اسدیاں سین
دیکھ گئی جد اندر مانی بچے کھیلن سارے
ان فرشتہ اس مانی توں سد سارا حالہ
جنت وچہ محل سے تیرا پانی حوض کوثر دا
دیکھ کے مانی سب کچھ یارو وچہ خوشیاں تے ہی
خوابوں ہو بیدار اوہ مانی لکھ لکھ شکر گزارے
حافظ یار جو صبر کماوے آپ اللہ فرمائے

شہیدیاں ویاں روحانندی جنت وچہ کسر

بیمیاں روح شہیدیاں آتے لکھ لکھ بار سلاماں
صفت مثال کی دیواں اتھے پاک بیاناں والے
خبریں نوائے پاک محمد پاک زبانوں والے
تے تسلیم و اتقار والے بن مختار ہنکے
تے درگاہ الہی دیوچھ خوب عبادت والے

سبحان اللہ ایہ شان شہیدان تے پاکیز کلاماں
پاک منزہ طاہر اطہر سوہنیاں شاتاں والے
حضرت پاک حسین حسن دوزیراں سماں والے
ایہ سرفار شہیدیاں آتے مالک صبر رضاوے
حیدر دے دوالاں پیارے بڑی شجاعت والے

ظالموں ظلم کسایا ہے پر صبر نہ مول گویا
 نعم مثال شہیدان دی روح جہدم جنت جاو
 ہر مہل ہر مہل جانور اندیل صورتان ہوسن ظاہر
 مولا کے شہیدان تائیں جو منگو سو پاؤ
 ایسے شہید پیارے پیارے سو مہیل شکلا نوالے
 وہ سچے دے جا جا پیارے کن دعا کریاں
 اک شہید تے ستر بندے اک کو لون بخشاون
 چھ انعام عطا شہیدان رب دی طرفوں ہون
 نہ انہا نون خوف قیامت ڈا ہڈیل رحمتا لوالا
 کہے خدا شہیدان تائیں جو منگو سو پاؤ
 اکواری پھر دینا آتے گلے لے رب قادر
 ایہو تمنا ساڈی ڈا ہڈی گل زمانے آتے
 دن سارا ایہہ جنت اندر کیر کر نیلے رہنے

بے شہیدان تے تختاری جگتے نام رکھایا
 پھل فروٹ تے ثمرت نوشی شہید ہشتوں آو
 آواڑا سر شیں سیر کر سین واہ داستان قلا
 تہاٹے بدلے اب کج حاضر جو پیو جو کھاؤ
 ستر ستر حوراں پاؤن شکلاں عقلاں والے
 ستر شخص گناہاں والے بخشیں پاک دھماں
 تے بخشا ہی دی امت خوشیاں دیوچہ اون
 اک لہوڑے قطرے بدلے سب گناہ اس دھون
 سر تے تاج نورانی ہوڑے نعمت بخشا لوالا
 کرن دعا شہید تہاں اتنا کرم کھاؤ
 تیرے راہ تے قیر اکواری پیئے جا تھاور
 پیئے جا شہید خدا یا ٹھیک نشانے آتے
 حافظ راقی عرش دے بیٹھاں چو قدیاں بند

جہاز و اسفہر

آخر وہ کرمل و لا دن تے اوہ بھاگاں والا وقت آ پچیا جدوں حاجیل و اہباز
 کراچی دی بندگاہ توں جہدے دل روانہ ہویا۔ تے حاجی خوشی دے نعرے مار دے
 جہاز تے سوار ہو گئے تے جہاز کے دل روانہ ہو گیا۔ مولوی محمد دین نے جہاز دے
 کوٹھے تے چڑھ کے جو فیرے دھیان لاریا تے آتے آسمان تے بیٹھاں ہر پاسے پانی

لے قولہ تعالیٰ :- وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنْ هُمْ أَمْواتٌ أَبَدًا ۚ بَلْ هُمْ أَمْواتٌ مُّبْتَلُونَ
 دہم یوز تون فرحین بما آتاہم اللہ فضلہا پتا موتہ آل عمران۔ ترجمہ: یہ یعنی جو لوگ
 اللہ تعالیٰ کی راہ میں شہید ہو گئے ہیں ان کو مردہ مت خیال کرو۔ مگر وہ اپنے پروردگار کے پاس زندہ ہیں اور خوش
 ہو رہے ہیں۔ اس چیز کے ساتھ جو اللہ تعالیٰ نے انکو اپنے فضل سے عطا کی ہے۔

Marfat.com

ای پانی نظر آئے تے ٹھنڈی ٹھنڈی ہوا پئی وگے۔ پہلا دن سی ایسے طرح گذر گیا۔ رات نوں لے پئے تے چکر پئے آون۔ تین چار دن تک ایہو حالت رہی آخر اک دن ساتھیاں نے کہیا مولوی عمر دینا۔ کچھ روٹن ای لار۔ بڑے دن بچئے نے توں کچھ ستایا نہیں۔ مولوی عمر دین نے کہیا لوؤ بھی سنو۔ اج میں تہہاں ملک بشیر احمدی بنائی ہوئی یوسف دی کتاب سناں ہاں۔ سنو تے یاد پئے کرو۔ اجک لوک مولوی غلام رسول دی کتاب، مولوی عبدالستار صاحب دی یوسف دی کتاب تے وائٹم اقبال دی یوسف دی کتاب پڑھلے سان پر جسدن دی ملک بشیر احمدی یوسف دی کتاب چھی اے انہوں پڑھ کے کسے کتاب واعرہ ای نہیں اوندا۔ ایہو کتاب یوسف دیاں ساریاں کتاباں کولوں اچھی کتاب جس نے انہوں نہیں پڑھیا اوہنے کچھ وی نہیں پڑھیا۔ پھی گل تاں ایہو ہے کہ ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور والے نے ایہو کتاب جس داناں لے یوسف بشیر احمد نہیں خرید کے پڑھی اوہ بڑا ای بد نصیب لے۔ ایہلے وچ عبدالستار والی طرز، وائٹم والی طرز۔ عنایت کوئیے دی سیالکوٹی طرز تے کورٹا چندر دی طرز تے کئی مٹھیاں مٹھیل رسیدیاں تے رنگ رنگیاں طرزاں نے۔ جنہاں توں پڑھ کے تے سن کے لوک بہت ہی خوش ہوندے نے۔ تسی وی سنو تے یاد پئے کرو۔۔ لوڈ میں توہانوں ملک بشیر دی یوسف دی کتاب دے کہ بیان سناؤناں ہاں۔ تسی وی کی یاد کرو گے۔

روایت

ای طرح پھر دن عشرے ہوئے حالت بھائی جسدن عرش معلائے رب پکھری لاوے جوے پاسے دوزخ طبقہ آکے کر دک وکھا سی تئب دوزخ دی حاصیائیں دوزخوں کچھ لجاوے دیکھ جمال محمدی آوں پچھے تئب ہٹکے

جویں یعقوب پنیر آتے عشرے حالت آئی ایسے طرح قیامت دے دن ایسا حال دہاے جی طرفے ذات خدا دی جنت آن نکا سی پنجسو سالان رستے آوں دوزخ کر دک دہاے دوزخ دیکھ بنی سرور توں بہت بڑا اثر دے

ان گنہگاروں کو بھیج تہوں دوزخ پگھلے آبی
 کافر شان بنی داپا کے حشر تھیں پھٹا دن
 انا دونا پھٹنا ناہر گزم کہے نہ آوسے
 اسدن اللہ عاصیا تائیں کہی قید زنجیروں
 دیکھ کہ نہ آدم صورت دوزخ اندر جانے
 تاکہ کل فرشتیاں تائیں کہے خداوند عالی
 اوبہ لفظ بنی جسے پاروں اللہ حکم سناے
 ہے اسے ایتموں تیکر آکھے ذات الہی
 نام محمد احمد لکھے ہے اوہ شوق پیاروں
 ملک شیرا صفت بنی دی لکھی مول نہ جانے
 دینا آتے بنی محمد جان تشریف لیا یا
 وہ والنور جمال بنی دا گھر گھر جان لاے
 پاک نبی دی تابوناری کرتوں اہل ایمان
 میں قربان رسول اللہ توں تن من گھول گھاواں
 چند مبارک کے سلامی آکے شوق پیاروں
 کتنے عاشق جشوں معروہ پاک نبی کول آتے
 عاشق بن پروانیاں وانگوں ہو گئے شہر مینے
 رنگے در کے ایس لکانے چھوٹن وطن پیارے
 دیکھ نیت نال نیت کئے ذکر سبحانی
 جنباں اکھیں دینال ڈٹھا بنی رسول پیارا
 میں بکر بنی دادا سلس سنتوں دست میر بھائی
 جسے آکھیا جنت حوراں سب کچھ نامتکوری
 بھرے رائے حسن علی قوں پچھو قدر نبی دا

صورت دیکھ بنی سرور دی اوبوں بیٹکے جیامی
 کیوں نہ دنیاں بنی پیارا رو رو تیر وگا ون
 جدویلا سی من والا اسدن قدر تہ پاپا
 ڈالے جاسن حلے اندر نقشے بن خزیروں
 شکل کرو خنزیر اسنادی دوزخ ڈالیا جاوے
 سوہنی شکل بنی دا نقشہ جائے نہ دوزخ ڈالی
 یوں شرم بنی دے پاروں آپ خدا فرماوے
 ہے مومن گھر لڑکا جمیں نام رکھے اوہ بھائی
 لکھاں عاصی بخشے جاسن نام محمد پاروں
 جدیتا میں اللہ صاحب عرشا تے سدائے
 ست زمیں آسماناں اندر چانن نور لگایا
 تیمانے ڈھیہ پین زمیں کے جھونڈی لنگھ جاوے
 اوہ نہ ہوئے پین توبہ توں جاوی بدل زمانہ
 کیسا شان رسول اللہ دا میں صدقے ہو جاواں
 ادب کنوں پین اوسیلے پاٹ گیا وچکاروں
 خدمت اندر حاضر ہو کے اہتان وقت ننگھائے
 دیکھ بنی دی حالت سوہنی چھیک لون وچرینے
 ایس طرح سن یار بنی دے اعلیٰ افضل سارے
 جنت دی پرواہ نہ رکھن مل پیار دلبر جانی
 دوزخ بجاہ حرام اہنانے جانے عالم سارا
 جاکے کچھ بلال ہورا توں سالتوں خبر نہ کائی
 ہر دم دوست حاضر ہوئے نہ اکھیں تھیں ڈھری
 مل پو خولش قبیلے چھڈے ایسا نیک عقیدہ

ابو ہریرہ جابرؓ کو لوں پچھو عشق نشانی
 نبیاندی حب ہر دل اندہ زوروں آن سماوی
 یعنی سرور عالم جسدن ربا حکم سنا من
 فرصت پا کے جدا صحاباں مسجد لوں بنائی
 پتھر لوں کبیا یا حضرت مشکل سہن جدا ہیں
 رو رو کے پیادھا ہیں مائے پتھر در در تجانا
 سنوں حقیقت جاں اس پتھر رو عرض گذاری
 نال محبت سرور عالم پتھر جلد اٹھایا
 کنڈ لگا کے نال پتھر کے سرور عالم بہنے
 بھی اک ہو روایت سچی راوی اک سناندا
 خاص مہی کتابوں ڈٹھی سنتوں یار سبحانا
 یعنی ڈھ کھجور وا ہیسی تھم حنانہ بھائی
 کئی جینے سرور عالم اس نال کنڈ لگائی
 جدا صحاباں پاک نبی دامیر آن بنایا
 رو کے آکھے حضرت تائیں یا سرور سپاویں
 بات کرے انساناں وانگوں بولے وہ آوازے
 تھم حنانے نوں پھر کہندا سرور نبی غفاری
 جے آکھیں تاں تیرے حق وچ نیک دھانراوا
 تھم حنانہ پاک نبی نوں رو کے عرض سناوے
 چاہواں بت حضوری حضرت آکھیا تھم حنانے
 ایہ مراد نبیؐ چاہواں پہلے قرب حضوری
 تھم حنانے ہی گل شنگے بولے نبیؐ الہی !
 جو محبت ساڈی پلیدی ایہ درجہ توں پاویں

اکھیں نال جنبتے ڈٹھا سوہنا نبی حقانی
 پتھر بھی مشتاق بنیے راوی ذکر لیاوے
 اک پتھر کے تختے آتے وعظ کلام بتاوں
 منبر بنیاں تاں اسکارن پتھر عرض سنائی
 دور کرو نہ میں حضرت عرضاں دوستایاں
 میں دوری نہ چاہواں حضرت یا مقبول ربانا
 نال پیدا اٹھائے استوں سوہنا نبی غفاری
 نال منبر کے سی اکپا سے استوں آن اٹھایا
 مڑ کے صبر پتھروں آیا کدوں جدا ہیں بہنے
 اوہ بھی واقعہ درد فراقوں لکھیا مول نہ جاندا
 منبر بنیاں درد فراقوں رونا تھم حنانہ
 اس نال کنڈ لگا کے بہنے سرور نبیؐ الہی
 تکیہ لا کے نبی محمدؐ اس نال بہنے ساہی
 چکیاں ماریاں تھم حنانے دردوں شور مچایا
 ہن کیوں میں عاجز ویکو لوں سخت جدا ہیں بلویں
 گلن لگے اُسے آتے رحمتدے دروازے
 ہے کی حاجت تیریتا میں آکھ سنا گل ساری
 جنت وچ درجہ نورانی تینوں جلد بناواں
 یا نبی اللہؐ صرف جدائی جھلی مول نہ بجائے
 نا منظور جدائی میںوں یا مقبول ربانے
 ہر دم کول پیارا ہوئے ددی نا منظوری
 تھم حنانے تیرے آتے رحمت دون سوائی
 بن انسان جنت دے اندہ توں سلویناں جاویں

وچہ اصحاباں شامل ہوویں عزت ادبیاں پاروں
 تھم حنائے آئے حضرت ایڈ پیار کس یا
 نالے حق ایلے وچہ حضرت نیک عافرمائی
 بنی کپیا جس ولدے اندر ساڈی حب سماے
 حب نبی دی پاروں عاصی جنت اندر جاون
 سنو حقیقت جدم کرتے دتا بابل تائیں
 جاں یوسفے گلدا کرتے لہجی اک نشانی
 جلیں یوسفدا کرتے پیر کے سینے نال لگایا
 کرافسوس نبیدا روون سب فرزند پیارے
 نمن یوسفدا ساڈے سر تے پیش پویگا آکے
 ایلے غم تھیں بابل مری بنی مصیبت بھاری
 ادولوں تھم فرزند لیائے باپ پیلے تائیں
 سی یعقوب پیغمبر ہویا غم دینال دیوانہ
 رسید افسوس ہویا کیوں دوست اپنا نال رلا یا
 پاک نبی نون یوسف با جھوں سے شیخ اندھیرا
 اوہ یوسفدی سوہنی صورت نظر نہ اسنوں آدے
 ویکو حوالہ صاحبزادے روون کر کر آہیں
 تھنے بھر فراقوں حضرت جیوں مچلی بن پانی
 ہونشی آئی تے پھر اوہ کڑیہ جو سی خولون بھریا
 اک فرزند کھڑیا وچوں ہمیں حاضر یاراں
 یوسف یوسف یوسف کرو امونہوں باپ پیرا
 ملامڑے اس کڑے نون تے سینے تے لائے
 ایس طرح ہی ترف ترف کے دیوے بنی ربانا

درجہ ولیاندا تھن پاسیں خالقہدی سرکاروں
 غسل جنازہ کفن پہنا کے قبر اندر دفنایا
 حب نبی دی ایسی ہندی جلیں کل لوکائی
 نال اساتے جنت جاسی جہانہ کیتا جاوے
 سب اصحاباں پاروں مومن ربی رحمت پلوتا
 یوسفنوں بگھیاڑاں کھا ہاروون کر کر آہیں
 سینے نال یعقوب لگایا چمکے زخم مہانی
 غش کھلے یعقوب پیغمبر دھرتی آئے آیا
 مری باپ وچھوڑے اندر حسرت کرے سارے
 کی جواب دیانگے اوتھے پیش خداوے جا کے
 بچن مجال ویسوں سالوں پی مصیبت بھاری
 کسے یعقوب نہ ہوش ٹھکانے نور و مارن ڈہا ہیں
 ہوش آئی تے ولدے اندر آکھے بنی یگانہ
 کیونکہ میرا یوسف سوہنا نہ خیریں مرط آیا
 ست زمیناں نالوں اسنوں چالے درو گھنیرا
 رڈکن تیر غمانیلے سینے کون شمار لیاوے
 ادولوں چک کھلن اسنوں صبر ولیو چہ تاہیں
 تن من سڑیا سخت جدائیوں لی وہ کہانی
 نال محبت باپ یوسفے چشماں اوپر دہریا
 اکنے موت قریباً آندی ویکو ہمد دیں کاروں
 اگوں یوسف نظر آوے پونے صدمہ بھارا
 حد فراق یوسفدا اگوں وہ عذاب دکھوے
 ایسہ وہ فراق یوسفدا کدا نور دکھانا

دکھ پتانے حلق باہر وچ شمار نہ آون
 جیکوئی اک فرزند کے داپاسے کتے جدائی
 قبر نشانی مایاں تائیں مرنا جو پتر اندا
 مک بشیرا جنوں لگے اوہا حال کھپاتے
 سکھے نال آراہاں سونکے نیند خوشی دی باون
 یارو سکھے رات دنے پئے کئی کئی کھانے کھانے
 سکھیا تنوں ایہ موج بہاراں لگن خوش گواراں
 سکھے نون ایہ دنیا دسوی جیونکر بھریا میل
 سکھے وچ جہاناں پھرے ہر تھاں میں چائیں
 سکھے نون کی سادہ کھانندی جو خوشیاں چہرہ سہنا
 قدر فاقے دی اوہ کی جانے جہڑا رچکے کھانے
 ہوش آوے جد یعقوبے نون یوسف یوسف کھانے
 تندرستانوں قدر نہ معلم کیوں دکھ بیماری
 مک بشیرا نہ مک جانکے درد مندائے جھیر
 کرے پوکاراں نبی اللہ دارو رو حال و نجاوے
 دل کھپتائے اکے سناوے ایہو کرے پوکاراں
 اے یوسف میں تیرے تائیں کتوں کھالن جاواں
 اے پتر میں روند امرساں مدد نہ ہوسن تصور
 لگن پتے جدوں گل بندی جس دل زخم جدایاں
 درد دکھاتے بھانڑ پالے دل وچ بھراکن بھاریاں
 کھلیاں باہیں کر کے ٹرگیوں یار پیارے

باجھ پتانے پالے پاگل رو رو حال و نجاون
 پوے اندھیرا جگ وچ اسنوں دھونڈے کل لوکاں
 بچہ فراق جہا نون بہتا ذکر نہ کیتا جاندا
 غیر اتوں معلم ہووے پیش پوے تے جانے
 دکھیاں تائیں نیندر آباں پتر ایں سول جگاوں
 دکھیا نون ایہ دوزخ چلے رو رو کے کر لائے
 دکھیا نون ایہ دوزخ چلے جیونکر دوزخ ناراں
 پچھ یعقوب نبی نون جاکے جگر جلیے وچ سیلے
 دکھے وچہ غمنا نئے نونکے مارو دتھیں آہیں
 دکھیا جانے سارو کھانندی جہڑا اصلے سہنا
 پچھ اسانوں فاقے اندر جہڑا وقت لنگھاوے
 اگوں یوسف نظر نہ آوے لا رو ہنوں بھڑا
 پچھو حال بیماریاں کولوں جو نت کردے زاری
 تنکے کیوں نہ حال و نجاہن نے زخمی دل جہڑا
 زخم جدایا نئے چھلکن تیر کیجے لاوے
 ہائے دلبر کیوں ٹوریا ہتھیں بھل گیاں گفتاراں
 کدھرے مینوں نظر نہ آویں میں روند امر جاواں
 توڑو تے تقدیراں آکے جوڑ جو میں رب جوڑے
 جنوں تیر لگن وچ سینے کیوں کرن دہاں
 یوسف یوسف یوسف کردا گل بھلاوے ناہیں
 آتقدیراں وارو ہو ہیں دکھ نہ جان سہلے

قیمتی وانگ کرے دل بیرے درد فراق گھنیرا
 رو رو کے یعقوب پیغمبر پاسے درد گھنیرا

یوسف اور چھوڑاے حضرت یعقوب وارونا

ایویں کردیاں بلک بشیر احمد رات وہانی
 کون دکھالے اکھیں آکے صورت یار سجدی
 جیوں مچھلی پن پانی تڑپے نبی یعقوب پیارا
 محبوبانندی صورت سوہنی کدھر نظر نہ آوے
 یاراں بیٹے حاضر پاوے بار سواں ب کھڑایا
 سجرے سل جگرے چمکن کھڑا پٹیاں بنھے
 پکے نظروں غائب ہو جان ماپے صبر نہ پاون
 درد دکھانے بھانڑ بالے دلورے پٹکن بجاہیں
 درد پتا نہ سب تھیں مندرات ونے پایا کدو
 گھڑی مڑی کہے داغ جدایاں دیکے رگ کیوں منوں
 پتراں باجھوں پیو نہیں چلے کہندے لوک سیانے
 درد منداں توں پچھو جا کے ہے کی حال حوالہ
 ایہ مثال زمانے اند سنوں حقیقت ساری
 مرغان پت جنہا ندے لو کو دفتروں لبہ جانا لڑا
 بھائی مرن جہانوں جسے تے بھج پندیاں باہرا
 ملک بشیرا قسم خدادی ایہ دکھ بھرے جانندے
 چلے گئے دلدار جنہا ندے دیکے جام جدایاں
 درد کے یعقوب نبی توں تھلے ٹوٹے آون
 جو کجھیتی نال نبی ہے کسنوں اکھ ساوے
 سب درواں چھل درد زیادہ دکھ غلاب جہانی
 ہرگز نہ یعقوب نبی تے آوے گھڑی امندی

رود باپ یوسف آکھے ہائے تقدیر ربانی
 جو دم گڈے سے معلم ہووے سختی جان کنڈن دی
 دم دم حالت غمشدی ہووے مارالم و تھرہ
 ہوش آرام نہ رہ گیا کوئی کون بیان سناوے
 ہوسے غم درد الم نے قبراں تک پوچھایا
 جہڑی گل یعقوب سناوے اوہ نہ خالق منے
 گھڑی گھڑی اک سناں برابر راوی نوکر سناون
 زخم جنہا ندے لگن سینے کیوں نہ ماہن آہیں
 سب تھیں دکھ ودا فرزنداں ایہ دکھ کدیتے چاوے
 میں مرجاندا تیری جاگہ خیراں گڈن تینوں
 باجھ پتیاں لے چھین نہ آوے کل زمانہ جانے
 یاد آون جد گلاں مڑ مڑ جلگے درد کسالا
 دیر نہ لگے پچھیا تائیں مستیا نتوں اکواری
 رسیاں ہر کے وزن لو کہیں اونٹ گیا بڑیاں تھاواں
 پت بھراواندے دکھ منڈے میں کی اکھ سناواں
 سل پتراں لے منڈے لو کو عارف لوک سناون
 رات ونے اوہ رو کر لاکے کیوں دین دہایاں
 ہر ہر تھاواں سبیاں لگن وڈھ ڈھپیاں کھاون
 دن تے راتیں جھیرے کر کے پاپی دل پرچاوے
 ایس جدائی یعقوبے توں چیک جگر پھلائی
 دلیر باجھ اجاڑ دسیوے اوہ گلزار چمن دی

اتنی نہ یعقوب نبی دی کیسے طعل کہانی

ایس جگہ تے اک حکایت ہے میں مورستانی

مشال

جنوں مکے اللہ خالق مالے دنیا ساری
چمہ خلیل نبی دیتا میں کیوں سیک پوچھا گیا
جو میں شتالی ملیا بیسی اسما خلیل نبی نول
جیہڑی اللہ اکبر بیسی اوہ تکبیر جو بھائی
اساں پچوٹا اسان پچوٹا رب جلدوں فرما و
مشکہ کریں پیا بخونی خون عدالت پاروں
انکے کہیا یعقوب نبی نول اقتدیر ربانی
بن تقدیر فقیر نما نا گھر یعقوب بے آئی
اوس فقیر نے کھلنے بدلے آن سوال سنایا
ٹھہر ذرا کرا پتے فقرا روٹی بنے لیا وں
روٹی پننگی اوہر آکے جس دم بھائی
تھیل گیا چیتا اوس فقر و اسی یعقوب بے تائیں
نبی یعقوب جہان دیکول بیٹھا رگیا سالی
اسکارن یعقوب نبی نول پیگیا درد و چھوڑا
ایہ گل من والی بھائی معلم ہوئے مینوں
ذکر سخاوت دی برکت و اہن میں اک سنا و
سی کوئی غنی بھارا دولت مند سیاتا
بنے اوہوں غنیا لڑکا سوہنا شکل کلاوں
اوہیے کول فریبا نڈا گھر سنتوں یار پیارے
اکدن و اہن ذکر سخاواں جیکوں حال و پایا

اوہ نہیں مردا ہرگز بھائی بے نہیں امر جہادی
حق نے اکھیا اینہ بچہ جاسی آیت و می لیا نڈا
دنبہ آکے جنت و چوں گردن چھری ہری نول
بیشک چاہ ایپر کیتا وعدہ ذات الہی
اوہ تکبیر جو اللہ صاحب کی نقصان پوچھا
دیہو سنزائیں اسدیتائیں حکم ہو یا سرکاروں
میں از مالش کارن تینوں دساں اک کہانی
انگے سی اک کہے اند لگا نبی الہی
نبی یعقوب محبت سیتی اہنوں آکے سنایا
بہ گیا اوہتھے فقر اللہ و اہی میں ذکر لیا وں
انکے کچھ جہان نبی کول قدرت نال الہی
بہ کہے اوہ لڑ گیا اوہوں چیتا آیا ناہیں
لڑ گیا اک کے اوہ سوالی روٹی ملی نہ کافی
پوست تے یعقوب نبی نول قسمت ماریا توڑا
ابدی اک مشال پرانی آکے سخاواں تینوں
جیکوں حالا وچہ روایت اوسیطر سخاواں
کافی دولت کافی عثمت و اہ و افضل ربانا
بڑی سخاوت کرد اسی اوہ و دھکے لگے نالوں
اوہ مسکین تے اوہ زر و مالے کرم خدادے بھارے
سی مسکیناں تائیں ٹکڑا اکدن ہون نہ آیا

اُس مسکین عورت دی گودی روئے بال آیا نا
 شیر نہ آئے اس عورت نوں فاتے کتوں بجالی
 عورت اس غنی دی کھانا کھانندی سی پھیالی
 کئے دلیلاں لڑکے کارن منگواں میں کھانا
 ہمدی بُرکی جسم رنگی پھیر سوال سنایا
 تاں اُس عورت اوہا بُرکی اسدے ہتھ پھڑائی
 اوسے رات خداوند عالم ایسا راز دکھایا
 عورت لڑکے والی آکھے میں اج بُراکسیا
 خبر ہندی نہ بُرکی ٹکڑا میں اسنوں پگڑیدی
 جس عورت والہا کھڑیا کھدی حال پوکارے
 ایسے ٹکڑا لیون والی کوئی جواب نہ دیندی
 سنوں حقیقت جاں لڑکے نوں چک بگھیڑا دیا
 چاہر یا منہ بگھیڑا آکے قدرت نے کڑیا
 زندہ چھوڑ گیا لڑکے نوں اوہ بگھیڑا وچارا
 ایدھراودھر ڈھونڈن لگے جسم لوکس سارے
 بعد الہجداجاں اک بندہ سی اس طرفے آیا
 روند روند ناں شستانی لڑکا پگڑیا وے
 جیکر رقمہ توں اک کڈھکے میرے نام پھڑایا
 جے واہ رہدیتے اوہ رقمہ تیرامول نہ جاندا
 ایس وسیلے پچیا بی بی ایہ فرزند پیارا
 دھامسکیناں ادنیان تائیں اعلیٰ پگڑیا وے
 کہن منسر جداوہ بندہ مر گیا کھانا کھانوں
 غیرت گئی خداوند تائیں ربوں بات نہ بجائی

گھراپنے وچہ ہتھ نہ آئے اسنوں کدہوں کھانا
 بکھا لڑکا تے کردا بڑی مصیبت جالی
 اوہ کھائے اوہ دیکھے بیٹھی پیش نہ جاو کانی
 شرموں پھر نہ سو نہوں بولے کتنا وقت وانا
 دیہہ بھیتاں ٹکڑے دی بُرکی لڑکے بڑا کھپایا
 بُرکی ٹکڑا نے ہمسائی لڑکا وچھیا سائی
 غنی عورت والہا کا راتیں چک بگھیڑا دیا
 بُرے نصیب والی نوں راتیں میں ٹکڑا پگڑایا
 کیوں لڑکا بگھیڑا لیجاندا ایہ گل آکھ سیدی
 اُس ہمسائی عورت تائیں طعنے جھڑکاں ماے
 سنو حقیقت حکمت ربی کی کی کار کردی
 کھاون کارن جاں اُس جا کے اپنا قصد اٹھایا
 لڑکے نوں اوہ کھانا سکیا آکھے رب تعالیٰ
 کون کئے تکلیف کسینوں رکھے سر جنہارا
 کیونکہ ماں لڑا کیدی پاوے کیونکر صدق بھارے
 امن سلامت لڑکا زندہ اسنے آکے پایا
 آکے ماں اسدی توں دتا ہالت خبر سناوے
 منہ بگھیڑوں تاں ایہ لڑکا امن امان پچایا
 بیشک اس فرزند تیرنوں نام پھڑکے کھاندا
 اجر سخاوت ایس طرح دا آکھے سر جنہارا
 راضی کئے جو مسکیتا منوں نیک جزائیں پاوے
 ایہ سبب جدائی بنیاں یعقوب نے جانوں
 تاکہ رب یعقوب نی نوں گھتی سخت جدائی

ملک بشیرا بنیاں نالوں کون گھرانہ عالی | ایویں دنیا گلاں کردی دین ایمالتوں خالی

در بیان فراق یعقوب

کہیا بنی یعقوب نے پتریں لوں مینوں سل فراق والا یا جے چار
 میری شمع لوں بچو تساں جا کے کاہنوں مار کے پھوک بھایا جے چار
 مینوں گھڑی نہیں چین آرام اوتناں میرا بیدا عشرتیا یا جے چار
 میرے یوسنتوں وچ اُجاڑ جا کے کاہنوں دس بگھیاڑا ندے پایا جے چار
 مینوں ڈگیا رہن ویہو بچر اندر گھڑی گھڑی کی مینوں ٹھاوندے ہو
 جلدوں تیر تقدیر نے آن لایا پھٹے جگر لوں لوں کی لاوندے ہو
 کرتے یوسف دا پگڑ یعقوب دندا چم اکھیا ندے اتے لوں لگا
 حال یوسف آن کے ویکھ میرا روکے گونج دیوانگ کر لوں لگا
 تیرا درو وچھوڑا نہ جھلیا جائے جیوندی جان وچہ قبرے لوں لگا
 ہوندی آنکے جلدوں تقدیر وارد یوسف کہ نہیں سی ایڈے بہن والا
 تقدیر اہل بگھیاڑا اندا کوہیں بنیاں گودی بنی یعقوب دی بہن والا
 بھیں میٹ کے یوسف دا کچھ نقشہ درد نال یعقوب پوکاریا اسے
 وچھوڑ جان تیرے مینوں یوسف اتے سینے بچر دا تیر چا داریا اسے
 مشکن بنی کیسوں تیری جان اتے خبرے کوہیں توں توکے سہاریا اسے
 مینوں جام جدائی دا پایا بنیاں میرا نزع دا وقت بہن آ رہیا لے
 مینوں آپا جازتاں مشکیاں ہی بھایا نسال میں کھید شکار آواں
 مینوں گل نہ کھولکے وسیوئی بڈھے باپ لوں دیکھے مار آواں
 کے عاشق پر دلے توں پھیا سی جیکے شمع تے مزہ کی پاوتنا میں
 تیرے نال کی شمع پیاء کردی جس تے اپنی جان گوادنا میں
 جلدی شمع تے آنکے جان جالیں ایڈی کیوں تکلیف آٹھاوندائیں

ہو کے مست الست توں شمع اُتے اپنی جندھی گھول گھا ونا میں
 اگوں کہیا پروانے نے سنی میاں جا میں کی توں عشق افسانیا توں
 اسیں عاشق تے شمع معشوق ساہی تائیں مائیے تیرنشا نیانوں
 جیکے مرن دامنہ نہ مول کوئی جئے بن دارا دکھلا وئے توں
 اسیں کُن سے روز دے مے پئے آئے شمع تک لاش لوچا وئے توں
 کریئے اسیں مشتقاں جن خاطر چاہیئے اسیں نہ پیونے کھا وئے توں
 اسیں نا امید ہاں زندگی توں تے تیار ہاں جان جلا وئے توں
 جلدی شمع توں ویکھ قربان ہوئے ایہو خاص پچھان پروانیا ندی
 صرف ایسے طریقے تے اسیں قائل گل بڑی مشہور زمانیا ندی

چنگل وچہ دوسرے دن یعقوب دا جانا

غندی حالت چھں آکے سرت یعقوب سمہنالی
 پھٹیا زخم جلائی والا اک پل ٹکن نہ دیندا
 وچہ ویرانے چنگل جاکے رو رو بنیر وگا یا
 نبی یعقوب خدا داد دوست اک پہاڑے چڑھیا
 گل حیوان درندیل تائیں بول آوازہ کریا
 میری گل سنواک آکے کردا سخن زبانون
 دیہو جواب شتابی آکے آکھے نبی ربانا
 میرا یوسف ماہ کنعانی پھڑکے مارموکا یا
 کرکے ظلم توہا ڈیتائیں دسوکی ہتھ آیا
 دیہو جواب شتابی میں میں پیا کہاں توہا زوں
 ایسر اگوں شیر درندہ سے جواب نہ کائی
 چہنے گھاہ ہرنیاں جھٹے روون گھت کہاں

جاں دوجا دن خیریں چڑھیا سورج چمک دکھالی
 درد فراق یوسفدا ہنوں ول ول تیر مریندا
 آخر اٹھکے جند بھیانے چنگل طرف سدھایا
 ہتھ وچہ اوہ یوسفدا کرتے خون الودہ پھڑپیا
 چڑھکے اوس پہاڑی اُتے روئے درداں بھریا
 لے جنگلوچہ وسن والیو لے درند حیوانوں
 نہیں سی لالو توہا ڈیتائیں یوسفنوں کھا جانا
 ایڈی تسلی دلیری کیتی خوف خدا بھلا یا
 جدوں یعقوب نبی نے ایسی ایہ فرمان سنایا
 تہاں جو میرا یوسف کھا ہدا مارموکا یا ساڑوں
 دور آواز جنگلوچہ پہنچا قدرت نال الہی
 طبق زمیں دا ڈولن لگا ویکھ غماندیاں آہیں

چمچم روون شیر ورنے نڈ نال وچارے
 نڈہ کھا کے ڈولن لگی اسدن زمین وچاری
 حیرت اند ندیاں نالے ٹھاٹھ نہ مان ڈرے
 دکھ دخت سجھے کر مائے نڈے نال تما می
 چودہ طبقاں اند آ کے ان سپیہ تم بلادی
 نہیں یوسفوں کھوہ وچ پانیا ہویا حکم الہی
 یوسف آگے کراں سلامی مان والے بھائی
 آیا صبر دلائنوں مرڈ کے عام خلائی تائیں
 وچا اجازاں جگل جھاڑاں رو رو کسے لوکاراں
 جھاڑ پہاڑ حیوان پرندے جوڑے آگے آوے
 کی دیکھے پیا اک عیالی ڈبے چارن آیا
 ڈبے بھیکے پاس نی ڈے ہوئے آن سلامی
 یا نبی اللہ حدیو سقا آوے جویں تو ہاتھوں
 کرن سلام یعقوب نبی نالے حال سناوت
 پھر یعقوب پیغمبر ربا واپس گھر نل آیا
 کڑتہ پھر یعقوب نبی نے پھر چٹھانے لایا
 حاضر بیٹھے بیسن آ کے سب فرزند پیارے
 سنوں حقیقت نبی پیارا جدم ہیا سائی
 سائے لڑکے حیرت اندر کھڑے اولوں جانی
 نوکر امام حسین سناوے ہیا نبی ربا نا
 لے بابل جی وچ مصیبت ہا سا کیونکر آیا
 حضرت آکھے کڑتے وچوں سے مکر تو ہاوا
 جیکر خون یوسفدا ہوندا لگا کڑتے تائیں

ایسی حبت رسولاں سنڈی کون کوئی دم مائے
 کوئی چرند پرند نہ بولے خلیل مچی بھادی
 ویکھ جلاالت ڈولیا اتبر پر بت تھر تھر کرے
 جیکوں رنگ شرنیہ دا ہوئے روز صبح تے شاہیں
 ہاتھ نے خوشخبری دتی موجب حکم غفاری
 اسوں یوسفوں ہے چابختی ملک مصر دی شاہی
 تال ہر چیزاں صبر لیا یاں موجب حکم الہی
 آگے حال یعقوب نبی دا آکھ لبشیر سائیں
 کسے ڈٹھا یوسف تائیں آکھے نال پیدیاں
 دسو یوسف ویکھیا کسے ہراک نون فرماوے
 نبی یعقوب اسنادے ولے جدوں دھیلن اٹھایا
 آپیں مار سناون لگے حال احوال تما می
 قسم خدا دی کھاون پوین کج نہ بھائے سالوں
 درد فراقوں بنجو کیرن رو رو میر وگا ون
 آ بیٹھاسی جتھے یوسف بھایں نال رلا یا
 اپن جیتی یعقوبے نون ڈا ہڈا ہا سے آیا
 ڈو دا کوئی پاک نبی وے آگے دم نہ مائے
 دند مبارک ظاہر چکے آن دتی روشنائی
 ایسر پچھو نہ سکن ایہ گل حکمت کیا ربانی
 کول کھلو کے پچھن لگا لڑکا اک سیانا
 تال پھر حال یعقوب نبی نے سارا کھول سنا
 یوسفوں بگھیاڑاں کھا ہدا دل نہیں مندا ساوا
 خوشبو اوندی اسدیو چوں جھوٹے اہل یوچہ تائیں

بدن یوسف انہو شبو بھر یا جلوہ پیندا لودوں
 میرا دلبر یوسف سوہنا جس گہوں لنگھ جاوے
 ایہ رت جو کڑتے لہن لگی ایہ یوسفی ناہیں
 ہووے جرم ثبوت تسانتے ایہ گل آکھ سناے
 جس بگھیار یوسفنوں کھا ہدا کڑتے پاٹیا تاہیں
 یوسف نالوں کیوں کڑتے دا ادب زیادہ ہو یا
 بدن یوسف اجنے پھڑکے کیتا لیراں لیراں
 گلا کڑتے امن سلامت کیوں پچا ساہی
 بس ایہ مکر فریب تو ہاڈا مینوں نظری آیا
 غیراں آتے تہمت لاکے آپ بنو سچیاے
 اپنا عیب دوجے سرٹکے مینوں دیہو تسلی
 سدے بھائی حسرت کرے ہن کی بات بتایے
 نبی کیا ہے ایس جرم دی تیں خلاصی چاہو
 میں دریافت کرلاں آپسے اُس ماریا ہو سی
 راضی ہرکے صاحبزادے لگے کرن صلاحیں
 چلو چلکے جنگل وچوں پھڑ بگھیار لیاے
 جیکر او دوں کڑتے پھڑکے کرے لیراں لیراں
 راضی ہو کے صاحبزادے جنگل طرف سدھائے
 ستا پیا بیسی اک جاگ اک بگھیار نہانا
 جا پھڑیو نے اسدیتا میں گھیر چو قیر لیں بھائی
 کھسکے قید لیا ندا اسوں باجھ گناہ تقبیروں
 چوہر بتا کے ہمدیتا میں پاس یعقوب لیا ندا
 چنے پھڑکے غائب کیتا سوہنا چن نورانی

جیکر خون یوسف ہوتا خوشبو ویندا لودوں
 دن سارا پھر اوس گلی تھیں خوشبو جنت آوے
 اسکا من میں ہسیا بیٹا کھندا نبی انھامیں
 چور تیں یوسفی دسواہ حضرت فرماے
 کڑتے اوس عزیز پچھاتا دسو گل اساہیں
 کڑتے ثابت یوسف میرا منہ سختی دے ڈھویا
 کڑتے کوں پچا لیا ہن ہائے میراں تھدیماں
 بدن یوسف کھا لیا سارا بات تعجب آہی
 اپناں جان میری دے آتے ہے جے ظلم کیا
 بیعت معلوم تو ہاڈا ہو یا آکھیا نبی سوہائے
 ہائے یوسفی وچہ وچھوٹے جان میری ہن چلی
 باپ پیارے اگے اپنا کی اعتبار جھایے
 چنے ساڈا یوسف ماریا پھڑکے جلد لیاو
 انشا اللہ آپ تاجھے حاضر جلدوں کھلوسی
 کڑتے پٹن دانہ چیتا آیا اپنے تائیں
 بابل کولوں ایس جرم دی جلد خلاصی پایے
 بے اعتباری پھیر ہوندی کڑتے تدبیراں
 ڈھوڑن شیر پنگاں تائیں جنگل بھالنے
 گھنے جنگل دے اندھ بیسی ستا مل ٹکنا
 تو تے یوسف ماریا ساڈا انا حق تہمت لئی
 اوہ بگھیار نہانا حاجد کھر گیا سی تقدیروں
 رو رو خلقت آکھن لگی ایہ اوہ ظالم جاندا
 رہن وتی اک کڑتے گل دا دیکھن لئی کشانی

ہر کوئی آگے مارا ہوں دیر نہ لایو کائی
 طوبے لڑکھ بہشتی نالوں تو لڑتی اس ڈالی
 ہر کوئی دیکھن آئے اہوں آگن پکڑ لیا نڈا
 خمنی ظالم پکڑ لیا نڈا بنے بے ترس بڑا
 جس کنعانی دیوا پھڑکے اصلوں پکڑ بچھایا
 ہر کوئی آگے اس مودی نون قتل کرو تلواروں
 چنے چگر یعقوب بنی دے ماری سخت کٹاری
 اس بگھیارا نما نے آئے وقت خدائے آندا
 عزرائیل پھڑکے جھیں آگے عامی او گنہارا
 کہن اپیل رہنا ندی کرد اجہرا کہوں گناہی
 آفرزندان حاضر کیتا جاں اس ناہر تائیں
 بسے تیرا یوسف کھا ہدا ساریں آگے سنایا
 ہے افسوس ستام جنہا تمہن کن ملائک نعوی
 حاضر کر بگھیارا کھلارن جاں فرزند سیایے
 کہے یعقوب دندے ظالم توں کی کار کمائی
 جاں یوسفوں کھا ون لگوں خوف نہ آیا تیوں
 کی توں میرے یوسف آئے ظلم کما یا بھارا
 نہ توں خوف خدا و ایتنا شرم نہ کیتی میری
 کیوں توں چند نورانی تائیں کھا ون کارن حیا
 لے بگھیارا کیوں توں ہو یوں آستمانہ کمیوا
 لے بے ادب کینے ظالم تینوں خبر نہ کائی
 توں اجاڑ کیا اگر میرا لے ظالم تھمیا لے
 ملاز حشر توں جان جہنم بے فرمان رسولان

شمع نورانی ابراہیمی جسے آن بھائی
 ماروا سنوں ماروا سنوں اس کی صورت ڈھالی
 لائے افسوس جو آسمن والا ذکر نہ کیتا جاندا
 بد منیر جنہ پھڑکٹھا سوہنیاں زلفاں والا
 جسے نبی پیارے آئے ایذا ظلم کما یا
 جس کنعان شہر دیوں گاہیں کیتی سنج بازاروں
 ماروا سنوں ماروا سنوں آگے خافت ساری
 ناحق پھڑکے اسدیتائیں کر کے چور لیا نڈا
 پھڑا سنوں سرکائے ڈھولے کون کرے چھٹکارا
 آن و چارا او گنہارا رو... مارے آہیں
 کہن یعقوب بنی توں آگے ایہی سخت کٹاریں
 دہوں دیکھ یعقوب بنی توں جوش دیو چہ آیا
 ہناسوں بگھیاراں کھا ہدا کر کے چھری چوری
 دیکھ لیتے بنی دے ولتوں رگ بھرتے بھارت
 لے ظالم توں میرے گھروں پھڑکے شمع بھائی
 جیوندی جانے وچہ قبرے کیوں پھڑا پامیوں
 لائے یوسف دے کھا ون والا توں کی کیتا کارا
 توں یوسف کر پڑے کھا ہدا کر کے ایڈ دلیری
 تینوں پتہ نہ رو کے مری اہا بابہ نمانا
 ابراہیم اسحاق بنی دا توں کھن کیتا دیوا
 بڈھ بابت سفلے محل نے چاندوں چھری چھائی
 مینوں لے پھلی ٹمرے دکھ پو پائے بھائے
 رہن واکم دوتیخ اندر آونے بھولان

ویسے رب تو ہالوں گوشت ہر دم نہت لوالے
 اپنی روزی کھا بگھیا اڑانہ کیتا شکرانہ
 اے ظالم توں آکے نہیں فاقہوں عرض سنا دیوں
 توں یوسفنوں پھر کے کھا ہدا حاصل کس مقصود
 تیرے لیندے یوسف تائیں توں کیوں پھر کھایا
 توں یوسف کے نازک بدلوں پھر پھر چڑھ لائے
 توں نہ جاتی قدر بھندی اوہ قنیل نورانی
 گزیا کیوں وقت نزعدا اوپر یار پیارے
 کی کچھ یوسف جاؤ دیواری کیتا سخن زبانون
 درد فرا توں تھر تھر کئے نبی یعقوب ربانا
 بے یعقوب اگر بگھیا اڑتینوں پکڑ مریاں
 بے توں میرا یوسف کھا ہدا رتوں بدلہ پاویں
 میں سزا نہیں دیندا تینوں اے ظالم بگھیا اڑا
 واقعہ ہے میں حق تیر لوچ بری دعا فرماواں
 اسپر بری دعا نہیں کروا میں تیر حق کائی
 ساڈا بدلہ کے رب تیتھوں نبی یعقوب سناوے
 پیش کیتا بگھیا اڑ جو بیسی کس کے چور لو کائی
 ہو کے داچوہ ہے ہوندا پھر کے قتل کریندا
 اسپر مدوں پاک نبی توں آکے بجا میں بلیاں
 جگر یعقوب نبی دا پھنیا بدلہ ہور زمانہ
 بند زبان کھلوتا باہر سخن نہ کروا کائی
 کھلا کھاتا ناہر روئے ادب کنوں شرانے
 آخر رو کے عرض سناوے اوہ بگھیا اڑ نما نا

تازیتازی روزی دیکے رب تو ہالوں پاسے
 توں بے ادب سولان نبیاں ہو پھیر دیوانہ
 ساری عمر اتازہ گوشت توں میرتوں کھاندوں
 تیرے لیندے جان یوسفدی زکی ہوگ وجودوں
 باپ یعقوب یوسف کے آتے ایہ توں ظلم کما یا
 اے بگھیا اڑا دس شتابی کیوں کھک پو چائے
 کیوں توں مار موکایا پھر کے میرا دلبر جانی
 نال ایمان جہالوں ٹریاں پھیا نبی سوہار
 خاتمہ خیر اخیر ہو یا اسرا ایس جہالوں
 مر سٹاگے کھرا ہو یا سی اوہ بگھیا اڑ نما نا
 میں یوسف ہتھ نہ اونان میں ظلم کریاں
 روز حشر توں مولا اگے آپے پکڑا جاویں
 توں یوسف دے مان والا کیتا ہے کم ماڑا
 جو چاہوں میں تیر تائیں اللہ توں کرواواں
 آپے تیتھوں بدلہ ایسی واحدات الہی
 ایڈا جگر ہے نبیا نذا ذکر نہ کیتا جاوے
 بری دعا نہ پاک نبی نے ہرگز سی فرمائی
 بے تقصیرے ناہر تائیں او سیوقت مریندا
 چھم چھم ہنچوں جاری ہویں ہرگز رہن نہ ولیاں
 او سیویا لوزہ کھا ہدا ست زہیں اسماناں
 بھڑکل طعنے رہیا مریندا ایسی نبی الہی
 بیشک معلم ہوئے جرمی ہر کوئی دیکھن اوے
 یارب میری تال غصے ہے ایہ مقبول ربانا

وہ توفیق الہی میں سچا سخن سناواں
 بیچ کران بے نبی اللہ نون میری بخشش ناہیں
 غصے اندر نبی اللہ دا میں ڈرنا اس گلوں
 آکھ حقیقت ملک بشیرا حالت کوں دہانی
 کیوں عرض قبولی پنے کر کے رحم الہی
 اک گل میںوں ایس جگہ تے آگئی یاد ضروری
 میں اصحابِ رومی واقصہ ایچھے آکھ سناواں

پاک ہواں میں ایس گناہوں تاں پگڑیا جاواں
 کریں خلاصی میری اتھوں یارب خالقِ سبائیں
 یارب دید اعتبار نبی نون میں عاجز دے دلوں
 کرن لگی انصاف کس طرح واحد ذات ربانی
 وچہ سرکائے جاں اس تاہر بے کے عرض سنانی
 استوں آگے پھیر کرانگا گل یوسفدی لودی
 اس تھیں بعد تاہر دیں گلاں نال تعویب

قصہ صحابِ رومی

حضرت زید سے خدیب

بہتر: کورڈ ایچمنڈ

اول تعریفِ رومی سناواتاں
 پھیر اک قصہ نواں میں بناویاں
 جدوں نبی پاک سی تھینے آونہنے
 رومی اصحاب اک چکھے رہ گیا
 جہن جہاں عاشقانوں مندیں
 نبی و فراق سینے سکل ماروا
 شمع پروانیا ندی جو مثال سی
 حضرت خدیب رومی سی ایہ چاہندا
 اٹھا ابال نبی سے پیار وا
 مال اسباب اولہ تے لدا لیا
 لیکے کفار ایہ صلاح پکاوند

جہے بیڑا عاصیا ندا پار لاواتاں
 بھایاں آگے تمہ آئے دکا دیں
 یارب اصحاب سی ادا سی پاوندے
 نبی توں بغیر آہدا اول ڈھیہ گیا
 کافراں نے اتے لالیاں پابندیاں
 ایڈیاں جہاں دل نہیں سہاروا
 اولوں گل نبی دے اصحاب انساں سی
 نبی دا وچھوڑا جھلیا نہیں جاوندا
 چلے مدینے توں ارادہ دھاریا
 آنکے طینے دوائے راہے پالیا
 مارنا خدیب رومی نون سی چاہندا

روی اصحاب اوٹھ نون بٹھا لیا
 کافر اتھن مونیوں بولکے سنا وندا
 تسار کس واسیلے پو پورا ملیا
 پھیر نور نونی نہ ایٹھے تنگ ہوندی
 دل تے خیال ذرا نہیں لیا وناں
 کرنی لڑائی تسار میریال ہے
 ایٹھے بنلے جانوں مار کے مکاویاں
 کر دو دیل جنگ ہے چا وناں
 روی اصحاب کیتی ایہ پو کار ہے
 ویکھیا ہے کس کوں میں اتاردا
 آپ سوچاں تے وچاراں پگیں
 ایسنوں ملینے جانوں کا ہنسل ٹھہے
 پونچیا مدینے نبیؐ و اصحاب سی
 تیرا اصحاب اک ہے جو آوندا
 شک شبہ ایسے نہ وچ کائی لے
 نبیؐ پاک اٹھوں بولکے سنا وندا
 رب راضی کر کے توں شان پالیا

دوز کے خشتاب اسناں گھرا پالیا
 تیرے کمان اپنا اٹھا وندا
 مینوں محب نبیؐ دی مدینے چلیا
 جیتاں خواہش رکھو نہ مال کسہدی
 نیلو زمال تمہیں میں پھڑا وناں
 اگے پچھے جیتاں چھیڑنی مکال ہے
 چھتے تیر میریکول میں دکھاویاں
 میرا تیراک نہیں کتاہرے جا وناں
 لڑو ہے میراں وچ میں تیار ہے
 ہتھ تلوار پھڑکے ہولار دا
 کافر اندیوچہ جبرعتاں نہ رہیاں
 کہن لگے مرد کے پچھانوں چلئے
 مردے کفار کے نون شتاب سی
 اگے جبریلؑ نبیؐ نون سنا وندا
 ایٹھے حق آیت تے سنائی لے
 جس ویلے روی اصحاب آوندا
 واہ یار میریا توں سودا لالیا

آیت رب تیرے حق چہ اتاردا

نیکے نتیجہ نبیؐ دے پیار دا

وَمِنَ النَّاسِ مَن بَشَّرَ نَفْسَهُ بِتَعَاوُرِ مَرْضَاتِ اللَّهِ
 وَاللَّهُ رَؤُوفٌ بِالْعِبَادِ

مکے وچہ واپس جانا کفاروں دا

حال کیتا جا کے اہانتے اظہار سی
 جس میں سناواں آپدے ربیع ویری
 اپنے ویر لین دا ارادہ دھار یا
 شہر دیاں لوکاں سبیاں بلین سی
 ایٹھے لاش جو خبیث دی لیا گیا
 مانی نے اعلان کیتا سی ایہ بوسے
 ست جنے کیوں ملینے آونڈے
 ہونگاں اسان چھڈیاں چاساریاں
 گھلو اصحابیاں توں یا رسول جی
 ایسے گلوں آئے تکلیف جھلکے
 دھوکے باز توڑوں یکے ایہ کفار سی
 بیجاں اصحاب دلوچہ ٹھانیاں
 دساں اصحابیاں توں ایہ سناونڈے
 دس اصحاب گھلنے ضرور نے
 فیض ایس گل دا ضرور پاونان
 عاتقہ نوں حاکم بنایا جاوندا
 جھٹ پٹ ہونے کے نوں تیار نے
 راہ دے وچہ اہناں آدمی نکالے سن
 جدوں اوہ نشان کافر اندا آئی
 دو سو بندہ نکل کے پیندا بھجکے
 ساتیا نقل موڑنوں بولکے پکار یا

جدوں پچھاں او تھوں مر گئے کفار سی
 اک مانی کافر سی کے ر شہر دی
 اہدایت جنگ پنہیبت مار یا
 اوس مانی کیتا بولکے اعلان سی
 جہڑا اہنوں جانوں مار کے مکا پیگا
 لاش نال تھوں سونا پیلے توکے
 رکے کفار ایہ صلاح پکاوندے
 نبی آگے جا کے عرضاں گذاریاں
 اسان اسلام کیتا ہے قبول جی
 ساتوں اسلام اود سکھوں چلکے
 وچوں کفرون آوں نیکو کاری
 نبی صاحب نہیں سی بھیت نوں پھانیا
 نبی پاک سنکے نہ دیر لاوندے
 بولکے شتاب آکھیا حضور نے
 دین اسلام اوتھے جا سکھاوون
 زیدتے خبیث عبد اللہ آوندا
 دس اصحاب ست اوہ کفار نے
 دھوکے نال جا کے کافر لیائے سن
 نبی دے اصحاب بھیت نہ اوہ پایا
 چیک ماری کافرانتے اوتھے چلکے
 اوہناں دے عاتقہ دھیان مار یا

جلدی پہاڑ لٹے چڑھ جاویئے
 چھیتی نال دے چڑھ گئے پہاڑ توں
 اکھدے کفار دھوکا نہ کماویئے
 عاظمؑ کہیا کے میں نہیں جاواناں
 کافر اتنے کیتی شروع چالڑائی سی
 کافر جو فیرے گھیرا آکے پاوندے
 عاظمؑ توں سینے وچہ لگا تیرے
 عاظمؑ دعائیں منگیاں سی رب بے
 کافرا توں میری لاشوں بچاواناں
 بیع اصحاب ہو شہید جاوندے
 لاشا توں اٹھاوا اکھدے کفار نے
 دہوں بشمار اوس تھاں تے اونڈے
 عاظمؑ دی لاش جنتیں پوچھائی گئی
 زیدؑ تے خبیثؑ دونوں پھرے جاوندے
 کافرا تے ڈونڈیاں پٹایاں جانے
 ابوسفیانؑ زیدؑ توں خرید دا
 شہزوں باہر لیگے زیدؑ توں کفاری
 ابوسفیانؑ زیدؑ توں پوکاریا
 چھیتی نال زیدؑ نے سنایا بولکے
 نبی صاحبؑ تائیں کنڑا جاوے ماریا
 تیرے جے کینے کی نبیؑ توں جاننے
 توں کی جان سکین بیاندے شان توں
 حارثؑ توں جنگ چہ خبیثؑ ماریا

اپناں کولوں جان اپنی بچاویئے
 ویکھ اصحابی چڑھ گئے پہاڑ توں
 آرو پہاڑوں کے مشہر جاویئے
 نہ میں اعتبار اپنا تے لیاواناں
 جنگلاں دیوچہ دھوڑ چا دھائی سی
 بارش دیوانگ رتیر سی چلاوندے
 وگیا پہاڑ آتے اوہ اخیرے
 مالکا توں رحمتاں کماویں سب تے
 آیتناں احسن میرے تے کماؤں
 زیدؑ تے خبیثؑ تیرے چلاوندے
 زیدؑ تے خبیثؑ پندے وار د وارے
 کافرا توں لڑوڑ کے بجاوندے
 سندوں ثبوت گل ایستائی گئی
 قید کردو نہہ توں کے چولیاوندے
 قیدی اسلہ پچنے خریدو آتے
 ماریا سی زیدؑ باپ جو پلید دا
 سولے تے چڑھا کے اپنوں دندے ماریا
 تیری جاگ نبیؑ پاک جاوے ماریا
 سنی گلاں میریاں توں کن کھولکے
 اوہ بھی دکھ میٹھوں جائے نہ سہاریا
 تنبو نت رہن رکتے تاندے
 جس شافی ہونا مشہری میدانوں
 ایلے پت آکے سوچیا و چاریا

کیں نہ ہن لوں میں پڑانے دیر لوں
 چند دن اپنے قید چہ رکھایا سی
 حادثہ واپت ظلم ایسا وندا
 حادثہ دی بیٹی سی بھارتوں لوندی
 دکھ توں پوچاویں ایسے نیکو کار توں
 تیسرا جاں دن ہویا سی لیا ندیاں
 بلکن خوشہ ایستوں میں منگیا
 پت میرا چھوٹا گیا ابدیکول سی
 سوچیا میں مار دیگا جانن سینوں
 میرے دلے ویکھ کے خبیث بولدا
 ایسے کار ایسی کدے نہیں کاوندے
 مومنناں داکم تاہیں ٹھل جاوندن
 چھڈے خبیث توں نجات پائینگا
 ہمیں تاں بہتر ازور سی نگاوندکا
 لینگے شہروں باہر جڑے کفار سی
 اکھدے خبیث لوں کی دل چاہو ندا
 اکھدا خبیث گھڑی کو چھڈائیں چار
 جانا ہور نہیں میں کہتے تیرے ہوتے
 موت سی قریب ویلا جائے بیتیا
 پڑھکے دوگانہ ہتھ سی ٹھاو ندا
 کچھ پرواہ نہیں مولائونوں جانندی
 حل میرا نئی پاک لوں دکھاو ناں
 حادثہ واپت سولی تے چھڈا وندا

تل دیکھے بیڑیاں چالا وے پیر لوں
 پھیر مار دینا آہنے دلوں چاہیا سی
 روٹی پانی نہیں سی او سنوں کھاوندا
 ربدانہ خوف لنگھے تیرے کوٹھدی
 سراں تے اٹھاویں توں گناہ بھارتوں
 قید و پوٹھا انہوں پھل کھانداں
 ایسے پھڑایا سی ذرا نہ سن گیا
 پت تے بٹھایا ایسے اول سی
 سفیاں خبیث میرے جاں کلنیں لوں
 تیرا ہمیں کا سنوں کھو پوٹول دا
 پچیانے آتے وار نہیں چلاوندے
 دھوکا تے قریب کدے نہیں کماو ناں
 انہوں سولی چاہے کے توں کی بناینگا
 بھائی دے پسند گل نہیں سی اوندا
 سولی تے چڑھوں واسطے تیار سی
 حادثہ واپت بولکے سناو ندا
 اتنا احسان مہرتے چڑھا میں چا
 آخری دوگانہ پڑھنا ضرور ہے
 چھڈیا کناران تے دوگانہ نیتیا
 رہوں خبیث مرض ایسا وندا
 مراں بھالویں جہاں لوڑ ہے ایماندی
 آخری سلام میرا چا پوچا و ناں
 نیزہ اک سینے وچدی لنگھا وندا

مددِ نبییت جس طرح اٹھایا سی
 ٹنگی ہوئی لاش سولی سے دسالی ہے
 سب اصحاب نجا چھا لڑ لہوندا
 زید نے نبییت سو گئے شہید ہے
 جا کے ابدی لاش چک کے لیا ورنی
 جہڑا ابدی لاش کیوں لیا بیگا
 ہو پیا تیار سی زبیر سن کے
 راتوں رات کے دل سی اوہ دھاوتے
 جا کے بکے پوچھے اوہ ادھی رات سی
 سولی سے دو اے پہرہ سی بگاوتے
 اہناں کولوں خوف نہ زبیر کھا وندا
 چالی دن لاش لٹکائی جا وندی
 گھڑے نئے لاش لکے لیا وندے
 جہڑوں اہناں نے سی زبیر تکیا
 شاہش جواوں زور لا او اپنا
 لاش چا نبییت دی زمین لہوندا
 آجاؤ جنہے جان اپنی گوا ورنی
 جھٹ پٹ زمین لاش لوں چھپا لیا
 ہن لاش نہیں اوہ ساٹھے تھے اونڈی
 کافر اندا لولہ سی پھیانتوں دھا وندا
 اے کے جہڑی جی لوں سنایا سی
 سارے کیتے بنی نے پستد نے
 ایس طرح رقبہ اٹھایاں پالیہا

بنے حضور پاک لوں دکھایا سی
 او سبط حروب جی لوں دکھائی لے
 کھولے بیان اہنا توں سنا وندا
 زندگی وی تھی آس تے امید ہے
 چھیتی نال جاؤ دیر نہیں لگا ورنی
 واقعہ اوہ جنت خدا توں پائیگا
 نال مقدار لوں رلا یا چن کے
 جنتی دن چڑھے او تھے لگ جا وندا
 بیٹھے سونے کا نر لگا کے گھات سی
 پالو پال ہتھیں سی جالی ڈا ہونڈے
 سولی لوں لاش جا کے سی اوہ لہوندا
 پھیل وانگ پھیر خوشی اونڈی
 ستر سوار پچھے لگ دھا وندے
 بولیا زبیر لوں رہ نہ مول سکیا
 ایٹھے بل آنکے تو با ڈا جا پناں
 ہتھ تلوار پھڑکے بھوا وندا
 اگاں آوے جنہے طاقت دکھا ورنی
 کافراں نے دل حیرتاں چھ پالیہا
 سکھتی لڑائی دلتوں نہیں بھا وندا
 نیا کول چلکے زبیر آ وندا
 کر کے زبیر کم جو جو آیا سی
 جنتا نڈے وچہ حردان خواہستد نے
 جنتا نڈے وچہ جا کے پورا لایا

سوال زلیخا

بطور: عنایت کوٹیاں دی کنگ والی سیالکوٹی

اک دن پٹی زلیخا پلنگ تے ہو کے غم دیناں نڈھال
 اوبدیں گھڑی کو اکھیں لگیاں آکے مٹھی نیند نال
 دینا سنے اند آن کے یوسف بیٹی وار جمال
 ادا نو ستارا چکدا جیکوں چکے چند مشال
 آہنڈے جویں مدینے دیوندا آکے بھروں بانگ بلال
 دوتویں آٹھ زلیخا فک پٹی اگوں کرن جواب سوال
 آہندی وچ وچھوڑے روندیاں مینوں چڑھیا تیجا سال
 میری جان لبانتے سہکدی تینوں نہیں کوئی خواب خیال
 مر کے کدوں کو آکے ملیں گا وعدہ کر جا میرے نال
 نہیں تاں دے جا پتہ نشانیاں آپے کر لاں تیری بھال

یتیموں بھلیاں جان نہ جدایاں

پیریں عشق نے بیڑیاں پاپاں

بھائیو جس دن اند خواب سے آیا یوسف ماہ کنعان
 اگوں ویکھ زلیخا اوسنوں لیندی اکھیں نال سیان
 آہندی ایہو دلبر جا پیدا جس نے لایا تیر نشان
 آکے سوہنی صورت والیا تیتیموں جاواں میں قربان
 پہلوں دس شتابی بوکے تیرا کیہڑا تھاں مکان
 جا پیں کوئی فرشتہ جنتی یا ہیں دنیا وال انسان
 ہیں توں صوبہ کیہڑے ملک دایمنوں ایہ بھی دس بیان
 تیریاں کتھے تخت نشینیاں ہیں توں کتھوں واسلطان

ہن میں ساریاں گلاں بچے کے تینوں پھیر دیاں گی جان
 مینوں وچہ غماں سے روندیاں چڑھیا تیا سال پچھان
 قسم ربدی لے سوہنیاں دتینوں

جاویں د کے نشان کوئی مینوں

اگس بول نہ کوئی بولیا حضرت یوسف ماہ مئی
 اوتھے رنج کھاوتا آن کے جیکوں کاغذ دی تصویر
 کہندی پھیر زینا بول کے ایہ گل تھی وار اخیر
 کیوں پیا سننے اندہ آن کے مینوں پڑ پڑ لونا یں تیسر
 ہاں میں قیلن تیرے عشق دی ہو گئی باجہ گناہ تفسیر
 پیا جمل : سکے بیڑیاں میرا تازک جیہا سر
 دیکھیں روز حشر لوں چل کے ہواں تیری دامن گیر
 میرا نہیں کتھا ہرے جاوتاں و گیا ایہ چشتا ندا زیر
 شالہ جیویں تے جوانیاں مانے

جنہوں کے اوہ سوہنیاں جانے

ارتھے حضرت یوسف بول کے دیندا ایہ جواب سنا
 آہنڈا ہاں میں پتلا خاک وا دتا مولا رنگ چڑھا
 تالے شکل جہا نون وکھری کیتی مینوں رب عطا
 جیتوں چاہویں ملنا اسانوں بل پیں وچہ مصر د آہ
 ہاں میں شہر مصر وا بادشاہ و تا ایس طرح فسدا
 ہو گئے توں میں وارث حقے نہ کوئی اہل وچہ خطا
 ہن توں وعدہ کرے اپنا جیہڑا دیویں توں پنیچا
 آپے میل خدا وند کرے گانہ توں و لوچہ فکر لیا
 ہن توں کوئی دن ایٹھے بیٹھے اپنا مینوں وقت نگھا

تینوں پھیر مرادوں ملنیاں دتا سخن انجیر سنار
جہات آن کے پیارے جدوں پائی
خوابوں ہنس کے زینما اٹھی مائی

حاجیاں دی آپس وچہ گل بات

مولوی عمر دین نے ملک بشیر احمد دی بنی ہوئی تے چھپی ہوئی یوسف
دی کتاب بڑی خوش الحان تے سریلی آواز نال سنائی تے ساجھے حاجی
ملک بشیر دی یوسف علیہ السلام دی کتاب سن کے بہت خوش ہوئے
خوش کیوں نہ ہندے؟ ایہ کتاب بڑی سوادی، مزیدار تے بڑی اچھی
کتاب اے جس نوں پڑھن تے سنن والے مست ہو جاندے نے۔

سایاں حاجیاں نے ایس کتاب دی بڑی تعریف کیتی تے کہا۔ ملک بشیر
نے یوسف علیہ السلام دی کتاب بڑی اچھی تے دلچپ بنائی اے۔ خدا ہے
سالوں امن امان دے نال تے خیریں مہریں جج تے زیارت دے بعد پاکستا
نے آئے تے ایس ملک بشیر احمد دی بنی ہوئی یوسف دی کتاب ضرور
خریدیاں گے۔ مولوی عمر دین نے کہا یارو۔ اجکل کتاباں وچہ بھی بڑا دھوکا ہو
رہیا اے بعضے شاعر نکیاں جھیاں تے بے سوادیاں کتاباں بناوندے نے۔
شعرا ہناتے اصلوں پھلکے تے بے سوادے ہندے نے تے دوکاندار ایہہ
سمجھدا اے کہ ایہہ کتاب میٹھوں نہیں وک سکدی تے فیرا وہ کی استادی
لڑاوند اے کہ ایہہ جھیاں کتاباں نوں دھوکے نال وچن دی خاطر آتے ناں
ملک بشیر احمد دی کے چنگی جی تے چالو کتاب دارکھ دیندا اے۔ کئی بھرا
صرف ناں دے دھوکے نہیں سمجھ دے تے نقلی کتاب خرید لیندے نے۔ جدوں
گھرا کے اوہ کتاب پڑھ کے دیکھدے نے تے فر معلوم ہندا اے کہ سونے دی تھاں
تے پتل خرید لیاے نے۔ اوس ویلے پختایاں کجھ نہیں بن وا۔ جدوں جیسے پٹ

کے گھر آجانے نے۔ اس واسطے تسی جہوں وی کوئی کتاب خریدو۔ بھادریں اوہ
چراغ ہدایت ہووے یا چراغ محمدیؐ کے دامیلہ ہووے یا تلمینے دے موتی ہوں
یا اسے دی پٹاری ہووے۔ الغرض خواہ کوئی کتاب خریدو۔ اتوں چنگی طرح
نال پڑھ کے دیکھ کے۔ پھول کے۔ ٹھوک وجا کے۔ پرکھ کے دیکھ لو کہ ایسہ کتاب
ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور دی چھپا ہوئی ہووے۔ ملک بشیر احمد
دی چھپا ہوئی ہر کتاب دے آتے پتہ لکھیا ہویا اے۔ ملک بشیر احمد تاجر کتب
کشمیری بازار لاہور۔ جس کتاب تے ملک بشیر احمد واناں تے کشمیری بازار دا پتہ چھپا
ہویا ہووے اوہ کتاب خریدو گے تاں اصلی ہووے گی۔ جے کتاب تے کسے دوسرے
دوکاندار دا پتہ ہووے گا تے اوہ نقلی ہووے گی۔

اک حاجی نے کہیا۔ مولوی صاحب چنگا کیتا ہے۔ ساری گل چنگی طرح نال
سمجھا دتی ہے۔ نہیں تاں ایس پنڈاں دے وچ قرآن تے کتاباں دی پھیری کر کے
ویکین والیاں کولوں نقلی کتاباں ای خرید لیتدے۔ مولوی عمر دین نے جواب
دنا۔ جے تسیں لوک پنڈاں وچ پھیری کر کے کتاباں ویکین والیاں یا منڈی وچ
کتاباں ویکین واسے دوکانداراں کولوں ملک بشیر احمد دیں چھپیاں ہویاں اصلی
کتاباں منگو گے تے نقلی کتاباں نہ خریدو گے۔ تے پھر اوہ اتوں توں ملک بشیر احمد
دیوں اصلی کتاباں ضرور منگوا کے رکھن گے۔

اک بندے نے پچھیا مولوی جی۔ بتا کے دوکاندار تے پھیری واسے کولوں
ملک بشیر احمد دیں چھپیاں ہوئیاں کتاباں نہ بن تے پھیری کرے؟
مولوی عمر دین نے کہیا۔ پھیر تسی اک خط لے کے تے جس جس کتاب دی
تہانوں ضرورت ہووے انہاں دے تاں تے اپنا پورا پتہ صاف صاف لکھ کے
ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور دے پتے تے بھیج دیو۔ تے کتاباں
تہانوں گھر بیٹھیاں اسی مل جان گیاں۔ تے قیمت ڈاکیہ تہا تھوں لے کے لاہور
بھیج دیوے گا۔

اک حاجی نے ایہ گل سن کے کہیا۔ ایہ گل تاں بہت اچھی اسے آگوں توں
میں ایسے طرح خط لکھ کے اسی کتاباں ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور کو لوں
منگوا لوں۔

حاجیاں دا جہاز عدن دی بندرگاہ تے پہنچ گیا
ایسے طرح آپس وچ گلاں باتاں کر دیں وقت گزار دا گیا تے حاجیاں دا جہاز عدن
دی بندرگاہ تے پہنچ گیا۔

کچھ دیر جہاز ایتھے ٹنگر انداز رہیا۔ عدن دی بندرگاہ بڑی رونق والی اسے
ایتھے ضرورت دی ہر اک چیز تے پھل فروٹ وغیرہ سب کچھ مل جاندا اسے حاجیاں
نے کھان پین والیاں چیزاں خریدیاں تے پھر جہاز چل پیا۔

جہاز بلجیم پہنچ گیا

جدوں جہاز بلجیم پہنچیا تے جہاز نے احرام دی تیاری دی سیٹی وجائی
سارے حاجی احرام بنھن دیاں تیاریاں کرن لگ پئے۔ ایس مقام توں پاکستان
دے حاجیانوں احرام بنھنا فرض ہو جاندا اسے۔ حاجی ہناتے دھوتے۔ پاک
صاف ہوئے۔ اپنے چرنوں جہاز نے دوسرا وسل وجایا تے حاجیاں نے
احرام بنھ لے لے راس مقام تے حاجیاں نے حج دا پہلا فرض ادا کیتا۔

جہاز ٹوڑا گیا تے آخر عرب دی مشہور بندرگاہ جدے پہنچ گیا۔ جدوں
جہاز جدے دی بندرگاہ تے پہنچیا تے حاجیاں نے نعرے لے تے خوشیاں منایاں
لواں نوں سامان سمیٹن تے جہاز توں اترن دے واسطے افراتفری پے گئی۔ ہر
ادی اپنے اپنے سامان تے ساتھیانوں نال لے کے پہلے اترن دی کوشش کرن لگا
مولوی عمر دین نے اپنے ساتھی حاجیانوں کہیا۔ سانوں کوئی کاہلی نہیں کرنی
چاہیدی۔ جتھے اپنے دن گزارے نے اوٹھے گھنٹہ ادا گھنٹہ ہو سہی اسی تاں
آرام تے تسلی نال اترن گے۔ ہاں تسی ایساں کم ضرور کر لوؤ کہ اپنا اپنا سامان
ویکھ بجال کے اک تھاں تے تسلی نال جمع کر لوؤ تے ننگ گن لوؤ۔ سایاں ساتھیان

نے ایسے طرح ای عمل کیتا تے اسی سائے بڑے مزے وچ رہے۔ لوکان نوں
 تاں آپو اپنی پٹی رہی۔ کسے دی کوئی شے رو گئی تے کوئی کچھ بھل گیا۔ پر اسی
 آرام وچ رہے۔ جدوں بھیر گھٹ گئی تے دھکم دھکا ختم ہویا تے اسان
 مزدوراں نوں سامان چکایا تے کشتیاں تے رکھایا۔ ساریاں جہیا نئے اپنے اپنے
 سامان دے ننگ گن لے سان تے مزدوراں دے نان تچھ لے سن۔ آخر اسی دی
 کشتیاں تے بیٹھ کے کناے پیچھے تے جدے دی بنا، گاہ تے عرب دی پاک زمین تے
 بسم اللہ پڑھ کے قدم دھریا۔ پھیر او تھوں اسی دفتر دے وچہ گئے۔ انہاں نے
 معلم دا نان پچھیا۔ اوس توں اگے دوسرے پھیر بیٹھاں کئی آدمی کرسیاں تے
 بیٹھے ہوئے سان۔ انہاں نے وی معلم دا نان پچھیا۔ معلم دا آدمی ساٹھے نال ہو گیا
 تے ساٹوں نال لے کے کشتیاں تک گیا۔ اسان اپنا اپنا سامان پچھان کے وصول
 کیتا تے پھیر چنگی تے آئے۔ انہاں نے سامان دیکھیا بھالیا۔ جس جس شے دا
 محصول لینا سی ساتھوں لے لیا۔ پھیر اسی اپنا سامان چکوا کے تے معلم دے
 وکیل نال معلم دے ڈیرے تے آگے۔ اوس ویلے بھکھ لگی ہوئی سی۔ معامے
 توکراں کولوں روٹی منگوا کے کھا دی۔ جدے توں کئی لوک اوٹھان تے سوار ہو کے
 کے نوں روانہ ہوئے۔ تے بعینہ موٹراں تے گئے۔ اوٹھان تے جائیے تے اک دن
 راہ وچ ٹھہر کے تے دوسرے دن پہنچی دا اے۔ تے موٹراں تے جائیے تے تھوڑے
 جے گھنٹیاں وچ کے پہنچ جانی دا اے۔ اسی ساریاں نے صلاح کیتی کہ موٹراں تے
 جائیے۔ چنانچہ اسی موٹراں تے سوار ہو کے کے شریف پہنچ گئے۔

اسکے کی ہویا؟

ایہ سارا حال اک وکھری کتاب ”معلومات ج و زیارت یعنی
 رہبر حجاج“ وچ لکھیا گیا اے۔ جس نوں پڑھ کے پہلے پہل ج نوں جان والے
 سارے بھین بھائی بہت فائدہ آٹھا سکتے ہیں۔ اوس کتاب دا نان لے رہنما لے

حج زیارت کتاب ” رہنمائے حج و زیارت نون پڑھ کے انجان توں انجان آدمی
دی حج دے میلے، حج دے سفر حج دیاں رسماں، حج دے فرض، حج دیاں
دعاواں، کے شریفین دیاں زیارتاں تے عمارتاں، کے شریفین دے وچ ویکھن
والیاں چیزاں واپورا پورا بیان اے۔ کتاب

” رہنمائے حج و زیارت ”

دے وچ حاجیاں نون حج دیاں پوریاں پوریاں معلومات دے نے۔ جنہا توں پڑھ
کے حاجی بڑی آسانی نال حج کر سکدا اے۔ تے کے شریفین دیاں زیارتاں ویکھ
سکدا اے۔ حج دے مسئلہاں توں واقف ہو سکدا اے۔ ایس کتاب نون پڑھ
کے تے حاجیاں نون کے کولوں حج دے متعلق بچپن دی ضرورت نہیں رہندی
ایہ کتاب اپنے آپ ساریاں معلومات توں حاجیاں نون واقف کر دیندی اے
چہڑے بھائیساں وارا دہ حج نون جان واراے تے چہڑے بھائی حج دیاں معلومات
کرنی چاہندے نے او نہاں نون ایہ کتاب ضرور خریدنی چاہی دی اے۔ ایس کتاب
وچ کی کی گل بات اے تے کی کی حج دیاں معارف تے ایس دی فہرست
ہیٹھاں لکھی ہوئی پڑھ کے ویکھو :-

کتاب واپہلا حصہ ” حاجیاں نون نامہ ” ایٹھے لکھی گئی۔ ایس توں لگے کی ہویا۔ ایسری
گل بات ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور دی چھپی ہوئی کتاب جس ماناں اے
” مینے دے موتی ” منگوا کے پڑھو۔ کتاب مینے دے موتی ” دیوچ حج ماسارا مکمل لکھی
گیالے۔ ملک بشیر احمد دی چھپی ہوئی کتاب ” مینے دے موتی ” دے وچ حج دیاں دعاواں
طواف باطنیہ بیت المقدس دیاں تعمیر غزاکوبہ لعلی اذانہ کوبہ دی فضیلت، حج بیت اللہ و احلل، کے شریفین
تے مینے شریفین دیاں قابل دینیاں تے عمارتاں و احلل، رسول اللہ ﷺ تے صحابہ کرام دیاں حکایتاں تے
رواں تے حاجیاں دیاں آپ بیتاں و احلل حج لے۔ ملک بشیر احمد دی چھپی ہوئی کتاب ” مینے دے
موتی ” برائی و لہجہ تے شاندار کتاب اے۔ قیمت دو روپے لکھی آئے محمولہ اک ار

لے کا پتہ :- ملک بشیر احمد تاجر کتب کشمیری بازار لاہور۔

”مدینے سے موتی“ چلے جیتے مکمل خرید کے پڑھو حاجیاں و اسفرت نامہ

پہلا حصہ :-

اس کتاب لیوچلاہد توں یکے کراچی تک تے کراچی توں یکے کے شریف تک جے دے سفر دے حالات نے ایس کتاب کے
دھ دسیا گیا ہے کہ طبع حاجی لاہد توں گدی وچ سوار ہوئے تے گلاں باتاں کہے کراچے جا پہنچے تے پیر کراچیوں جہاز
وچ سوار ہو کے تے جدے شریف جاتے تے پیر کے شریف وچ پہنچ گئے کتاب ”مدینے سے موتی“ حصہ اول یعنی حاجیاں
و اسفرت نامہ ہر لمان بھائی تے بہن توں ضرور پڑھنا چاہی والے ملک شیر احمد دی چھی ہوئی ایس کتاب یعنی حاجیاں
و اسفرت نامہ دی قیمت صرف دو روپے اٹھ آنے دے ہر محصول ڈاک ۱۲

دوسرا حصہ :-

”مدینے سے موتی“

”مدینے سے موتی“ وچ جے دے حالات جے دے مسئلے مسائل جے دے لطافت تے زیادت دے طریقے
تے دے حواصں حاجیاں ندیاں آپ بیتیاں، مکے شریف تے مدینے شریف میں عمارتاں تے زیارتاں دے مکمل حالات دے علاوہ
رسول اللہ سلم تے صحابہ کرام دیاں پیمیاں حکاکیاں، روایتاں جے دے بہرہ من مسلمان بھائی توں ایہہ کتاب ضرور
خوبی دینی چاہی دے قیمت صرف تین روپے، محصول ڈاک ۱۲

تیسرا حصہ :-

سفر صلیب شریف یعنی مکے و امیڈہ حواصں

ایہہ کتاب بڑی بے نظیرے جھوٹے حاجی لوک جے دے مکے شریف توں روانہ ہوئے تے پنجاب دے حاجیاں
و ا قافلہ منزل منزل سفر کردا جھوٹے مدینے شریف پہنچاتے ایہہ سفر بہانے کس طرح گزاریا ایہہ سبکے حال پڑھ کے بڑا
لطافت اوندا لے جے دے قابل کتاب لے قیمت صرف دو روپے اٹھ آنے دے محصول ڈاک ۱۲

چوتھا حصہ :-

”مکے و امیڈہ“

مکے و امیڈہ تان کے واسیڈایاں جس طرح حاجیاں اول کے دے میلے توں دیکھ کے نہیں رہدا ایسے طرح ای ملک شیر احمد دی
چھی ہوئی کتاب کے واسیڈایاں توں پڑھ پڑھ کے دل نہیں رہدا، کواری پڑھو تے سواری پڑھن تے دل کردائے تسی وی پڑھو
تے یاد پئے کہو کے دے میلے دیوچہ میر تے حکمت محمدی عملیات تے تعویذات و ایسا جھوٹے چستوں پڑھ کے تے
عمل کر کے بیمار شفا پاسکدے تے ایہہ حکمت محمدی مصنف مدینے شریف دیوچوں لیکے آیلے تے مصیبت دہا
تے مضر مند لوک ایسے توں بہت فائدہ اٹھائے نے۔ قیمت ڈھائی روپے دے ہر محصول ڈاک ۱۲

مدینہ مہدی

